

အိန္ဒိယ 8

BURMESE CLASSIC

မိုးဆက်လင်းထက်

သမီးချော

ထွက်ပေါက် အကုသုတစဉ်းသူပါစွား

အဘာကိုကိုကြီး

ရီပဝိုင်

ကျက်ကိုးကင်း

အိန္ဒိယ

ပြန်ပြန်ချင်သော ချစ်မိမိနှင့်
တောင်ခုံတောင်က တောင်မြို့စပ်လေး

www.burmeseclassic.com

စို့ထာဝန်အရေးသုံးပါး
ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
-နို့အရေးတိုင်းရင်းသားညှိုးညှာညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး
-နို့အရေး
အချစ်အမြာအာဏာထည်တုံ့နိုင်ခြင်း
-နို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား
ပြည်ပစားကိုး ပုဆိန်ရိုး
အသုံးပြုပုံပုံပန်းများအား ဆန့်ကျင်ကြား
နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့်
နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို
နေရာပိုယူကံဖျက်ဆီးသူများအားဆန့်ကျင်ကြား
နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို
ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နေသူကဲ့သို့သော
ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြား
ပြည်တွင်းပြည်ပကံဖျက်ဆီးမှုများအား
တုံ့ရန်သူအဖြစ်သတ်မှတ်ပေးခြင်းကြား

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၇)ရပ်
နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊
ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့်တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုနိုင်ရေး၊
ညှိုးကမ်းပြည်ပသော ဝိပိဏ်တရားစနစ်
ရှင်သန်နိုင်ဖွယ်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ
ပေဘီစီပြုပြီးတော်သော
နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး၊

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၅)ရပ်
စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်
ဆောင်ရွက်ပြီး မခတ်မီဝက်မှုနိုင်ငံ တွင်ထောင်ရေးနှင့်
အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း
ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
ရွေးကောက်ပွားရေးစနစ် ပိုပြင်စွာပြုစီမံပါလာရေး၊
ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်
အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍
စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်
တည်ဆောက်ရေး၊
နိုင်ငံတော်၏စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို
ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည်နိုင်ငံတော်နှင့်
တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး၊

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်
တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့်
အကျင့်စာရိတ္တပြင်ပေးရေး၊
အမျိုးဂုဏ်ဓာတ်ဂုဏ်မြှင့်ပေးရေးနှင့်
ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊
အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ
မပျောက်ပျက်အောင်ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့်
ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်တက်မြတ်ရေး
တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့်
ပညာရည်မြှင့်ပေးရေး

အကြည်တော်

စိတ်ဝင်စားစွာ
ကိုဆန်း

တည်းဖြတ်သည်။

တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ

ဥက္ကဏ္ဍမင်းဆက်

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

ဆူပရာနို၊ သမီးချော၊

မိုးမိုး(B,sc)

Layoutနှင့်အတွင်းသရုပ်ဖော်

KO SAN

Art work group

ကွန်ပျူတာစာတိ

ကေသီ

ဖြန့်ချိရေးမန်နေဂျာ

ကိုမိုး

ဖြန့်ချိရေး

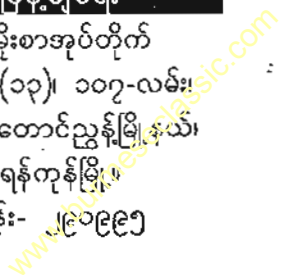
စိုးမိုးစာအုပ်တိုက်

အမှတ်(၁၃)၊ ၁၀၇-လမ်း၊

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း- ၉၀၉၉၅

8

ရုပ်ကွက်ထဲမှာ ရယ်စရာ အပုဒ်

ထွက်ပေါက် သမီးချော ၂၄

ကြီးပွားရေး အပုဒ်

အတွေး ဆူပရာနီ ၁၆၀

မြန်မာ့လက်သီးနှင့်
မိုက်တိုင်စန်၏မျက်နှာမဲပေါ်မှ
သောကဒဏ်ရာများ အိုက်ဒီယာဘဏ္ဍာ ၁၇၈

ရာဇဝင်အပုဒ်

လော်မာတာ ဖော်ကာပြောတော့ အဂ္ဂသူရာစည်သူပါမ္မား ၁၆၆

အိုက်ဒီယာ အပုဒ်

တွမ်၏ကလဲ့စား စည်သူအဂ္ဂ ၃၄

ထိုင်ရာ အပုဒ်

သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မသကာ အဘကိုကိုကြီး ၁၁၂
စံကောင်းခြင်းလက်ဆောင် ဂျက်ကိုးကင်း ၁၅၀
တိရစ္ဆာန်နှင့်တူသောလူ မဟာဗလာ ၆၂

ဆတ်ပြိုင်အပုဒ်

ဆိုးတီးအက်ဖ်အမ် ဆိုးတီး

အယုဒ အပုဒ်

နိုင်ကြောင်မျက်နှာစာ မိုးမိုး (B, S) ၁၁၁

ကဏ္ဍအပုဒ်

ဒစ်ဂျစ်တယ်ချစ်တီး
အာဂလောကျား

စာပေအပုဒ်

မြစ်ပြင်ပေါ်ထင်ကျန်နေသာ
မြွေခြေရာများ

ဝတ္ထုအပုဒ်

မောင်းဆုံတောင်းကာ
ထောင်းပြမယ်လေး
ပြန်မပြောချင်သောချစ်ပုံပြင်
အကပ်
လူနှင့်ဝါသနာ
မော်ဒယ်မလေးရဲ့ညနေခင်း
အကြံကောင်းတော့အထောင်းခံ
ထုံကြီးနဲ့ပွေးလှ
ကျီစားရက်တဲ့ကျားပစ်

ခြုံ
သန်းခေါင်ယံအချိန်မှ
အမှောင်ကဲတလကစ်လောက်

ဗာတိကာ

ရွှေပျူဒေ
စန္ဒကူး

အကြည်တော်

ဥက္ကာမင်းဆက်
မျိုးကိုမျိုး
ထိပ်တင်လက်
ပြည့်ပိုင်မျှူးအိမ်
မိုးဆက်လင်းထက်
နောင်နော်နော်
ကိုရွှေတောသား
ရဲစတိုင်း
ပုံဗလုံး
မောင်မြင့်မား
(ဗိုလ်ကလေး)

တိုထွာလှုပ်

ပဟေဠိစာမျက်နှာ	စံမီမီ	83
စားပြီးသောက်ပြီးလက်မောင်းကြီး	ဗလကျူရီး	106
သရော်မော်ကား	မမမိမာ	157
သွေးဆိုးတဲ့လူ	ကောင်းကင်သစ်	139
ဟားကြည့် အားရှိ	ဂျပ်ကြီး	129
ရန်များအောင်စကားပြောနည်း	ဆရာကြပ်ခိုး	105

အဖတ်သင် လှုပ်

ဟာသ		
ထာဝရအတွက်ဟာသတစ်ခွက်	အေန္ဒန်	206
ပျံပြင်		
ကျောက်ခဲဆန်ပြုတ်	မေမြန်မာ	211
ဥာဏ်စမ်း		
အမြင့်မြတ်ဆုံးစွန့်လွှတ်သူဘယ်သူလဲ	အုပ်လှကြီး	214

အချစ်လှုပ်

အမှတ်(၁၁၃)	အမှတ်(၁၁၃)
ကန်သာယာလမ်း၊	ကန်သာယာလမ်း၊
၂၆ ရပ်ကွက်၊	၂၆ ရပ်ကွက်၊
တောင်ဒဂုံမြို့နယ်၊	တောင်ဒဂုံမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။	ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း- ၅၉၅၀၁၅

အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ
စာမူများကို ဖိတ်ခေါ်ပါသည်။
ရွေးချယ်ဖော်ပြခံရပါက ထိုက်တန်သောစာမူကို
ချီးမြှင့်ပါမည်။

အုပ်ရေး- ၁၀၀၀၊ တန်ဖိုး- ၁၈၀၀၊
အဖုံးပန်းချီဒီဇိုင်း- ကိုဆန်း၊ အဖုံးဖလင်- EAGLE
အတွင်းဖလင်- ဦးထွန်းဆိုင်၊
ထုတ်ဝေသူ- ဒေါ်မိုးသီတာ(မိုးမိုးစာပေ)(မြ-၀၃၈၅၁)
၁၃၊ ၁၀၇လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်။
ပုံနှိပ်သူ- ဦးမြင့်သန်း(မြ-၀၄၉၀၂) စံပယ်အော့ဖ်ဆက်
၁၃၊ ၁၀၇လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်။
စာအုပ်ချုပ်- ကိုသန်းဌေး၊
ပုံနှိပ်ခြင်း- ၂၀၁၁ခုနှစ်၊ ဇွန်လ၊
စာမူခွင့်ပြုအမှတ်-၅၀၀၃၈၄၀၄၁၁
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုအမှတ်-၅၀၀၄၉၂၀၅၁၁

ကလောင်စုံ
ဟားခလုတ်(၈)/ကလောင်စုံ-ရန်ကုန်
မိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၁၁
၂၁၈-စာ၊ ၁၃.၅x ၂၀.၅ စင်တီ။
(၁) ဟားခလုတ်(၈)။

၈၉၅. ၈၃

ဒစ်လျစ်တယ်ချစ်တီး

အသားညို ကုလားလိုမည်းပေမယ့်
စကားချို သွားကိုပြန်နေတဲ့
နှားလိုပဲ အမေ့လူ။

ပါးသိုင်းမွေးထူ
ချိုင်းချွေးစော် အူတူတူနှင့်
နှာအိုးထူ ထော်နှုတ်ခမ်းရယ်က
ရွန်းရွန်းဝေ ငွေအကြောင်းတွေပဲ
မောင်းထုလို့ဆူ။

အမြည်းထင် ကြံဖြေဖျက်ချင်တော့
သမီးရှင် သိန်သရေပျက်အောင်လ
မျက်ခွက်က ရွက်စရာ
အမူအရာက ပလာတူး။

အမေ့မချိပါ
တေမိပမာ ပြန်မပြောနိုင်ဘူ
ငွေကြည့်ကာ စာန်လျှောပြီမို့
သဘောဖြူ အတူထွတ်လိုက်မိတာကြောင့်
လုံချည်မပါ ပဒါလူးသလိုပ
တုန်ရီကာ ငါရွေးချင်ရဲ့
(အို ရှင့်)
တုမ္မင်္ဂီနာဘူး။

ဒစ်လျစ်တယ်
ချစ်တီး
ရွှေပျား

ရွှေပျား

အာဂယောက်ဂျား
ဝဇ္ဇိကျား

အာဂယောက်ဂျား

ခြောက်ဆယ်ကျော်အရွယ်ရောက်ပေမယ့်
ကြောက်တယ်လို့ မထင်နဲ့လေ။
အယောက်နှစ်ဆယ်လာချေဦး
အပြုံးမပျက်ပါပေ။

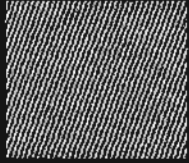
အကြောရယ်ပြေ
အညောင်းတွေကင်းစင်ပ။

မော်ဒယ်မလေးတို့ရှေ့ .
မနွေးအမြန် ခေါ်ကာပိတ်ပေတော့
ကျုပ် အနိုင်သည်ခင်ဗျ။

ဝဇ္ဇိကျား

ကျွန်ုပ်တို့
အားလုံး
အတွက်
အကောင်းဆုံး
အရာကို
ရွေးချယ်ပါ။

BURMESE
CLASSIC

ဆရာခင်ဗျား။

စတိုင်ရာလို့ခေါ်တဲ့ သရော်စာအမျိုးအစားကို
ကြားဖူးနေတာတော့ ကြာပါပြီဆရာ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်
စိတ်ထဲမှာ ဟာသနဲ့ သရော်စာကို မခွဲခြားတတ်ဘူး ဖြစ်
နေတယ်။ ဘယ်လိုဟာက ဟာသ၊ ဘယ်လိုဟာက သရော်စာ
ဆိုတာ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လောက်နဲ့ ရှင်းပြပေးပါ။

မောင်တင်အောင်
မူဆယ်လမ်းမတန်း

ဟာသကတော့ ကျွန်တော်အမြဲတမ်း ရေးပြနေခဲ့ပါတယ်။ စတိုင်ရာ
လို့ခေါ်တဲ့ သရော်စာအမျိုးအစားကိုလည်း အလျဉ်းသင့်သလို ရေးခဲ့ပါတယ်။
သရော်စာဆိုတာ ရေးရအင်မတန်ခက်ပါတယ်။ သူက ဟာသနဲ့
ဝေဖန်ရေးကို အချိုးကျကျ ပေါင်းစပ်ထားတာမို့ပါ။ ဝေဖန်ရေးလိုလည်း
တအားကြီး မပြင်းထန်သလို၊ ဟာသလိုလည်း ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်ရတာ
မို့ ဖြစ်ချင်မှဖြစ်မှာပါ။

အဓိကကတော့ လူတွေသိပြီးသား အကြောင်းအရာဖြစ်ရပါမယ်။
ရည်သူတွေကိုလည်း ကိုယ်စားပြုရပါမယ်။ တစ်ဖက်သားကိုလည်း ခံနိုင်ရည်
မရှိတဲ့ ဝေဖန်ရေးမျိုး ဖြစ်ရပါမယ်။ ဒါမှ သရော်စာဝတ္ထုကောင်းတစ်ခု ဖြစ်လာ
မှာပါ။

ခက်တာက သရော်စာမှာ ကိုယ်ရေးတဲ့အကြောင်းအရာကို ဘယ်သူ
မှသိဘူးဆိုရင် သရော်စာကောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါဟာ ဟာသအနေနဲ့ဆိုရင်
အတွင်းလုံးလိုခေါ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သရော်စာရေးမယ်ဆိုရင် ကားလုံးသိ
တဲ့အကြောင်းအရာတစ်ခု ဆုံမှတ်တစ်ခုကို ရွေးချယ်ရမှာပါ။ ကဲ ဇာတ်ကြည့်ပါဦး။

ဒီအဖြစ်အပျက်က ရယ်ရတယ်။
 မိန်းမနှစ်ယောက်က သူများရဲ့ ဘောင်းဘီတစ်ထည် ခိုးယူပြီး ဒီ
 ပစ္စည်းကို သူပိုင်တယ် ငါပိုင်တယ် ငြင်းကြတဲ့ကိစ္စပျ။
 မတစ် - “ဒီဘောင်းဘီကို မူလပိုင်ရှင်မဝတ်ခင် အိမ်ခန်းထဲမှာ ချိတ်ထား
 တုန်း ငါ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က မြင်ပြီး ငါ့ကိုသတင်းပေးခဲ့တာ၊ အဲဒီ
 ကတည်းက ငါခိုးဖို့ကြံထားတာ၊ အခုမှ နင်နဲ့ပေါင်းပြီး ခိုးဖြစ်တာ၊ ဒါကြောင့်
 ဒီပစ္စည်း ငါပိုင်တယ်”
 မနှစ် - “အဲဒီလိုမှပြောကြားဆို ဒီပစ္စည်း ဒီလိုလုပ်လိုက်ရင် ဒီဈေးရမယ်
 ဆိုပြီး လက်ထောက်ချခဲ့တာ ငါလေ၊ နောက်ပြီး ငါ့သူငယ်ချင်းကလည်း ဒီဝင်
 ပေါက်ကဝင်ရမယ်ဆိုပြီး လမ်းပြခဲ့တာ၊ ဒါကြောင့် ဒီပစ္စည်း ငါ့ပစ္စည်း ငါပိုင်
 တယ်”
 မတစ် - “ဒါဖြင့်လည်း ရတယ်လေ၊ နင့်သူငယ်ချင်းပြတဲ့ ဝင်ပေါက်က
 ငါ့ဝင်ဘူး၊ ငါ့မှာလည်း ဟိုးအရင်ကတည်းက ငါ့ကိုလက်ထောက်ချနေတဲ့သူ

တစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သူလည်း ဒီကိစ္စကို မခံစားနိုင်ဘူးလို့ ပြောနေတယ်၊ နင့်လူ
 တစ်ယောက်တောင်စွာနေရင် ငါ့လူကိုပဲငါအားကျိုးတော့မယ်”
 မနှစ် - “ဪ ဒီလိုလား၊ ဒီလိုဆိုရင် နင် ဒီပစ္စည်းကို ခိုးပေးမယ်ဆိုပြီး
 ငါ့ဆီကယူသွားတဲ့ ပြားရွစ်ဆယ်ပြန်ပေး”
 မတစ် - “နင်က ဘယ်သူ့ရှေ့မှာ ပေးခဲ့လို့ ဒီစကားပြောတာလဲ၊ ငါအခု
 ဝါးချလိုက်လို့ ပေါင်ပါကျိုးသွားမယ်”
 မနှစ် - “ဟဲ့ နင် အဲဒီစကားမျိုး မပြောနဲ့၊ ယူတုန်းကတော့ သွားကြီးရှေ့
 ထုတ်ပြုံးပြီး တောင်းတော့မှ မုန်းတာ”
 မတစ် - “ဪ ပြုံးပါတယ်ဆိုမှ သွားကြီးရှေ့ထုတ်မပြုံးရင် ဘယ်လို
 ပြုံးရမှာလဲ၊ နင့်အတွက်ဆိုရင်လေ သိချင်တောင် လက်ဆောင်ဆိုပြလိုက်ဦး
 မယ်”
 မတစ် - သိချင်.. .
 “စိတ်မဆိုးနဲ့နေနော် ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်.. . ကိုယ်ရိုင်းနေရင်.. . ကိုယ့်စိတ်က
 အရင်ဒီလို မဟုတ်ဘူးကွယ် သိရဲ့လား ပြောင်းလဲကုန်ပြီ အဘိဓမ္မာတစ်ရပ်မှာ
 သိချင်ဆိုးနေရင် အသွားနိုင်တယ်၊ တစ်ယောက်ယောက်က ဝင်လာပြီး
 ထုဆိုသွားမှာလည်း ကောင်မလေး ကြောက်နေတယ်”
 “ကဲ.. . ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ”
 မနှစ် - “အောင်မယ် သူများအီးအီးပုံခွဲထိုင်ပြီး ငါပါထားတာ ဆိုပြီး
 ပြုံးပြုံးကြီး ရပ်ခံချင်တဲ့ ကောင်မ နင်က အဲဒီလိုဆို ငါကလည်းအော်မှာ
 ပြည်”
 သူတို့လက်ထဲက သူများဘောင်းဘီကို ဆွဲလှူပြီး လေထဲမြောက်ကာ
 သိချင်တစ်ပုဒ် တစ်ဆိုလိုက်သည်။
 အေးအေး.. . သူများဝတ်တဲ့ စာစပိုင်တာ၊ ဒို့မူပိုင် ဖြစ်သွားမလား၊ တန်
 ဆယ်၊ တန်တယ် အေးအေး ဝယ်ပါ၊ ဝယ်ပါ အေးအေး.. . တန်တယ်၊ တန်တယ်
 အေးအေး.. . ဝယ်ပါ.. . ဝယ်ပါ အေးအေး။

အောင်းဆုံးတောင်းကာတောင်းပြီမယ်လေး

ပုဂ္ဂိုလ်မင်းဆက်

လောင်ချောင်းက ထောင်းပြယ်လေး

လေသရမ်း၏ တဖြန်းဖြန်း ရိုက်ခတ်မှုကြောင့် ဖလန်းဖလန်းထနေသော သစ်ရွက်တို့၏ ပေါ့ပျက်ပျက် စပ်ဖြဖြ တရဲရဲ အော်မြည်သံတို့က ရွှန်းမြမြ ညံ့ညံ့နေ၏။ ငနက်ကြောင်သည် ရွာပြင်ဇရပ်တွင် ခေတ္တနှပ်ပြီး အပန်းဖြေနေစဉ်မှာပင် တဖျပ်ဖျပ် ခြေသံများနှင့်အတူ လုံမပျိုတစ်သိုက်၏ တီးတိုးစကားသံများကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် မထင်မှတ်ဘဲ နားစိုက်ထောင်နေမိတော့၏။

“သူ့အရွယ်ကြီးနဲ့တော် ပျော်ချင်ပါးချင်စိတ်ကရှိသေး။ လေးဆယ်ကျော် မှုဆိုးမ... ရွာလှတယ်လေး...”

လုံမပျိုတစ်ယောက်က ဆိုလိုက်လေရာ အခြားသူများက ခိုးခိုးခစ်ခစ် ပိုင်းရယ်ကြ၏။

“အမယ်မင်း ပြောပါနဲ့တော်၊ သူ့ကြားလို့ ကလော်မှဖြင့် နှင့်ကြီးတော် ချစ်ပြာမွဲက ဆဲဦးမယ်လေး”

တခြားလုံမတစ်ယောက်က တိုးတိုး ကြိုတ်ပြောလိုက်သောကြောင့်

ရယ်သံများက ထွက်လာပြန်၏။ အနေတော်အရွယ်ကောင်း မိန်းမပျိုလေးသုံးဦးမှာ ငနက်ကြောင်ကို သတိမထားမိဘဲ ဇရပ်အောက်မှနေ၍ တစ်စုံတစ်ယောက်တို့ စောင့်ကာ တိုးတိုးကြိတ် အတင်းတုတ်၍ နေကြ၏။ သူတို့ပြောနေကြသည့် အထဲ၌ ထိုမိန်းမကြီးမှာ လင်ဖြစ်သူ ဆုံးပြီးသည့်နေ့မှစ၍ တစ်ပတ်လုံးလုံး သူ့လင်ကို ပြန်ခေါ်ပေးဖို့ ဝိုလိုသည့်အကြောင်း၊ သူ့လို ဇွေးမယ်နော် ကျွမ်းပြန်ကျ လောက်အောင် ချောမောလှပသူကိုမှ ဘာကြောင့် ခွဲခွာသွားရသည်ဆိုသည့် အကြောင်းများ ပါဝင်လေရာ ငနက်ကြောင်ပင် ထိုမိန်းမကြီးကို စိတ်ဝင်စားမိနေတော့၏။ မကြာမီမှာပင် သူတို့စောင့်နေသောသူမှာ ရောက်၍လာတော့၏။ ညင်းပြာပြာမျက်နှာကြီးကို လိုသည်ထက်ပိုမို၍ ပြင်ဆင်ထားသော အဖိုးသမီးကြီးတစ်ဦး၊ မိန်းမကြီး၏ပုံသွင်မှာ သူ့ထင်ထားသည်နှင့် တက်တက်စင်အောင် လွန်နေသောကြောင့် ငနက်ကြောင် ရင်ပါဆိုသွားရတော့၏။ အောင်မယ်လေးလေး၊ ဒီပုံကြီးကြောင့် သူ့ယောက်ျား အသက်အောင်ပြီး သေလိုက်တာဖြစ်လိမ့်မည်။

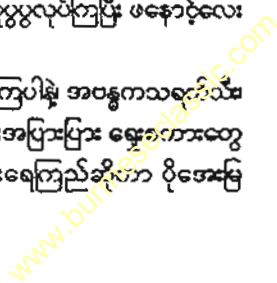
“ဟဲ့ မိဝါ၊ မိဖြူ မိပလူတို့က တကတည်းမှတော် သရော်သရမ်းလမ်း သလားကြပုံများ ဝဇိုးသာဝနွားလို လှစ်ခနဲနေတာပ”

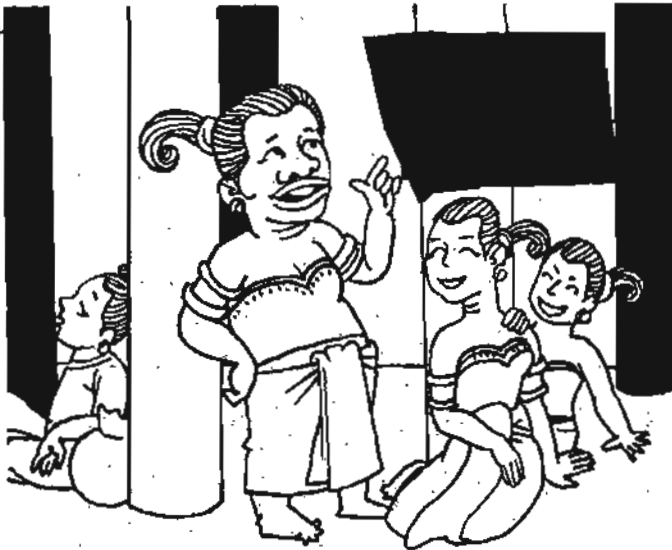
“အလိုရှင် ကြီးတော်က လူပျိုကြီးသောခွေ မြင်တာနဲ့ လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ လုပ်နေပြီးတော့များ”

“ဟဲ့ မုဆိုးမဆိုးပေမယ့် ပွင့်ပွင့်ပြောရရင် ချစ်ခြင်းလေးတော့ ရှိသေးတာ၊ ကိုင်း ကြည့်လိုက်ကြကွယ်ရဲ့၊ လေးဆယ်ကျော်သော်ငြား ညည်းတို့အပျို ခေါတ်များထက်တော့ တစ်ပြားသားမှ လျော့သေးပေါင်တော်”

မုဆိုးမကြီးက သူ့ခန္ဓာပိန်ကပ်ကပ်ကို တစ်ပတ်နှစ်ပတ်ယမ်းပြီး ပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် ငနက်ကြောင်မှာ တဟားဟားနှင့်ပင် အော်ရယ်မိ ဆိုက်ချင်၏။ အပျိုမလေးများကတော့ နှုတ်ခမ်းကို စူပူပူလုပ်ကြပြီး ဖနောင့်လေးများကို မသိမသာ ဆောင့်နေကြတော့၏။

“မိဝါ၊ မိဖြူ မိပလူ၊ ညည်းတို့ ပြုစုဟန်မပြုကြပါမို့ အပန္နကသရော်သီးကြီးမှပို၍ နွားပျိုသန်လှ နွားအိုပေါင်ကို အဖိုးဖိုးအပြားပြား ဇွေးခက်ကားတော့ အမြဲမယွင်း မငြင်းကောင်းစရာ တွင်းဟောင်းရေကြည်ဆိုတာ ပိုအေးမြသတဲ့ အဟစ်ဟစ်”

မိန်းမကြီးသည် သူ့ဘာသာသူပြောပြီး တသောသောရယ်နေ၏။
“တော်ပါကြီးတော်ရယ်၊ မလျော်တာတွေပြောပြီး အမောဖောက်နေ
ပါဦးမယ်”

လုံမယ့်လေးများထဲမှ ခပ်စွာတာတာဟန်ရှိသော မိပလူက ဘောက်
တေးနှင့်ထောက်လိုက်သောကြောင့် မိန်းမကြီး၏ မည်းပြာပြာ ဖျက်ခွတ်ကြီး
မှာ ရုတ်ခြည်းနက်မှောင်သွား၏။

“အံ့မာ ညည်းတများ မဟားဒယား ပြောပေါက်နဲ့ ကျုပ်ကို အမော
ဖောက်မလေး ဘာလေး ပြောလိုက်သေးတယ်၊ ဒီမှာ မိပလူငယ်၊ ညည်းစွမ်း
တယ်ဆိုရင် သာရကာသောင်းပြောင်း စောင်းမြောင်းပြောမနေပါနဲ့၊ မောင်း
ထောင်းဆုံယူပြီး အပြင်ထောင်းရဲသလား၊ ဘယ်သူ အားပိုကောင်းသလဲ ဆိုတာ
သိသွားရအောင်”

“ခွ”

ရယ်ချင်ပက်ကို ဖြစ်သွားသည့်စိတ်ကို အမြန်ထိန်းလိုက်သော်လည်း
မိမိဖြစ်သွားသောကြောင့် ငနက်ကြောင်၏ အသံကို သူတို့အားလုံး ကြားသွား
တော့၏။

“ဟဲ့ ပလုတ်တဲ့ ပလာတေ၊ ကျုပ်နဲ့သောခွေ”

ကြည့်၊ ယောင်ပုံကိုက။ တက္ကရာရာဂနွဲမကင်း။ မိဝါ၊ မိဖြူ မိပလူတို့
ထတော့ မျက်လုံးလေးများ အဝိုင်းသားနှင့် ငနက်ကြောင်ကို ကြည့်နေကြ၏။
အလိုရှင် တော်က ကျုပ်တို့ပြောသမျှ ခိုးနားထောင်နေတာပလေ”
မုဆိုးမကြီးက ဝိုင်းခနဲ မျက်စောင်းပစ်ပြီး နှုတ်ခမ်းတလန် ပန်းတလန်
တောတော့၏။

“ဟို ဟိုသင်း ဟုတ်ရပေါင်ဗျာ၊ ကျုပ်က တစ်နယ်တစ်ရွာကပါ။ ဒီ
ရွာမှာရှိတဲ့ နှမငယ်ကညာဆီ အလည်လာရင်း ခရီးပြင်းသမို့ ပန်းဖြေလို့နေ
တာပါ။ ကြီးတော်တို့ပြောသမျှ ဘာကမှ မကြားရပေါင်ဗျာ”

“ဘာပြောတယ်၊ ဒီအရွယ်နဲ့ဒီအရွယ် ဘယ်နှယ်ခေါ်လိုက်စ၊ အောင်
ဆယ်လေး လို့တောင် တလိုက်ချင်ပါရဲ့၊ အားမနာရယ်တဲ့မှ လျှာမကျိုး၊ ဆိုးပါ
ဆရာတော်”

အမျိုးသမီးကြီးက သူ့ကို ကြီးတော်ဟုခေါ်လိုက်သည်ကို ဆတ်ဆတ်ခါ
အသွားပြီး ပလပ်ပလပ်နှင့် ပါးစပ်ဆိုင်တီးနေသောကြောင့် ငနက်ကြောင်လည်း
အာဇာနည်သလဲနှင့်ပင်

“ရော ခွင့်လွတ်ပါဗျာ၊ သေချာကြည့်လိုက်မှ အစ်မအရွယ်ပေကပဲ”
ဟု တောင်းပန်လိုက်ရတော့၏။ သို့ကလို့ တောင်းပန်သည်ကိုပင်

မိန်းမကြီးက ကျေနပ်ဟန်မပြဘဲ တောက်တောက်တောက်နှင့် ဖနောင့်ပေါက်
သွားသောကြောင့် မိဝါ၊ မိဖြူ မိပလူတို့ သုံးဦးလည်း သက်ပြင်းအလုံးကြီး
ထဲ ချလိုက်ရပြီး တခွိုးခွိုးနှင့် ရယ်ဖြစ်တော့၏။

မုဆိုးမကြီး၏ အဖြစ်အပျက်ကိုကြည့်ပြီးသကာလ ငနက်ကြောင်
သည် စာကဗျာ ဝါသနာပါသူတစ်ယောက်ပီပီ အောက်ပါ မုဆိုးမတေးထပ်ကို
ဆိုဆိုပြောစွာ ရေးမှတ်ထားလိုက်လေတော့သတည်း။

မုဆိုးမတေးထပ်

အဟုတ်ဆိုးလှ ကုတ်ချိုးမရ၊ မုတ်(မှ)ဆိုးမဖြစ်အင်
ကျပ် မရိုးမရွှ မဖြစ်ချင်ပြီ၊ ချစ်လင်ကိုရွာလေး
မရလျှင်ဖြင့် မထနိုင်တယ်၊ လင်းတထိုင် မှိုင်တွေးလို့ငေး၊
တွေးဆကြည့် ကိုရွှေဟုတ်၊ ပျိုမေမှာ မအိုသေး

အပျိုလေးထက် တစ်လေးရယ်သာ
 လေးဆယ်မှာ စွန်းရုံပ၊ ခွေးမယ်နော် ကျွမ်းပြန်ကျ
 ဆန်းသဏ္ဍာန်အလှ ဖော်လိုက်ချင်၊ အပျော်ကြိုက်လျှင် ပလီစို့ရဲ့
 မဒီတို့ထက် ကောင်းတွက်မှာစုံ၊ ထောင်းချက်နာပုံ။
 အကြောင်းဆက်ကာ ကြံချင်မှဖြင့်၊
 မယုံလျှင် မောင်းဆုံတောင်းခဲ့၊ ထောင်းပြမယ်လေး။

ငနက်ကြောင်သည် သူ့ကိုယ်သူ ခွေးမယ်နော် ကျွမ်းပြန်ကျလောက်
 အောင် လှပပေသည်ဟု အထင်ရောက်နေသော မည်းပြာပြာ မုဆိုးမကြီးတို့
 တွေးမိတိုင်း ရယ်ရွှင်ဖွယ်ရာ ဖြစ်နေမိတော့၏။ လုံမပျိုလေး မိပလူကို စကား
 နိုင်လှပြီး မောင်းထောင်းပြိုင်မည့်အကြောင်းကိုပါ သူတေးထပ်ထဲ၌ ရေစပ်ထား
 လိုက်နိုင်သည်အတွက် ကိုယ့်ကိုကိုယ် လွန်စွာအားရနေမိ၏။

ထိုတေးထပ်ကိုပင် တဖွဖွရွတ်ပြီး ရွာထဲသို့ လှမ်းဝင်လာလိုက်သည်။
 ဤရွာသိန် ဇနပုဒ်လေးဆီသို့ သူတစ်ခါမှ မရောက်ဘူးပါ။ နှမဖြစ်သူ အိုသေး
 လှသည် ဤဇနပုဒ်သား ငထွားသင်နှင့် အကြောင်းဆက်ပေါင်းဖက်ပြီး ဤရွာသို့
 လိုက်ပါခဲ့သည်မှာ ငါးနှစ်တာကာလ ကြာတော့ပြီကြာခဲ့ပေပြီ။ ထိုအတောအတွင်း
 နှမအိုသေးလှက ဤဇနရာ ဤဌာနသည်ကား ရေကြည်ရာမြက်နုရာ ဖြစ်သော
 ကြောင့် လုပ်ကိုင်စားသောက်၍ ကောင်းလှပါသည်ဟုဆိုကာ အဖနှင့်အမိကို အတန်
 တန်ခေါ်လေသောကြောင့် မိဘနှစ်ပါးမှာလည်း သမီးငယ်နှင့်အတူ လာရောက်
 နေထိုင်ကြပေပြီ။

ငနက်ကြောင်သည် သာမင်းတရားထံပါး မြင်းတပ်အကျပ်စားအဖြစ်
 အမှုတော်ထမ်းနေသောကြောင့် ပါမလာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေ၏။ အခုတော့ ခွင့်ကလေး
 များရသည်နှင့် နှမနှင့်မိဘများရှိရာ ဤရွာကလေးသို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်
 လေသည်။

ငနက်ကြောင်သည် ရွာလမ်းတစ်လျှောက် ဟိုမေးသည်စမ်းနှင့်ပင်
 နှမအိုသေးလှနှင့် မိဘနှစ်ပါးစုနေရာ အိမ်မြေယာဝင်းလေးသို့ ရောက်ရှိလာ
 တော့သည်။

“အမိကယ်... မောင်ကြီးငနက်ကြောင် လာပြီတော့”

● အိုသေးလှသည်ကား ငယ်စဉ်ကလို
သေးသေးလှလှဟုတ်တော့။
အိမ်ထောင်ကျပြီး ငါးနှစ်အကြာမှာပင်
ပုံပျက်ပန်းပျက် ပုပ်တောင်းကြီးကဲ့သို့
အောက်၍နေပေပြီ။

ဝမ်းသာအားရအော်ပြီး ပြေးထွက်လာသည့် နှမအိုသေးလှကို ဦးစွာ
 တွေ့လိုက်ရ၏။ အိုသေးလှသည်ကား ငယ်စဉ်ကလို သေးသေးလှလှ မဟုတ်
 တော့။ အိမ်ထောင်ကျပြီး ငါးနှစ်အကြာမှာပင် ပုံပျက်ပန်းပျက် ပုပ်တောင်း
 ကြီးကဲ့သို့ အောက်၍နေပေပြီ။

“အိုဘဲ့ နှမကယ်၊ ဝချတ်က ကမ်းကုန်၊ ပြောလျှင်တောင် မယုံနိုင်စရာ
 ငယ်လား အစားကောင်း အသောက်ကောင်း ထောင်းလမောင်းဝါးနေရသည်
 ဟင်ပ”

ငနက်ကြောင်က နှမငယ်၏ မေးဖျားကိုကိုင်၍ အမေးစကားပြုနေစဉ်
 မှာပင် အိမ်ပေါ်မှ အဖ၏အသံကို ကြားလိုက်ရတော့သည်။

“ဟဲ့ ငါ့သား ငနက်ကြောင်း ကတည်းမှ ချောင်ကျသွားလိုက်တာ၊
 ငါ့သားမောင် မြင်းတပ်မှာ ထမင်းငတ်လာခဲ့သည် ထင်ပ”

ကွဲကွာနေကြစဉ်အတွင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ သူ့အကြောင်း ကိုယ်
 အကြောင်းပြောကြသည်မှာ တစ်နေ့တုန်တစ်နေခမ်း ပြောမဆုံးနိုင်အောင်
 နှမကြော့၏။ နှမငယ်ကလည်း တော်ရွာပါပေသည်။ အဖန်ရည်လှိုင်လှိုင် ချ
 သနိုး ကောက်ညှင်း၊ အုန်းဆံ၊ ထန်းလျက်၊ လက်ဖက်တို့ကို အဖိုးစို မရိုးအောင်
 တစ်ချိုးတစ်ခု ချကျွေး၏။ ငါးဖားကျပ်တိုက်ကင်လေးများပါ အဆစ်ပင်လိုက်
 သေးသည်။

ယောက်ဖငထွားသင်မှာ နှမကိုကြည့်ပြီး ဘာလုပ်လုပ် ပြန်ပြန်
 နှေးနှေးနေသည်ကိုကြည့်ပြီး ငါ့နှမ အိမ်ထောင်ကျက်ကောင်းပေးသောဝဲဟု

ငနက်ကြောင် တွေးဖြစ်မိသည်။

“ငါ့သားကိုလည်း ဒီရွာသူနဲ့ အိမ်ထောင်ထူပေးရမကွဲ့။”

အဖပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် ငနက်ကြောင် ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“မြို့ကြီးသူအမူပို လူလိုမသိတဲ့ဟာတွေထက်စာလျင်ဖြင့် တို့တော ရွာလုံမေများက ငါ့ဆလောက်ပိုသာသပကွယ်”

“အဖက တွေ့ထားလို့လား”

“အို တွေ့ထားသပ၊ ငါ့သားလှနဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်မယ့်သူ ဘယ်လို လူမျိုးလဲ၊ အဖုံဖုံအနဲနဲ ဝေခွဲပိုင်းခြား အဖ စဉ်းစားထားသကွ”

အဖပြောနေသမျှကို အမိက ဘာမှ ဝင်မပြောဘဲ ပြုံးရွှံ့နားထောင် နေသည်။ အမိကတော့ ဒီအတိုင်းပါပဲ။ အဖလုပ်သမျှ အဟုတ်ထင်နေတတ် တဲ့သူ။

“အိမ်ထောင်သားမွေး လှပရောအတွက်ဆိုသဟာဖြင့် ပုပ်ပွမသာ ကိုလည်း မဖက်နှင့်၊ ရှုပ်လှတာကိုလည်း မမက်နှင့်လို့ ဆိုထားသမို့ ရှုပ်လှသူ တွေကိုတော့ အဖပယ်သကွ”

သို့ကလိုဆိုလျှင်ဖြင့် ငနက်ကြောင်၏ သက်နဲ့မှာ ဆင်းရွပါလှပသူ မဖြစ်နိုင်တော့။ စိတ်တစ်ခြမ်း ပိန်သွားရ၏။ အဖက ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ကြီးသူမို့ ငယ်သူ့ချီဆိုတဲ့စကား မများဘူးလေကွယ်၊ ငယ်တဲ့သူ ရွေးလို့ကတော့ ငွေးတက်အောင် ပိုးနေရမှာ၊ အဲသဟာကြောင့် ကိုယ်က ပြန် မှီဖို့ ကြီးသူတို့ထဲက ရွေးရသကွယ့်”

သွားပြန်ပြီး သဟာဆိုလျှင်ဖြင့် သက်နဲ့မှာ လက်ကျန်အချိန်နည်း ပါ။ ခေါင်းတလားနား နီးသူဖြစ်ပေရော့မည်။ ငနက်ကြောင်မှာ နောက်တစ် ခြမ်း ထပ်ပိန်သွားရပြန်၏။

“သုံးလေကောင်းလေ၊ ဟောင်းလေသစ်လေ ဆိုပေသည့် စကား မများပြန်တာကြောင့် အသွားမတော်တော့စူး၊ အစားမတော်တော့စူး မဖြစ် ရအောင် နှုနပ်စရာမလိုတဲ့ နူးနပ်ပြီးသားကို ပူးကပ်ရမကွဲ့။”

“ဟင် အဘဟာကြီးက ဘယ်နှာကြီးတုန်း”

“ဘယ်နှာကြီးဆိုတော့ ဒီနှာကြီးပေါ့ကွာ၊ လာပဟေ့ လာပဟေ့၊ ငါ့ သားချစ်အတွက် အဖ နှစ်သက်တဲ့သူ”

အဖက ခြံဝကြည့်ပြီးပြောလိုက်သောကြောင့် ငနက်ကြောင်မှာ ဈာပျာသလဲ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ခြံဝမှာ တွေ့လိုက်ရတာကတော့ သူ့နှင့် စိမ်းမနေသည့် ကောင်မလေးသုံးဦး။ မိဝါ၊ မိဖြူ၊ မိပလူ၊ သုံးဦးစလုံး တစ် လောက်တစ်မျိုးစီ လှကြပါပေ၏။ ဘယ်သူနဲ့ဖြစ်ဖြစ် သိပ်မဆိုး။

“သူတို့ထဲက ဘယ်သူလဲအဖ၊ မိဝါလား၊ မိဖြူလား၊ မိပလူလား”

ငနက်ကြောင် စိတ်လှုပ်ရွားစွာနှင့် တံတွေးမျိုးပြီး မေးလိုက်၏။

“အောင်မာ မင်းက တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ခုလေးတင် ရောက်လာတာ ရွာပျိုဖြူတွေ တယ်သိနေပါလား”

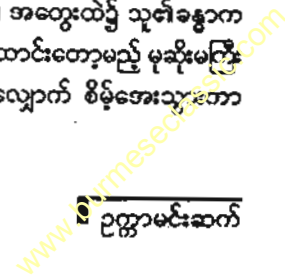
အဖစကားကြောင့် ငနက်ကြောင် ပြုံးလိုက်မိသည်။ အပြုံးမဆုံးခင် မှာဝင် ကတုန်းကတိုက် နောက်မှ လိုက်ဝင်လာသည့် မုဆိုးမ မည်းပြာကြီးကို ခြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဟိုက်ခနဲဖြစ်သွားရ၏။

“ဝရိုးငနက်ရေ ခြံထွက်သစ်သီးလေးတွေ ကောက်ရသနှင့် နောက် ထုသွားသရှင့်”

မုဆိုးမကြီးက သူ့ကောက်လာသည့် သရက်သီးမှည့်များကို မြှောက် ပြပြီး အော်ပြောလိုက်သည်။

“အိမ်း အဲသဟာပဲကွ၊ တစ်လင်ဆုံးပေမလှ ယဉ်တုန်းပါပဲလကွာ၊ အစဉ်သုံးမယ်ဆိုရင်ဖြင့် ဘဝင်မတုံးတဲ့ ခင်ဂမုန်းဆိုသဟာ”

အဖ ဆက်ပြောသည့် စကားများကို ငနက်ကြောင် မကြားတော့။ စကားလုံးများက ဝါးတားတားဖြစ်လာပြီး ခေါင်းထဲ၌ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားသော ကြောင့် လဲပြုမကျအောင် မနည်းထိန်းလိုက်ရ၏။ အတွေးထဲ၌ သူ၏ခန္ဓာက ဖောင်းဆုံကြီးဘဝပြောင်းသွားပြီး စိတ်ရှိလက်ရှိ ထောင်းတော့မည့် မုဆိုးမကြီး ၏အသွင်ကို မြင်လိုက်သည့်ခဏ ကျောခိုးတစ်လျှောက် စိမ့်အေးသွားတာ ခေါင်းမွေးများပါ ထောင်သွားတော့သည် တမံ။

သပိးချော ထွက်ပေါက်

ထွက်ပေါက်

“မခင်သန်းဦး”

ဖွားချောတို့အိမ်ရှေ့လမ်းကလေးမှ ထဘီကို စွန်တောင်ဆွဲဝတ်၍ လွှားခနဲ လျှောက်လှမ်းသွားသည့် မခင်သန်းဦးက ဖွားချော၏ တိုးတိုးတိမ်တိမ်ခေါ်သံကို မကြားချေ။

“မခင်သန်းဦး”

ဖွားချောထပ်ခေါ်လိုက်၏။ သူမ ကြားဟန်မတူချေ။

ဖွားချောလည်း အိမ်ပေါ်မှ လွှားခနဲဆင်းလိုက်ပြီး မခင်သန်းဦးနောက် အပြေးလေးလိုက်ခဲ့သည်။ တိုးတိုးထင်ကတော့ ဖွားချောကို ဂရု

ထားဟန်မရပါ။ အိမ်ရှေ့ရှိ ထန်းလက်ပက်လက်ကုလားထိုင်ပျက်ကြီးပေါ်တွင် အတော်အိမ်ကျနေလေ၏။

ဖွားချောလုပ်မည့်ကိစ္စကို ကိုဖိုးထင်မသိစေချင်ပါ။ ကြောက်၍ တော့မဟုတ်။ စကားများများမပြောချင်၍ ဖြစ်သည်။

ဖွားချော ရှေ့မှ တလွှားလွှားသွားနေသည့် မခင်သန်းဦးကို မိရန် အပြေးအလွှား လိုက်ခဲ့ရသည်။ မိသည်နှင့် သူမလက်ကိုဖမ်းဆွဲပြီး

“မခင်သန်းဦး”

“ဟဲ့ အောင်မလေး သောက်

ပလုတ်တုတ် အိမ်ခြောင်နဲ့တောက်တဲ့ ညား ကိုးရိုးကားရား”

အရေးထဲ မခင်သန်းဦးက လောင်နေသေး၏။

“ဟဲ့ ဘာလဲ မိချော၊ လန့်လိုက်တာအေ ညည်းလက်က အေးလိုက်တာ တစ္ဆေငွေစိ ကျနေတာပဲ”

“အိုး မခင်သန်းဦးက ယည်း တစ္ဆေလက်လှိပ် လုပ်စမ်းပါ”

“တူတူပဲလေ လက်အေးမှတော့ ဟိုဟာလည်း အေးမှာပေါ့တေး ဟေး”

မခင်သန်းဦးက သူ့ဘာသာပြော သူ့ဘာသာ ရယ်နေသေး၏။

“ကျွန်မက ဟိုဟာလုပ်ချင်လို့ မခင်သန်းဦးရဲ့”

မခင်သန်းဦးက မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်ပြီး

“ဘာတုံးဟ မိချောရဲ့ . . . ညည်းဟာကလည်း အရင်းမရှိ အဖျားထည်းမသိတဲ့ မော်ဒယ်မခန္ဓာကိုယ် လို့ပါလားဟ”

ဖွားချောက မသိမသာ ဆေးဘီဝေကြည့်ပြီး မခင်သန်းဦးနားထိုင်၍ လေသံတိုးတိုးလေးနှင့်

“ဒီလိုပါ မခင်သန်းဦးရဲ့ သွန်မ ဟိုဟာလေးထိုးချင်လို့”

“မခင်သန်းဦးမျက်နှာ တစ်ချက်လင်းသွားပြီး

“သိပြီ၊ ပေါက်ပြီ၊ ညည်းပြောတာ ရဲတွေလုံးဝသိလို့မရတဲ့ဟာ၊ သိအောင်လည်း အမြဲအနံ့ခံနေတဲ့ဟာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မတို့က မွန်ဘက်ကလာတဲ့လူတွေဆိုတော့ နည်းနည်းအာသာပြေလေးပါ၊ သိပ်အများကြီးတော့လည်း မလုပ်နိုင်ပါဘူး”

“ဒါပေါ့ ဒါပေါ့ လုပ်ရမှာပေါ့၊ လူဆိုတာ ထွက်ပေါက်လေးတော့ထားမှ၊ နို့မဟုတ်ရင် အမြဲတင်းကြပ်နေပြီး ထွက်ပေါက်မရှိရင် ရူးတတ်တယ် သိလား”

ဖွားချောကလည်း ပြုံးလိုက်ပြီး ထောက်ခံလိုက်၏။

“ဟုတ်မယ် . . . အိမ်က ယောက်ျားကြီးတောင် သူ့ဘာသာပိတ်မိပြီး ရူးနေပြီလား မသိဘူး”

“ဟုတ်တယ် မိချောရဲ့ ဒီခေတ်က နေတတ်မှ၊ မနေတတ်တဲ့လူဆို ရူးတာကြီးပဲ၊ တို့လမ်းလူကြီးပဲ ကြည့်ပါလား၊ အရင်က မနချင်သလို နေခဲ့ပြီး ခုလမ်းလူကြီးဖြစ်မှ အိမ်ခြေဆယ်ပြီး လူကြည်ညိုအောင်နေရ

တော့ သွက်သွက်ခါနေပြီ၊ သနားပါ တယ်၊ သူ့ကိုယ်သူ နူးမုန်းမသိရွာဘူး၊ ဟိုနေ့ကပဲကြည့်ပါလား တို့လမ်းမှာ ရေ မြောင်းကိုပေါက်တူးလာပေါက်နေတာ”

“ဪ ဒါကတော့ မသန်း ဦးရယ် သူ့ကို လူပိုကြည်ညိုအောင် ဖြစ်မှာပေါ့”

ဖွားချောတို့နှစ်ယောက် သား အတိုင်အဖောက်ညီနေတော့ သည်။ မသန်းဦးကပဲ စကားဖြတ်၍

“ကဲ ပြော ညည်းဘယ်ဟာ ဘယ်လောက်လဲ”

“အင်း ခြောက်ပတ်မယ်၊ ‘ဥ’ပတ်မယ်”

“ဘာတုံးဟဲ့ ညည်း ‘ဥ’ ဆို တာက”

“ဪ မခင်သန်းဦးက လည်း သူ့ညကိုပြောတာ”

“အေး ဟုတ်ပြီ၊ ဘယ် လောက်လဲ”

“ငါးဆယ်ဖိုးစီလောက်ပါ”

“ဟုတ်ပြီ၊ အပတ်ဆိုတော့ တစ်ပတ်ကို(၁၉)၊ နှစ်ပတ်ဆိုတော့ (၃၈) ငါးဆယ်နဲ့ဆိုတော့ နှစ်ထောင် ပေးခဲ့၊ လိုတာပိုတာရှင်းမယ်”

“အင်း ရတယ်၊ ရတယ်၊ ရော့ နှစ်ထောင်”

ဖွားချော ငွေနှစ်ထောင် ထုတ်ပေးလိုက်၏။ မခင်သန်းဦးက ဖွားချောထုတ်ပေးသော ငွေနှစ်ထောင် ကိုယူလိုက်ပြီး

“ဘယ့်နှယ်လဲ ညည်းပေါ့ သွားပြီ မဟုတ်လား”

“အင်း ဟုတ်တယ်”

“ဒါပဲလေ ထွက်ပေါက်ဆို တာ၊ လူဆိုတာမရှုအောင်နေရတယ်”

ဖွားချောရင်တွေ တထိတ် ထိတ်ခုန်နေသည်။ ဖွားချောမျှော်နေရ သည့် ရက်နှင့်အချိန်က ရောက်လာ ပြီ။ အိမ်ပေါ်တွင် ယောက်ယက်ခတ် အောင် ဟိုဘက်လျှောက်လိုက် ဒီ ဘက်လျှောက်လိုက်နှင့် မတည်မငြိမ် ဖြစ်နေပြီ။ ကြာလာတော့ မြူးဖြစ်သူ အောင်သူရိန်ကပင် သတိထားမိလာ၏။

“ဖွား ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ မခင် သန်းဦးကို မျှော်နေတာပါ”

“ဪ ဖွားက ဟိုဟာသိ ချင်နေတာ မဟုတ်လား”

“အေး”

“အောင် သွားဖေးပေးပေး လေ၊ ဖွားက ဘာတွေလုပ်ထားလဲ”

“ဖွားက ဥနဲ့ခြောက်”

“ဟုတ် ဖွား၊ အောင်သေချာ စုံစမ်းခဲ့မယ်”

အောင်သူရိန်အိမ်ပေါ်မှ မခင်သန်းဦးတို့အိမ်ဘက်သို့ မှန်နေ အောင် ပြေးထွက်သွား၏။ ခဏကြာ တော့ အောင်သူရိန် ခြေပစ်လက်ပစ် ဖြန့်ရောက်လာသည်။

“အောင် ဘာတဲ့လဲ”

အောင်သူရိန်က သက်ပြင်း ချလိုက်ပြီး

“သုံးလုံးပဲလွဲတယ် ဖွားရဲ့”

“ဟင် လွဲပြန်ပြီဟဲ့နော်”

ခုမှပဲ ဖွားချောတစ်ယောက် ရင်အခွန်လည်းရပ်သွားပြီး အိမ်တွင် လုပ်စရာရှိသည့်အလုပ်များကို ထ လုပ်နိုင်တော့သည်။ လွဲပြန်ပေါ့လေ တစ်ပတ်။ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဒါပဲ ထွက် ပေါက်ရဲ့တာ၊ နောက်အပတ်လည်း မျှော်ရပြန်တာပဲ။ ဖွားချော ကိုယ့်တာ သာ အားတင်းလိုက်တော့၏။

နောက်အပတ်များတွင် တော့ ဖွားချောတစ်ယောက် အိမ်မှာ အေးဆေးနေရုံပင်။ အချိန်တန်လျှင် မခင်သန်းဦးက ရောက်လာတတ်၍ ဖြစ်သည်။

“ဟေ့ မိချော ဘယ်လိုလဲ”

မခင်သန်းဦးအသံကြား

။
အပတ်ဆိုင် တစ်ပတ်ကို
နှစ်ထောင်
သုံးထောင်နှုန်းဖြင့်
ဖွားချောတို့ ထွက်ပေါက်သို့
ထွက်ကောင်းဆဲပင်
ရှိနေသေးတော့သည်။
။

သည်နှင့် ဖွားချောက မျက်စပစ်ပြ လိုက်သည်။ အိမ်နှင့်မလှမ်းမကမ်း လေးတွင် ဖွားချောတို့နှစ်ယောက် တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် ပြောဆိုကြ၏။ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းကတော့ မလုပ် ရဲ၊ အကုန်လုံးကိုလည်း ကြောက်နေ ရသေးသည်။

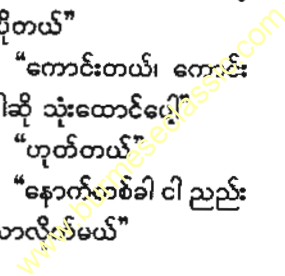
“ဒီတစ်ပတ်ရော ဘာလဲ”

“အင်း ဒီတစ်ပတ်တော့ တစ်လုံးပိုတယ်”

“ကောင်းတယ်၊ ကောင်း တယ်၊ ဒါဆို သုံးထောင်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“နောက်လစ်ခါ ငါ ညည်း အိမ်ပဲ လာလိမ့်မယ်”

အိမ်ထောင်ရေး

“အာ မလှဝံသိန္ဒေယျ သေနိဗ္ဗိတံ နိဗ္ဗိတံ ဝိပဿနာတိ ဝိပဿနာတိ ဝိပဿနာတိ”
“အိမ်ထောင်ရေး ဆင်တူဆင်တူ ဆင်တူဆင်တူလိုက်ပြီး”
“တောင်ပြီလေ၊ ဒီလိုပဲလုပ်ကြတာပေါ့”

ဒီလိုနှင့်ပင် တစ်ရက်ပြီး သစ်ရက် တစ်ပတ်ပြီးတစ်ပတ်၊ အချိန်များကုန်ဆုံး၍ ရာသီတစ်ပတ်ပင်လည်လေပြီ။ အပတ်စဉ် တစ်ပတ်ကို နှစ်ထောင် သုံးထောင်နှုန်းဖြင့် ပွားချောတို့ ထွက်ပေါက်သို့ ထွက်ကောင်းဆဲပင် ရှိနေသေးတော့သည်။

မြောက်ပြန်လေများ တသုန် သုန်ရိုက်ခတ်လာသည့်အောင်းလေသို့ပင် ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်၏။ ကိုဖိုးထင်တစ်ယောက်ကတော့ မနက်စောစော ခြံထောင်တွင် မီးပုံ၍ မီးလှုံနေသည်။ အောင်သူရိန်ကတော့ ချမ်းချမ်းနှင့် အပျင်းထူပြီး အိပ်ရာမှ မထသေး။

“မချောရေ”
ခြံထောင့်မှ ကိုဖိုးထင် အသံကြောင့် ပွားချော အိမ်ရှေ့ကို ထွက်ခဲ့၏။

“ဒီမှာ မချောရေ. . မင်း အစ်ကိုငယ်တို့”

“ဪ ကိုဖိုးတို့ လာလည်ကြတာလား”
“အေး ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့လည်း ကလေးတွေကျောင်းပိတ်တုန်း ကလေးတွေလည်း ကစားကွင်းတို့ ရေကူးကန်တို့ ပို့ချင်တာနဲ့ လာကြတာ”

ပွားချောအစ်ကို ကိုဖိုးတို့က မော်လမြိုင်မှလာကြခြင်းဖြစ်သည်။
“ကိုဖိုးက ဝလာလိုက်တာ”
“အေး. . အသက်ကြီးပြီလေ”
“မော်လမြိုင်မှာရော အေးဆေးပဲလား”

“ဘာကိုလဲ”
“အို ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုပဲ မေးကြည့်တာ”
မောင်နှမနှစ်ယောက် တွေ့တုန်းတွေ့ခိုက် စကားများ ဖောင်ဖွဲ့နေကြတော့သည်။ ကိုဖိုးထင်ကတော့ မီးပုံကိုသာ မီးထိုးရင်း အသက်မဲ့သူတစ်ယောက်လိုပင် ဘာတစ်ခုမှ ပြောဆိုဆွေးနွေးခြင်း မရှိပေ။

“ဒါနဲ့ မချော ဒီနေ့က လဆန်း(၁)ရက်ဆိုတော့ ငါ့အိပ်မက်လေး ကောင်းလွန်းလို့”
အမြဲတမ်းအိပ်မက်ကောင်း

ချောက်သော အစ်ကိုဖြစ်သူကို ကြည့်၍ ပွားချော မဲ့လိုက်ပြီး
“ဘာလဲ ကာလီမယ်တော်၊ ဘွမ်ရင်မယ်တော်၊ နံကရိုင်းမယ်တော်၊ မြေပေါ်မြေအောက်ရှိသမျှ သေတော်တွေကို မက်ပြန်ပလား”
“မဟုတ်ဘူးဟ ဒီတစ်ခါတော့ မြတ်ဗုဒ္ဓကိုယ်တော်တိုင်ကို သေတာ”

“ဟွန်း”
“အဲဒါ လုပ်စမ်းပါ မချောရဲ့၊ ငါ မော်လမြိုင်မှာ မထိုးခဲ့ရဘူး၊ ဒီမှာ ရတယ်မဟုတ်လား”
“အင်း. . ရတယ်၊ နေဦးဝေစောင့်”

ပွားချော လမ်းမဘက် ချောကြည့်လိုက်သည်။ မခင်သန်းဦးတို့ တွေ့လိုတွေ့ငြား ချောခြင်းပင်။
“ဟော ဟိုမှာ မခင်သန်းဦးရယ်”

မခင်သန်းဦး ကားရားကားရားနှင့် ပွားချောတို့အိမ်ဘက်သို့ ဝင်ချလာ၏။

“အတော်ပဲ မသန်းဦးရေ၊ ဒီမှာ အစ်ကိုက နည်းနည်းထည့်ချင်လို့”
မခင်သန်းဦး မျက်နှာကြီး

အိမ်ထောင်ရေး

ကို ပြုတက်နေအောင် ရယ်ရင်း
“ရတယ်၊ နည်းနည်းမဟုတ်ဘူး၊ များများထည့်”
ပွားချော ကိုဖိုးဘက်လှည့်ရင်း
“ပြော ကိုဖိုးနံပါတ်”
ကိုဖိုးက စေ့စပ်သူပီပီ မခင်သန်းဦးကို သေချာကြည့်လိုက်ပြီး

“စိတ်ချရပါတယ်နော်”
မခင်သန်းဦးကလည်း ကိုဖိုးကို ပြန်ကြည့်ပြီး
“ဘာကိုမေးတာလဲ၊ ဘာကိုစိတ်ချရမှာလဲ”

“ကျွန်တော်ထိုးလိုက်တဲ့ နံပါတ်က ပေါက်ရင် ခင်ဗျား(ဒါမှမဟုတ်) ခင်ဗျားခိုင်က အသေအချာ လျော်မှာလား၊ ဘယ်နှုန်းနဲ့လျော်တာလဲ”

မခင်သန်းဦး မီးပုံဘေး ထိုင်မလိုလုပ်ပြီးမှ ဆတ်ခနဲ ပြန်ထလိုက်၏။

“မိချော ဒီလူ ဘာတွေပြောနေတာလဲ”
ပွားချောက မယ်ကျဲတဲနှင့် မခင်သန်းဦးကို အားနာသလို ကြည့်ပြီး

“ဟိုလေ ကိုမိုးက စေ့စပ် သဘောသို့ဆိုတော့”

ကိုမိုးထင်ကတော့ သူနှင့် မဆိုင်သလို မီးကိုသာ တွင်တွင်ထိုး နေ၏။ မခင်သန်းဦး ကိုမိုးကို မျက် မထောင့်နီကြီးနှင့် စိုက်ကြည့်ပြီး

“ဒီမှာ ဝါလူ၊ အခုမှရောက် လာပြီ ဘာပြောနေတာလဲ၊ မိမှာ မိချော ဆိုရင် နှစ်ချိနေပြီ။ ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောဘူး၊ ပြောစရာမှမလိုတာ၊ မိချော ဘို့က သဘောပေါက်တယ်”

ဖွားချောလည်း ဘာပြန် မပြောရမှန်းမသိဘဲ သူမကိုသာငေး

ကြည့်နေမိ၏။ နှစ်ပေါက်အောင် ထိုးပြီး သူ့ကိုမမေးခြင်းမှာ မေးစရာ မလိုဟု ထင်ထား၍ဖြစ်၏။ မိမိက ရလို့မူနှင့်ထိုးသည်။ ပေါက်လျှင်ပေး ရမည်။ ထိုကဲ့သို့ သဘောပေါက်ထား ၍သာဖြစ်၏။ မခင်သန်းဦးက ဒေါသ တကြီးနှင့် သူမ၏လိမ်ကွေးနေသော ဆံပင်တို့ကို လက်နှင့်ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဖွလိုက်ရင်း

“ဘာခိုင်လဲ၊ ဘာကိုလျော် ရမှာလဲ၊ ဘယ်လောက်နှုန်းလဲ မေး လိုက်သေးတယ်၊ ထိုးတဲ့ဂဏန်း ပေါက်ရင် ဒီမယ် အခု လျော်ချင်လျော်

အယ်၊ နောက် လျော်ချင်လျော်မယ်၊ သူ့ချင်မှလည်း လျော်မယ်၊ အင် တန်စိတ်ကောင်းရှိလို့ လျော်ရင် သည်း လျော်ချင်သလိုလျော်မယ်လေ၊ သယ်သူတိုင်မှာလဲ”

မခင်သန်းဦး ပြောပြီး နှာမနဲ လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။ သာဓကနှမနှစ်ယောက် တစ်ယောက် နှာမနဲ နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လို့ အံ့ ကြားကြီးနှင့် ငိုရမလို ရယ်ရမလို ဖြစ်နေတော့သည်။ မခင်သန်းဦးက မိသည့်ရောက်မှ ဖွားချောတို့ဘက် မှီလှည့်ပြီး

“ဒီမယ် မိချော”

“ရှင်”

ဖွားချော ယောင်ကမ်းကမ်း မှီ ထူးလိုက်သေး၏။

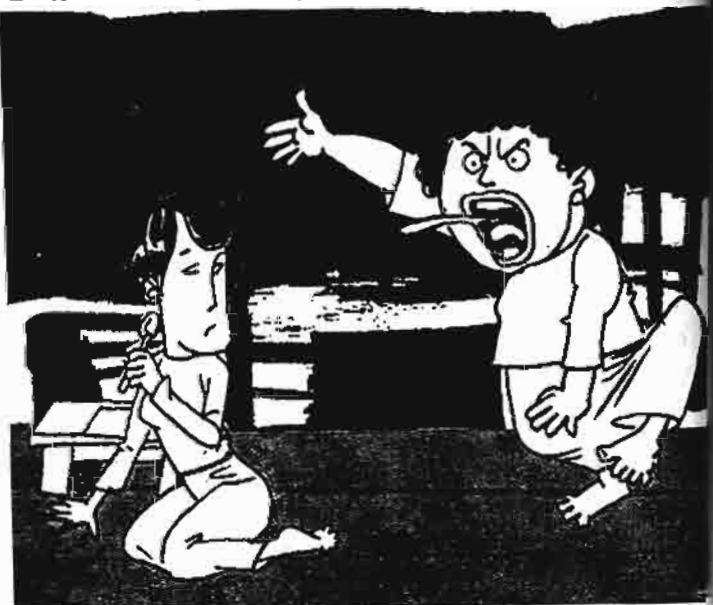
“စိတ်ထွက်ပေါက်မရှိရင် သူတွေ့ကုန်မှာစိုးလို့ ငါက ကူညီ တာကို နားမလည်တဲ့လူက ငါ့ ဘာစော်ကားနေတယ်၊ ညည်းတို့ မိတ်ထွက်ပေါက် မှန်သမျှတွေကို ငါ သယ်လောက် စိတ်ညစ်ခံပြီး လက်ခံ နေရသလဲ သိလား၊ ဟွန်း လူကို သူ့အမတ်တဲအပြင် တူတည်း

ဇိုးဇိုးလတ်လတ်နှင့် ထွက်သွားလေပြီ။ ဖွားချောတို့ အပတ်စဉ် နှစ်ထောင် သုံးထောင်နှင့် ကုန်လာလိုက်သည် မှာ နှစ်ပင်ပေါက်လေပြီ။ ဒီကြားထဲ မပေါက်သည်ကိုပင် ဝမ်းသာရမလို ဖြစ်နေ၏။ ပေါက်သာပေါက်လျှင် ခုပုံနှင့် နှလုံးရောဂါအခံရှိလျှင် သေနိုင်သည်။ ဖွားချောတစ်ယောက် ရင်ထဲတွင် ကြိတ်မနိုင်ခဲမရနှင့် ကတုန် ကယင် ဖြစ်နေတော့သည်။ ကိုမိုးက တော့ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့်၊ ခုမှ ကျောက်ရုပ်ကြီးကိုမိုးထင်က တခွီးခွီး ရယ်လိုက်ပြီး

“မချော”

“ဘာတုံး”

“ဘာ... ထွက်ပေါက်တဲ့ ဟုတ်လား၊ မင်းက ဘုရားမကြိုက်တဲ့ ထွက်ပေါက်ကို သွားလုပ်တာကိုး၊ ခံလိုက်ရပြန်ပေါ့ ဟေး ဟေး ဟေး” ဖွားချော မီးဝင်းဝင်း တောက်သော မျက်လုံးများနှင့် ကို မိုးထင်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘေး နားတွင်ထိုင်နေသော ကိုမိုးကတော့ နှုတ်ပင်မဆက်ဘဲ ထလစ်သွားပြီ။ ပွဲ ကကြမ်းတော့မည်လေ။

www.burmeseclassic.com

တုမ်ဇာကလံစား
စဉ်ပဒေက

တွမ်၏ကလဲ့စား

မခံချင်စိတ်၊ နာကျင်နာကြည်းစိတ်များက ဒေါသအဖြစ် ပြောင်းလဲကာ ခန္ဓာကိုယ်နေရာအနှံ့အပြား မီးစီးကြောင်းတစ်ခုပမာ စီးဆင်းတောက်လောင်နေ၏။ မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းစီးရင်း ပစ်ခတ်နေသည့် သူ၏မြားချက်များက ပစ်မှတ်များ၏ပဟိုသို့ မှလွှဲတမ်းထိမှန်၍ နေသည်။

“အဖေအတွက်”

“အမေအတွက်”

“အစ်ကိုနဲ့အစ်မအတွက်”

“ငါ့နယ်မြေ ငါ့လူမျိုးတွေအတွက်”

နှုတ်မှရွတ်ဆိုလိုက်သည့်စကားသံများနှင့်အတူ သူ၏မြားတံများက လေးညှို့မှ အရှိန်အဟုန်ပြင်းထန်စွာ တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်း ပြေးလွှားထွက်ခွာနေ၏။

“တွမ်”

“တွမ်”

“တွမ်”

သူ၏နောက်လိုက်ငယ်သားများက ကိုင်ဆောင်ထားကြသည့် လှံ

ချွန်တုတ်ချွန်များ၏ အနှောင့်များကို စည်းချက်ညီညီ မြေသို့ဆောင့်ရင်း သူ၏ အမည်ကို တကြော်ကြော် ဟစ်ကြွေးကာ တစ်ခဲနက် အားပေးကြသည်။

နောက်ဆုံးမြားချက် ပစ်မှတ်ပဟိုတည့်တည့်သို့ စိုက်ဝင်သွားပြီး ညှို့နှောက် သူ မြင်းပေါ်မှ တစ်ပတ်ကျွမ်းထိုးကာ လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။

“ဟေး”

အားလုံးထံမှ ဩဘာသံကြီးက ဖိုးယံသို့တိုင် ခြိမ့်ခြိမ့်ညံသွားသည်။ သူတို့ ခပ်မြင့်မြင့်ကျောက်တုံးကြီးတစ်ခုပေါ်သို့ လွှားခနဲ ခုန်တက်လိုက်ပြီး တစ်တစ်ဖက်ကို မြှောက်၍ လက်ဝါးပြန့်ကာ တားလိုက်သောကြောင့် ဆူညံသည့်အသံများ တိတ်ဆိတ်သွားကြ၏။

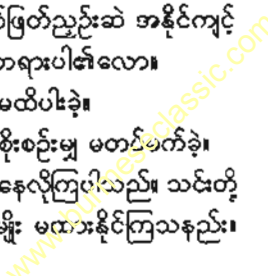
“ချစ်လှစွာသော မိတ်ဆွေသားချင်းများခင်ဗျာ၊ ကျုပ်ပစ်လွတ်မယ့် ကျုပ်တိုင်းဟာ ကနူးကျော်စော်ကားသူများရဲ့ အသည်းနှလုံးတွေကို ထွင်းဖောက်သွားစေရမယ်လို့ ကျုပ် ကတိပြုတယ်”

“ဟေး”

မိမိတို့နယ်မြေကို ကနူးကျော်သိမ်းပိုက်သူများ၊ မိမိတို့လူမျိုးကို ညှဉ်းနှောင်စက်သူများ၊ မိမိတို့တိုင်းရင်းသားအားလုံးကို အနိုင်ကျင့်စော်ကားသူများထံသို့ သူများအားလုံးကို လက်ကလေးလှုပ်လိုက်ရုံနှင့် ဖြုတ်ခနဲ ကြွေသွားသည့်အနွှ လူတိုင်းမှာရှိနေကြသောကြောင့် ရင်ထဲမှ လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ ပေါ်လာသည့်အသံကြီးမှာ မစနိုင်အောင် ဟိန်းဟိန်းထနေလေတော့သည်။

ဒီနယ်မြေသည် ဘိုးဘွားအစဉ်အဆက် ငြိမ်းအေးချမ်းမြေ့စွာ နေထိုင်ခဲ့ကြသည့် မိမိတို့၏နယ်မြေ။ သင်းတို့က သေနတ်မီးပေါက်လက်နက်များနှင့် နယ်မြေကို သိမ်းပိုက်လုယူခဲ့တင်မက မိမိတို့ကိုလည်း ကျွန်သားပေါက်သည့် သွတ်သွင်းဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်ခဲ့ကြသည်။ သတ်ဖြတ်ညှဉ်းဆဲ အနိုင်ကျင့်သော အမွေပြုကျင့်ခဲ့ကြသည်။ ဤသည်မှာ တရားပါ၏လော။

သင်းတို့လူမျိုးကို မိမိတို့ စိတ်မဝင်စား မထံပါးခဲ့။ သင်းတို့နိုင်ငံနယ်ပယ်ကိုလည်း မိမိတို့ စိုးစဉ်းမျှ မတင်မက်ခဲ့။ မိမိတို့နယ်မြေ၌သာ အေးအေးချမ်းချမ်း နေလိုကြပါသည်။ သင်းတို့အတွက်ကြောင့် မိမိတို့ကဲ့သို့ စိတ်ထားမျိုး မထားနိုင်ကြသနည်း။

အလို ဘုရားသခင် အဖေ၊ အမေတို့ရဲ့ဦးခေါင်းနဲ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ
သွေးသံရဲ့ရံဖြစ်လို့ ဒါ သင်းတို့လက်ချက်ပဲ။

ဤပင်လယ်စားပြု လူဖြူကောင်များသည်ကား လောဘသက္ကာယကြီးမားလွန်း
လှပေစွာ။

မတရားအနိုင်အထက်ပြုကျင့်ခံရမှုများကြောင့်သာ မိမိတို့အားလုံး
ရင်ထဲ၌ အံ့ကြွပေါက်ကွဲနေကြရသည်။ သည်သို့မဟုတ်ပါက မိမိတို့လူမျိုး
သည် နေသာသပ လေညာက၊ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်၊ ကိုယ့်အစာကိုယ်စား
အေးအေးလူလူနေကြမည့်သူများချည်းသာ ဖြစ်ကြ၏။ ယခုတော့ ဤသို့မနေ
နိုင်ကြတော့ပါ။

မိမိတို့ခေါင်းဆောင်ကြီးတွမ်၏ အဖြစ်ကိုလည်း ကြည့်လိုက်ပါဦး
ဘယ်လောက်ရင်နာစရာကောင်းသလဲဆိုတာ။

လွန်ခဲ့တဲ့ငါးနှစ်၊ ဒီတုန်းက တွမ်ရဲ့အသက်က ဆယ့်လေးနှစ်တောင်
မပြည့်သေး။ ဆော့ကစားလို့ကောင်းတုန်း။ အပေ့နှံအမေက တောင်ယာလုပ်
အစ်ကိုကြီးက မုဆိုးဆိုတော့ ခူးလေးတစ်လက်နဲ့ အဖဲပစ်၊ အစ်မက အိမ်မှာ
ချက်ပြုတ်လျှော်ဖွပ်နှင့် မိသားစုလေး အဆင်ပြေပြေနေနိုင်ကြ၏။

တွမ်ကတော့ ရက်အင်ဒီးယန်းလူပျိုပေါက်တို့ သဘာဝအတိုင်း
တောထဲမှာ ကြက်၊ ငှက်၊ ခါတို့ကို ထောင်လိုထောင်၊ ဒါမှမဟုတ် စမ်းချောင်း
လေးထဲမှာ ငါးကလေး၊ ဖားကလေးများ ဟင်းစားအတွက် ရှာလိုရွာ၊ ဒီလို
မဟုတ်ရင် ရွယ်တူသုငယ်ချင်းများနှင့် လက်ပန်းဖွပ်တမ်း ကစားချင်ကစား
အချိန်ကုန်နေတတ်၏။

သူ၏ဘဝ၌ ဤမိသားစု ဆွေမျိုးသားချင်းများနှင့် မိတ်ဆွေအဖော်
အသင်းတို့မှလွဲ၍ ဘာကိုမှစိတ်မဝင်စား၊ တစ်ခါတစ်ရံ၌ အဖေ၊ အမေ၊ အစ်မ
အစ်မတို့ပြောပြောနေကြသည့် လူဖြူစားပြကြီးများ၏ အကြောင်းများကိုလည်း
ခေါင်းထဲမဝင်။ ဤသူများသည် ဤမျှအထိ ဆိုးသွမ်းယုတ်ညံ့ကြလိမ့်မည်
လည်း မည်သည့်အခါမှ တွေးထင်မထားမိခဲ့။

သို့သော် တစ်နေ့ကျတော့ မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်တွေ့ရတော့၏။
သူ၏ကမ္ဘာပြိုပျက်ခဲ့ရသောနေ့ပင်တည်း။

အဝေးမှမြင်တွေ့လိုက်ရသည့် မယုံကြည်နိုင်စရာမြင်ကွင်းကြောင့်
နှုတ်တစ်ခုနောက်သို့ ဝင်ရောက်ပုန်းကွယ်လိုက်ပြီး သစ်ရွက်များကြားမှ
ဆောင်း၍ကြည့်လိုက်၏။

မီးပေါက်သေနတ်များ ကိုင်ဆောင်ထားကြသည့် လူဖြူတွေ။ သူတို့
ခြင်းအနှံ့အပြားမှာ သင်းတို့တွေ ဘာလုပ်နေကြပါလိမ့်။ အလို ဘုရားသခင်
အဖေ၊ အမေတို့ရဲ့ဦးခေါင်းနဲ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ သွေးသံရဲ့ရံဖြစ်လို့ ဒါ သင်းတို့လက်
ချက်ပဲ။

ဟင် ဟိုမှာ အစ်ကိုလည်း လက်နောက်ပြန်ကြီးတုတ်လို့ လည်ပင်းမှာ
ကြီးတွင်းစွပ်ခဲထားရပါလား။ အောက်မှ ခုံတန်းပေါ် မတ်တပ်ရပ်ခိုင်းထား
တာ သစ်ပင်အမြင့်မှာ ချည်နှောင်ထားတဲ့ကြိုးကွင်းက လျော့ရဲရဲဖြစ်နေတာ။
ဒီလိုအယ်လိုက်တာနှင့် ကြီးဆွဲချပြီးသား ဖြစ်တော့မှာ။

“ဟား ဟား ဟား”
ထိုသူများထဲမှ မိမိနားမလည်သည့် ဘာသာစကားများနှင့်ပြောဆို
ပြီး ရယ်မောလိုက်သံများ ပေါ်ထွက်လာ၏။ အစ်ကိုကိုကြည့်လိုက်တော့ အံ
ကြည်ထားတာကိုတွေ့ရ၏။ သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာလည်း ယောင်ကိုင်း၍
နေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အစ်မကို မုတ်ဆိတ်မွေးဗရပျစ်နှင့် လူသန်ကြီး
သင်္ဘောကက ပွေ့ချီလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ တွန်းထိုးရုန်းကန်အော်ဟစ်
ချက်ဝါလာသည့် အစ်မကို ထိုလူကြီးက ဖဖွယ်မရာ ပွေ့ဖက်ကိုင်တွယ်နေ
သည်ကိုကြည့်ပြီး တွမ်၏မျက်ဝန်းများ ပြာဝေသွားရသည်။

“မလုပ်ကြပါနဲ့ကွယ်၊ ငါတို့လူကြီးတွေကို သတ်ချင်သတ်လိုက်ပါ။
အဖေတွေကိုတော့ ချမ်းသာပေးကြပါကွယ်”
အမေ့ထဲမှ တောင်းပန်တိုးလှီးလိုက်သည့်အသံ။
“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ ရှိတဲ့ပစ္စည်းတွေကိုလည်း အကုန်ယူသွားကြ
အဖေတွေကိုတော့ မနှိပ်စက်ကြပါနဲ့”

အဖေထံမှလည်း ကတုန်ကယင်အသံကို တစ်ဆက်တည်းကြားလိုက်ရသောကြောင့် တွမ်း၏ရင်ထဲ နင့်ခနဲဖြစ်သွားရ၏။

“ရုပ်အပ်”

အနားမှာရှိနေသော လူဖြူကြီးတစ်ကောင်ထံမှ ကျယ်လောင်သည့် အသံကြီးပေါ်ထွက်လာပြီး သူ၏သားရေဖိနပ်စီးထားသည့် ခြေထောက်ကြီးများကလည်း အဖေ၊ အမေတို့ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ အဆက်မပြတ်ကျရောက်ကုန်တော့သည်။

“အား”

“အမယ်လေး”

“ခွေးကောင်တွေ၊ ခွေးတိရစ္ဆာန်တွေ”

အဖေနှင့်အမေတို့၏ နာကျင်စွာညည်းတွားသံများအဆုံး အာခေါင်ကိုဖြစ်၍ အော်ဟစ်ဆဲဆိုလိုက်သည့် အစ်ကိုကြည့်ပြီး ထိုသူများက ဟားတိုက်ရယ်မောကြ၏။

“သေပါပြီအမေရယ်”

အစ်မရဲ့မချီမဆန့်အသံ၊ လူမဆန်တဲ့မြင်ကွင်း၊ အဖေနှင့်အမေနှစ်ယောက်စလုံး သွေးဇူးသွေးတန်းနှင့် ထလာပြီး အပေါ်မှလူကြီးကို အတင်ဆွဲဖယ်ကြ၏။

“အာ တောက်”

အဖေနှင့်အမေတို့၏ဆွဲဖယ်မှုကြောင့် တဏှာဇူးကြီးသည် ဒေါသတကြီးနှင့် ထလာတော့၏။ ပါးစပ်မှလည်း အယုတ္တ အနတ္တဆဲဆိုကာ အနားမှာရှိနေသည့်သူတစ်ဦးထံမှ သေနတ်ကိုဆွဲယူလိုက်၏။

“ဒိုင်း ဒိုင်း ဒိုင်း”

ဆူညံသည့်သံပေါက်ကွဲသံကြီးများနှင့်အတူ တွမ်း၏မိဘနှစ်ဦးစလုံး ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး လဲကျသွားကြ၏။ စတ္တန်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် နှစ်ဦးသားဖက်တွယ်ထားကြရင်း သွေးအိုင်ထဲ ဆန့်ငင်ဆန့်ငင်နှင့် အသက်ပျောက်သွားကြတော့သည်။ မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း ဖြစ်ပျက်သွားသည်မှာ မြန်ဆန်လွန်းလှပါဘိတောင်း။

မိဘနှစ်ဦး၏ အဖြစ်ဆိုးကိုကြည့်ပြီး အစ်ကိုဖြစ်သူမှာ ဒဏ်ရာရသွားတစ်ကောင်လို အားကုန်အော်ဟစ်၍ သူ၏အောက်ခြေမှခုထားသည် နှင့်တန်ထုတ်ဖယ်ရွားလိုက်၏။ နင်းထားသည့်ခုံ မရှိတော့သည်နှင့် လည်မျိုမျိုမှာ တင်းကျပ်သွားကာ လူမှာလည်း လေထဲ၌တန်းလန်းကြီးဖြစ်သွားတော့သည်။ စိတ်ခုကွဲတို့ကို မခံစားနိုင်တော့သည့်အတွက် သူ့ကိုယ်သူ သူရဲကောင်းတွေ အဆုံးစီရင်သွားခဲ့ခြင်းပင်တည်း။

“လူယုတ်မာကြီး”

ထိုအချိန်မှာပင် အစ်မဖြစ်သူက အနီးအနားမှာရှိနေသည့် တုတ်တစ်ချောင်းနှင့် အနိုင်ကျင့်စော်ကားသူ၊ မိဘများအား ရက်စက်စွာသတ်ဖြတ်သူ လူယုတ်မာကြီးအား ထ၍ရိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဒိုင်း ဒိုင်း ဒိုင်း”

သေနတ်သံများ အဆက်မပြတ်ပေါ်ထွက်လာပြီး အစ်မဖြစ်သူမှာလည်း အရုပ်ကြီးပြတ် ပုံလျက်လဲကျသွားလေတော့သည်။

တွမ်း၏တစ်ကိုယ်လုံး၌ ဒေါသသွေးများ ပွက်ပွက်ဆူနေသော်လည်း သူသည် သူ၏အသိဉာဏ်လေးနှင့် သူ၏စိတ်ကို ထိန်းထားရ၏။ အဖေ၊ အမေ၊ အစ်ကို၊ အစ်မ၊ တွမ်း၏အသည်းနှလုံးများ အားလုံးသေဆုံးကုန်ကြပေပြီ။ သွေးဇူးသွေးတန်းနှင့်မဆင်မခြင် မိမိထွက်သွားလျှင် မိမိလည်း သေဆုံးရပေမည်။

ဒီလိုသာဆိုလျှင် မိသားစုအတွက် မည်သူ အကြွေးပြန်ဆပ်နိုင်မည်လဲ။ မည်ကဲ့သို့ လက်စားပြန်ချေနိုင်မည်နည်း။ သူ၏ အောက်နှုတ်ခမ်းကို အပေါ်သွားများနှင့် အားကုန်ဖိခြေကိုက်ခဲထားလိုက်မိသည်။ ပေါက်ပြဲသွားသော နှုတ်ခမ်းဆီမှရဲရဲတောက်သွေးများက စေးထန်းပူနွေးစွာ စီးဆင်းလာ၏။

ကွမ်းသည် အမာရွတ်ဖြစ်နေသေးသောမိမိ၏ အောက်နှုတ်ခမ်းကို ခြေ၌ နှာကြည်းစွာ ပြီးလိုက်မိသည်။ ဒီနေ့ မိမိ၏အလှည့် ရောက်တော့မည်။ သူ့ထုတ်ထဲမှ ကြီးမားသည့်လေးကြီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ ဒီ ငါးနှစ်တာကာလပတ်လုံး ဟောဒီလေးကြီးကို ပစ်မလွှဲအောင် ဆွဲကိုင်လာခဲ့တာ အခု သူ လေးအတတ်မှာ တစ်ဖက်ကမ်းခတ်ခဲ့လေပြီ။ မြား

တံမြေးနိုင်လောက်သည့် အနေအထား အကွာအဝေးမှာ ကြိုက်တဲ့နေရာကို ကြိုက်တဲ့ပုံစံနှင့်ပစ်။ ချိန်မှတ်ကို မလွဲတမ်းပစ်နိုင်သည့်စွမ်းရည် သူပိုင်ဆိုင်ထားခဲ့ပြီ။ ကဲ ဘာလိုသေးလဲ။

“သူ့ရဲကောင်းတို့ ဒီနေ့ဟာ ကျွန်တို့ရဲ့အောင်ပွဲကို စတင်ရမယ့်နေ့ပဲ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်”

“လူဖြူလူယုတ်မာတွေရဲ့ အခိုင်အမာတပ်စွဲထားတဲ့ ခံတပ်ကို ကျွန်တို့စီးနင်းတိုက်ခိုက်ကြမယ်”

“တိုက်မယ် တိုက်မယ်”

“လူယုတ်မာတွေရဲ့ ဝိညာဉ်ကိုနှုတ်ကြမယ်”

“နှုတ်မယ်၊ နှုတ်မယ်”

တွမ်၏အားမာန်ပါသော စကားလုံးများကို ဝိုင်းဝန်းထောက်ခံနေကြသည်မှာ ဟည်းဟည်းကိုထနေလေတော့၏။

“ရန်သူကို ဒူးမထောက်လက်မမြှောက် နောက်မဆုတ်စတမ်း ခိုင်ဆိုင်အနိုင်ယူဖို့အတွက် အားလုံးအသင့်ပြင်”

အမိန့်သံဆုံးသည်နှင့် မြင်းများပေါ်သို့ အသီးသီး အသကတင်

ဆိုက်ကြ၏။ တုတ်၊ ဓား၊ လှံ၊ လေးမြား လက်နက်ပေါင်းစုံကို တဝင့်ဝင့်နှင့် ဆိုက်ပွဲဝင်ကြတော့မည့်သူများမှာ စိတ်ဓာတ်များ တက်ကြွလွန်းနေကြ၏။ ခံ့များကိုလည်း တင်းနေအောင်ကြိတ်ထားကြပြီး ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူတွမ်၏ စစ်ထွက်အမိန့်သံကို စောင့်ဆိုင်းနေကြ၏။

“အားလုံးထွက်”

မြင်းခွာသံများ တောတောင်အနှံ့ ထောင်းလှောင်းညီသွားတော့သည်။ ရှေ့ဆုံးမှာ ခေါင်းဆောင်ကြီးတွမ်။ လက်တစ်ဖက်က မြင်းဇက်ကြီးကို ဆွဲပြီး တစ်ဖက်ကတော့ ပစ်မလွဲလေးကြီးကို ကိုင်လို့။ ပခုံးထက်မှာတော့ ညှည်တောင့်အပြည့် မြားတံများ။ လွန်စွာ ကြွားရရွားရိလွန်းလှပါတီ။

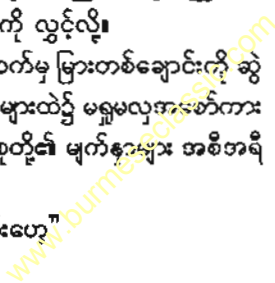
ပြေပြစ်သည့်နဖူး၊ ထူထဲသည့်မျက်ခုံး၊ စူးရဲသည့်မျက်လုံး၊ ထင်ရှား နှုတ်မြသည့်နှာတံ၊ ပီရိသေသပ်သည့်နှုတ်ခမ်း၊ ကြာခိုင်သည့်မေးရိုး၊ လက်ရာ မြောက် ဂရိကျောက်ဆစ်ရုပ်တုတစ်ခုကဲ့သို့ တင့်တယ်ပြေပြစ်သည့်ခန္ဓာကိုယ် ဆင်္ဘာမှ လှိုင်းထနေသော ကြွက်သားအမြှောင်းမြှောင်းနှင့် ဖွဲ့စည်းထားသည့် ခွေခွေ၏ရုပ်ရည်မှာ ခေါင်းဆောင်ကောင်းတစ်ယောက်၏ပုံဟန် ပီသလွန်းလှ သာသည်။

အင်ဒီးယန်းလူမျိုးတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း နက်မှောင်ရှည်လျားသည့် ခံဝင်ကို ကျောပေါ်သို့ ဖားလျားချထားပြန်ရာ စီးတော်မြင်းကို လေဟုန်ခွင်း နှံ့ ခုန်းစိုင်းစီးနင်းလိုက်သည့်အချိန်၌ တနွဲ့နွဲ့တနေ့နေ့နှင့် ယိမ်းထိုးဝဲပျံ ဖျော်ရွှားနေသည်မှာ ကြည့်၍ပင် ကောင်းသေးတော့သည်။

ဟော ခံတပ်ကြီးကို ပျံ့မြင်တွေ့ရလေပြီ။ ကြည့်စမ်း။ သူများမြေ ဆင်္ဘာပိုင်စိုးပိုင်နင်းနဲ့ အခိုင်အခွဲကြီးလာပြီး အငုတ်တည်ထားလိုက်ကြတာ။ အပေါ်မှာ သူတို့ရဲ့ကျက်သရေမရှိတဲ့အလံကြီးကို လွှင့်လို့။

မြင်းဇက်ကြီးကိုလွှတ်လိုက်ပြီး ပခုံးထက်မှ မြားတစ်ချောင်းကို ဆွဲ ထုတ်ယူလိုက်သည်။ တွမ်၏နာကြည်းမှုမျက်လုံးများထဲ၌ မရှုမလှအဖော်ကား အနှိပ်စက်ခံရပြီး သေဆုံးသွားကြသော မိသားစုတို့၏ မျက်နှာများ အစီအရံ ဆင်္ဘာလား။

“သူ့ရဲကောင်းတို့ နောက်မဆုတ်တမ်းဟေ့”

“ဟေး”

ထိုအချိန် ခံတပ်ရှိ ကင်းတဲပေါ်တွင် လူငါးဦး ဝိုင်းဖွဲ့အရက်သောက်နေကြ၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ ဟိုမှာ အရိုင်းကောင်တွေလာပြန်ပြီထင်တယ်ကွ ဖုန်တထောင်းထောင်းနဲ့”

အပြင်ဘက်သို့ မျက်နှာမူထားသူက သူ့အဖော်များကို ပြောလိုက်သည်။
“ဒီကောင်တွေ တော်တော်စိတ်မှတ်မရှိတဲ့ကောင်တွေပဲ၊ ဂရုစိုက်စရာမလိုပါဘူး”

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသူက မဲ့ရွဲကာပြောပြီး အရက်ခွက်ကိုမော့လိုက်သည်။ ကျန်သည့်သူများကလည်း ကိုင်ထားသည့်အရက်ခွက်များကို နှုတ်ခမ်းတွင်တော့၍ တစ်ချိန်ထိုးသောက်လိုက်ကြ၏။

“ကောင်းတယ်ကွာ ချိန်းနေတာပဲ”

“ဝီလ်ဖလက် မင်းနဲ့ငါ အရက်တစ်ခွက်ကြေး လောင်းကြရအောင် ဟိုးထိပ်ဆုံးကကောင်ရဲ့နဖူးကို ငါ ထိအောင်ပစ်မယ်၊ မှန်ရင် မင်းငါ့ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ အရက်တစ်ခွက်တိုက်၊ မမှန်ရင် မင်းကို ငါ တစ်ခွက်တိုက်မယ်”

“ဟုတ်ရဲ့လား စမစ်ရယ်၊ မူးမူးဇူးဇူးနဲ့ အရက်တစ်ခွက်နဲ့နေပါဦးမယ် ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

“အောင်မာ မင်းက ငါ့ကိုမယုံဘူးပေါ့လေ၊ ဒါဆို တစ်လုံးကြေးလောင်းမလား”

“ဘာမဟုတ်တာလေးနဲ့ မလောင်းနိုင်ပါဘူးကွာ၊ တစ်လုံးကြေးဆိုတော့ အရင်းကြီးသွားမယ်ကွ၊ ဒီတော့ မင်းပြောသလို တစ်ခွက်ကြေးပဲခုမယ် ဟုတ်လား”

“ကောင်းပြီ”

စမစ်က သူ၏တစ်လုံးထိုးသေနတ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ထဖြည်းဖြည်းနှင့်သဲကွဲလာပြီဖြစ်သည့် မြင်းစီးလူအုပ်ကြီးသို့ ချိန်ရွယ်လိုက်၏။ ဝီလ်ဖလက်နှင့် ကျန်သည့်သူများအားလုံး စမစ်တို့ စိတ်ဝင်တစားနှင့် ဝိုင်း

ပြန်မပြောချင်သော ချစ်ပုံပြင်

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

ဆိုသည့်ရယ်သံများကို ဒီလိုအချိန်မှာ ကျွန်တော်နားမထောင်ချင်ပဲ ထို့အတွက်

“ဟီး ဟီး ဟီး ဟီး”

ဆိုသည့်ရယ်သံများကိုတော့ နားထောင်လို့ရသည်ဟု မဆိုလိုပါ။

“သို့ဆိုလျှင်

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

ဆိုသည့်ရယ်သံများဆိုလျှင်ကော နားထောင်လို့ရနိုင်ကောင်းပါ။ လားဟူ၍ အထွန်မတက်ကြစေလိုပါ။

ဒီလိုအချိန်မှာ မည်သို့သောရယ်သံများကိုမှ ကျွန်တော်အလျင်ကြားလိုပါ။ ထိုရယ်သံများသည် ကျွန်တော့်ကို လျှောင်ပြောင်သရော်နေကြသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မြင်ခံစားနေရသည်။ ထို့ကြောင့် ရယ်သံများက ကျွန်တော်မုန်းသည်။

ဒီလိုအချိန်မှာ လူတွေပျော်ရွှင်ရယ်မောနေကြသည်ကို မတွေ့ဘူး

ပိုဆုံပို
ပြန်ပြန်အောင်ချစ်ပုံပြန်

ကြည့်နေကြသည်။ မောင်းတံခလုတ်ပေါ် တင်ထားသည့် စမစ်၏ လက်ညှိုး အသာအယာကွေးလှုပ်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်

“ဒိုင်း”

“ရှုံးပါပြီဗျာ အရက်တစ်ခွက်”

ဝီလ်ဖလက်က လက်ဖဝါးကြမ်းကြီးနှင့် သူ့နဖူးသူပြန်ရိုက်ပြီးပြော လိုက်လေတော့သည်။

ခံတပ်ပေါ်မှ သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရသည်။ တစ်ချက် တည်းမှ တစ်ချက်တည်းပါပဲ။ အားလုံးထဲမှာ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူတွမ်ကတော့ ဒီသေနတ်သံကို ကြားမှကြားလိုက်ရရဲ့လားမသေချာ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုကျည်ဆံသည် ရှေ့ဆုံးမှတွမ်၏နဖူးပြင်တည့်တည့်သို့ ထွင်းဖောက်သွား သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“တွမ်ကိုထိသွားပြီဟေ့”

မြင်းပေါ်မှ အရုပ်ကြီးပြတ်လွင့်စဉ်ကျသွားသောတွမ်ကိုကြည့်ကာ အားလုံး ကသောင်းကနင်း ဖြစ်ကုန်ကြ၏။

“တွမ် တွမ် တွမ်သေသွားပြီ၊ ပြေးဟေ့ ပြေးကြ”

“ပြန်ဆုတ် ပြန်ဆုတ်”

“ပြေးနိုင်မှ လွတ်မယ်ဟေ့”

“အဘား အဘား ကယ်တော်မူကြပါ”

ဘယ်ပြောကောင်းမလဲ ရုတ်ရုတ်သဲသဲနှင့်ဦးတည်ရာမဲ့ပြေးလိုက်ကြ တာများ ဝေါခနဲ ဝေါခနဲကိုနေ၏။ ဒီကြားထဲ သူတို့အချင်းချင်း မြင်းမြင်းချင်း တိုက်၊ တုတ်တုတ်ချင်းရိုက်မိ၍ လွင့်စဉ်ပြုတ်ကျသူတွေဆိုတာကလည်းမနည်း။ ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်သံများက အဝီစိပွက်သည်အလား။ နောက်ဆုံး ကျတော့ တောင်မြောက်ဘယ်မှာ မရွေးအားကြတော့။ ရောက်ချင်ရာရောက် ပေါက်ချင်ရာပေါက် ပြေးလေဦး ဝေးမြေဆုံး နှလုံးမူပြီး မျက်ကလူးဆန်ပြာ ပြေးလိုက်ကြတာများ တန်းနေတာပါပဲဗျာ။

စည်သူအဖွဲ့

မြင်ချင်လောက်အောင် ခါးခါးသီးသီးဖြစ်နေသော ကျွန်တော့်ကို အားလုံးတ လူခိုက်'ဟူ၍ ဝိုင်းဝန်းအပြစ်တင်ကြမည်ဆိုလျှင် တင်ကြစေရော။

ကျွန်တော့်မှာက ကျွန်တော့်အကြောင်းနှင့်ကျွန်တော်. .

(၂)

တကယ်တော့ ခိုင်နှင့်ကျွန်တော် ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြတာ သမားရိုး တွယ်က နည်းနည်းပိုထူးခဲ့သည်ဟု ပြောနိုင်ပါသည်။

ဖြစ်ပုံက ဒီလို။

ထိုနေ့က အတန်းအားချိန်(၂)ချိန်ဆက်တိုက်မို့ ကျွန်တော်လည်း နောက်ကျခဲ့သမျှသင်ခန်းစာတွေကို အတန်းထဲမှာပဲထိုင်ပြီး ကူးရေးနေလိုက် သည်။

ကျွန်တော့်ကဲ့သို့ပင် ခိုင်သည်လည်း ကျွန်တော့်ရှေ့ရှိ စာသင်ခုံတစ်ခုံ တွာထိုင်ပြီး စာကျက်နေလေသည်။

အတန်းအားချိန်ဆိုသော်လည်း အတန်းထဲမှာ ကျောင်းသားကျောင်း သူ အထိုက်အလျောက်တော့ ရှိသည်။

တချို့က စာကျက်နေသလို တချို့က မရှင်းသည့်စာများကို သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း ပြန်ရှင်းလင်းပေးနေကြသည်။ တချို့က စကားဝိုင်းဖွဲ့ပြီး ရောက် သတ်ရာရာ ပြောဆိုနေကြသည်။

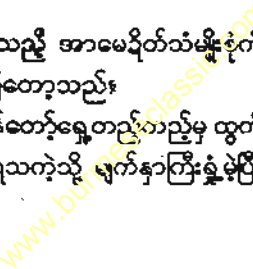
အားလုံး ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ် ငြိနေကြသည်ဆိုပါစို့။

ထိုအချိန်မှာပင် ထင်မှတ်မထားသော ကိစ္စတစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်လာ သည်။ ယင်းမှာ အခြားမဟုတ်။ အတန်အသင့် ကျယ်လောင်သည်ဟု ဆိုနိုင်သော လေလည်သံတစ်သံ ပေါ်ထွက်လာခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ဘူ”

အားလုံး'ဟင်' 'ဟာ' 'အို' 'အလို'ဆိုသည့် အာမေဇိုတ်သံမျိုးစုံကို အော်ပြုပြီး နောက်ကို ချာခနဲ လှည့်ကြည့်ကြတော့သည်။

ကျွန်တော်လည်း စာငုံရေးနေရာ ကျွန်တော့်ရှေ့တည့်တည့်မှ ထွက် သွားလာသော လေလည်သံကြောင့် အီးမှန်ခံရသကဲ့သို့ မျက်နှာကြီးစွဲမို့ပြီး ခြင်းထောင်ကြည့်လိုက်သည်။

လေလည်သံ၏ပိုင်ရှင်ဖြစ်သော ခိုင်သည်လည်း မျက်နှာလေးရဲရဲနီ
လျက် ဘေးဘီဝဲယာကို တုန်လှုပ်စွာ လိုက်ကြည့်နေရှာလေသည်။

အတန်းဖော်များ၏ အာမေခိုင်တံသံသည် ရယ်သံသို့ပြောင်းလာလျက်
ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ပါးစပ်ထဲ တွေ့ကရာအော်ဟစ်နောက်
ပြောင်ကြတော့သည်။

“ဟိတ် လေစုန်းမြူတာ ညအခါလို့ပဲကြားဖူးပါတယ်၊ အခုဟာက
နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီးပါလား၊ တယ်အတင့်ရဲလှချည်လားကွ ဟေ”

“လေထုညစ်ညမ်းစေသူကို အရေးယူပေးပါ၊ အရေးယူပေးပါ”

“ပေါက်ကွဲသံက တယ်လည်းပြင်းလှချည်လားကွယ်ရဲ့”

“ပေါက်ကွဲချင်ရင် ကိုယ့်အိမ်မှာကိုယ်ပေါက်ကွဲ၊ အတန်းထဲမှာ လာ
မပေါက်ကွဲနဲ့၊ ပရော်ဖက်ဆာဒေါက်တာဆိတ်ဖွားနဲ့တွေ့သွားမယ်၊ ဘာမှတ်နေ
လဲကွ ဘူးထွားထွား”

“ဟယ် အားကျလိုက်တာ၊ တို့လည်း အဲလိုအပြတ်ပေါက်ကွဲချင်လို့
ဘယ်လျက်ဆား စားရမလဲဟင် ပြောပြပါလားလို့”

“ဝါး ဟား ဟား ဟား”

“ခစ် ခစ် ခစ် ခစ်”

လေလည်သံထွက်ပေါ်ရာအရပ်သည် အတန်း၏နောက်ဆုံးစာသင်
ခုံ ခုံတန်းများရှိရာဝန်းကျင်လောက်က ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည့်အပြင်
ထိုစာသင်ခုံများတွင် ရှိနေသည်ကလည်း ကျွန်တော်နှင့်ခိုင် နှစ်ယောက်တည်း
မို့ ပရိသတ်များအဖို့ တရားခံတို့ ခက်ခက်ခဲခဲ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ရှာနေစရာ
မလိုဘဲ နှစ်ယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်ဟု တန်းပြီးခန့်မှန်းပြောဆိုနိုင်နေပေ
သည်။ ထိုနှစ်ယောက်အနက်မှ တစ်ယောက်က လက်ညှိုးထိုး သတင်းပေး
လိုက်သည်နှင့် ကျန်တစ်ယောက်အဖို့ ပြေးလို့မလွတ်တော့ပြီ။

ခိုင်ခမျာ ရှက်လွန်းလို့ထင်း မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက် နှုတ်ခမ်းထ
ဆတ်ဆတ်တုန်ကာ ချက်ချင်းပဲ ငိုချလိုက်တော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

ထိုသည်ကို ကိုယ်ချင်းစာနားလည်မှု မရှိကြသော အတန်းဖော်များ
က အော်ဟစ်နောက်ပြောင်လို့ ကောင်းတုန်းပင်။

“ဟိတ် မင်းတို့နှစ်ယောက်ထဲက ဘယ်သူပေါက်တာလဲ၊ မှန်မှန်ပြော
ခမ်း၊ မပြောရင် လူဆိုးဗိုလ်မှန်တိုင်းရဲ့ သေနတ်ကျည်ဆံက နာမည်ရေးထား
တာ မဟုတ်ဘူးကွ”

“ဘယ်သူမှဝန်မခံရဲရင် ကျားဗိုလ်ဆွဲကွာ၊ ရှုံးတဲ့သူပေါက်တာပဲ”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

ခိုင် ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာလေးဖြင့် ကျွန်တော်ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး စာသင်ခုံ
ခေါ်မှလွယ်အိတ်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်ကို ကျွန်တော် သတိထားမိသည်။

သေချာသည်။ ဒီအတိုင်းဆိုလျှင် ခိုင်ရှက်လွန်းလို့ အတန်းထဲမှ
ဒီလိုထွက်ပြေးပေတော့မည်။ သူ့ခမျာ နဂိုကတည်းကလည်း အေးအေးဆေး
ဆေးနေတတ်သည့်အပြင် အရှက်အကြောက်ကြီးသော မိန်းမသားတစ်ဦးက
တည်း ဖြစ်ပြန်သည်မို့ ဒီအရေးကို ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့က ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မလွယ်
ညဉ့်မှန်း ကျွန်တော်နားလည်ပါသည်။

ကျွန်တော် တွေ့ထွေထွေထူးစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ နေရာမှ ရုတ်ခြည်း
ထုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်

“ဟိတ် ငါလေ့နဲ့ငါလည်တာ၊ မင်းတို့ဆီက လေကို ငှားလည်တာ
မဟုတ်ဘူးကွ၊ အနေသာကြီးပဲ ဘေးကနေ နှမော့မနေကြနဲ့၊ ကြုံကြုံတုန်း
အေးရအောင် ရှုထားလိုက်ကြ၊ နောင် ဒီလို အလကားရချင်မှရမှာ”

ရှက်သော်လည်း မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး နူးချင်ယောင်ဆောင်လိုက်
ရသည်။

ရယ်သံများ၊ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုသံများ၊ အတန်းထဲမှာ
ညစ်ညမ်းသွားသည်။

“ဟယ်တော့ လူကြည့်တော့ နှိပ်နှိပ်အနဲ့ အရှက်ကလည်း နည်းလိုက်
သ လွန်ပါရော”

“ဘာလဲ မွေးမွေး နင်က ငါလည်လိုက်တဲ့လေမှန်း အသိပေးတာက
ဘူးလို့ မရှုလိုက်ရတဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းနေတာလား”

“ဝါး ဟား ဟား ဟား”

“ခစ် ခစ် ခစ် ခစ်”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှာ ပြောပြပြီး ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်ပြောခဲ့ရုံဆိုသော
မွေးမွေးကို ကျွန်တော်ပြန်ပက်လိုက်သောစကားကြောင့် အားလုံး ရယ်မောလို့
မဆုံးနိုင်ကြတော့။

ကျွန်တော် နေရာမှာ ခပ်တည်တည်ပြန်ထိုင်လိုက်ချိန်မှာတော့ ခိုင်က
ကျေးဇူးတင်သောအကြည့်ဖြင့် လည်ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

ကျွန်တော် မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ကူးလက်စာကို ဆက်ကူးနေ
လိုက်သည်။

(၃)

ကျွန်တော် ဒီကနေ့၏ နောက်ဆုံးအတန်းတက်ချိန်ပြီး၍ အဓိပတိ
လမ်းအတိုင်း လမ်းလျှောက်ပြန်လာစဉ် 'ဟိတ် ရွတ် ရွတ်'ဟူသော ခေါ်သံကြား
ရသဖြင့် ငဲ့စောင်းကြည့်ရာ ခိုင်ကိုတွေ့ရသည်။

"ဟို ဟို လေ အရမ်းလည်းရှက်ဖို့ကောင်းတယ်သိလား။ သတိထားနေ
တဲ့ကြားက ဘယ်လိုဖြစ်သွားတယ် မသိပါဘူး။ အဲဒါလေ ယူကို သိပ်ကျေးဇူး
တင်တယ်သိလား။"

ကျွန်တော်အနီးတွင်ရပ်ပြီး ကျေးဇူးတင်စကားကို ရှက်စိတ်မပြေနိုင်
သေးဘဲ ပြောနေသော ခိုင်ကို ကျွန်တော် စာနာနားလည်စွာ ကြည့်မိသည်။

"ကိစ္စမရှိပါဘူးခိုင်ရာ၊ ဒါမျိုးက လူတိုင်းကင်းနိုင်တာမှ မဟုတ်တာ
ခေါင်းထဲမထားပါနဲ့ အေးဆေးပါ။"

"ဒါပေမယ့် ယူက တို့အစားဝန်ခံလိုက်တဲ့အတွက် ယူကို အားလုံးက
နာမည်ပြောင်ပေးပြီး ဝိုင်းစဝိုင်းနောက်လို့ဆုံးမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ဒီအတွက်
တော့ တို့ အားလည်းနာတယ်၊ စိတ်လည်းမကောင်းဘူး။ သိလား။"

ကျွန်တော် ယခုမှ ခိုင်ကို ဂရုတစိုက်ကြည့်မိသည်။ ခိုင်မှာဖြူဖြူ
သော သွားတက်လေးရှိသည်။ ပြီးတော့ စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းသော ပါးချိုငုံလေး
တစ်စုံရှိသည်။ ခြံ၍ပြောရလျှင် ခိုင်သည် လှပပြေပြစ်၍ ချစ်စရာကောင်း
သော မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်သည်။

ထူးဆန်းသည်။ တက္ကသိုလ်နောက်ဆုံးနှစ်ရောက်သည်အထိ ဘယ်
မိန်းကလေးကိုမှ စိတ်မလှုပ်ရှားခဲ့၊ ရင်မခုန်ခဲ့ဘူးသောကျွန်တော်သည် ယခု

ကျွန်ုပ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် စိတ်မလှုပ်ရှားစဖူး စိတ်လှုပ်ရှားကာ ရင်မခုန်စဖူး
ရင်ခုန်နေသည်။ ဒါကို အချစ်လို့ခေါ်သော် ရလေမလား။

ကျွန်တော် ခိုင်နှင့်အတူထိုင်ပြီး စကားတွေအများကြီးပြောလိုစိတ်
ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ခိုင်ပြောသောစကားပေါ်မှာနင်းပြီး ကျွန်တော်
ဆိုချင်သော အခွင့်အရေးကို တောင်းလိုက်မိသည်။

"ခိုင်က အားလည်းနာတယ်၊ စိတ်လည်းမကောင်းဘူးဆိုတော့ တို့
လည်း ပြန်ပြောရဦးမယ်၊ အားလည်းနာတယ် ခင်လည်းခင်တယ်၊ တို့ကို
ဆတ်ဖက်ရည်တိုက်ပါလား။"

"ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုက ကျောင်းဆင်းချိန်ဆိုတော့ အိမ်က
အောင်နေလောက်ပြီ၊ ဒါကြောင့် မနက်ဖြန်အတန်းအားချိန်ကျရင် လက်ဖက်
ရည်တင်မကဘူး။ ကြိုက်တာစား သိပ္ပံကန်တင်းမှာ တို့လိုက်ကျွေးမယ်"

"ကတိနော်"
"ကတိ"

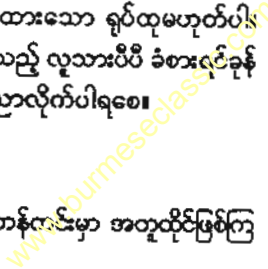
သွားတက်ဖွေးဖွေးလေးနှင့် လိုက်ဖက်ညီစွာ ပါးချိုငုံလေးတစ်စုံ၏ ဂုဏ်
အထက်ကို မွှေးပျံ့စေအောင် ပြုပြုလျက် ကျွန်တော်ရှေ့မှ ထွက်ခွာသွားသော
ခိုင်ဆိုလိုက်ကြည့်ရင်း ကျွန်တော်အလေးပြုလိုက်မိသည်။

ကျွန်တော်ဘယ်ဘက်ရင်အုံ့၍ နှလုံးသား၌ ချစ်တတ်လေသော
အတ္ထုပ္ပတ္တိသည်ကို သိခွင့်ပေးသည့်အတွက် ခိုင်ကို ကျွန်တော် ကျေးဇူးအထူးတင်
မိသည်။

ဟုတ်ကဲ့။
ကျွန်တော်သည် စက်ရုပ်မဟုတ်ပါ။
ထို့အပြင် ကျောက်ခဲသလဲဖြင့် တည်ထားသော ရုပ်ထုမဟုတ်ပါ။
သွေးနဲ့ကိုယ်သားနဲ့ကိုယ် ဖွဲ့စည်းထားသည့် လူသားပီပီ ခံစားရင်ခုန်
ဆယ်ကြောင်းကို အများသူငါ သိစေရန် ကြေညာလိုက်ပါရစေ။
ကျွန်တော် ခိုင်ကိုချစ်သည်။

(၄)

နောက်တစ်နေ့ ခိုင်နှင့်ကျွန်တော် သိပ္ပံကန်တင်းမှာ အတူထိုင်ဖြစ်ကြ

သူလည်းလေ ကျွန်တော်ကို
လက်ညှိုးထိုးလေသော
ခိုင်းကြည့်ပြီး
ကျွန်တော် ရုတ်တရက်
ကြောင်သွားသေး၏။ ပြီးမှ
ကျွန်တော်လည်း
အခွင့်အရေးကို
လက်လွှတ်ပေးခဲ့တယ်။

သည်။ ခိုင်က ကော်ဖီတစ်ခွက်မှာ
သောက်သည်။ ကျွန်တော်က လက်
ဖက်ရည်တစ်ခွက်မှာသောက်သည်။
တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
ဘာစပြောကြရမန်း မသိကြသဖြင့်
ဆိုင်ထိုင်ကာစမှာ စကားသံတွေ
က ဆိတ်နေသည်။ အတန်ငယ်
ကြာမှ ခိုင်ဘက်က စကားစလား
သည်။

“ဒါနဲ့ ယူကိုကြည့်ရတာ
အပေါင်းအသင်း သိပ်မရှိသလို
ပဲနော်၊ တစ်ယောက်တည်းပဲနေ
တာ အတွေ့များလို့ပြောတာ”

“အင်း ဟုတ်တယ်၊ တို့က တစ်ယောက်တည်း နေထိုင်သွားလာ
တာ ဝိုသဘောကျတယ်၊ ကိုယ့်အတွေးကိုယ့်စိတ်ကူးနဲ့ကိုယ် နေနေရတာထိုး
ကျေနပ်နေတာ၊ အပေါင်းအသင်းမရှိဘူးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှိပါတယ်၊ ဒါ
ပေမယ့် နည်းတယ်လို့ပြောရမှာပေါ့၊ စိတ်တူကိုယ်တူပေါင်းမိကြဖို့ဆိုတာ
လွယ်မှမလွယ်ဘဲလေ”

“အင်း ယူပြောတာလည်း သဘာဝကျပါတယ်၊ ပြောမယ့်သာပြော
ရတာ တို့လည်း သိပ်မထူးပါဘူး၊ တစ်ယောက်တည်းနေတာ များတာပါပဲ”

“ဒါဆို ဒီနေ့ကစပြီး ခိုင်နဲ့တို့ တစ်ယောက်တည်းသမားချင်း ဝေါင်း
မိသွားရင် နှစ်ယောက်ဖြစ်သွားပြီလို့ ပြောလို့ရပြီပေါ့”

ကျွန်တော် လိုရာဆွဲပြောသည်ကိုနားထောင်ပြီး ခိုင်ပြုံးလေသည်။
ခိုင်၏ ထိုအပြုံးသည် ကျွန်တော်နှင့် တစ်သဘောတည်းပင်ရှိကြောင်း ဖော်ပြ
နေသည်ဟု ကျွန်တော်ကတော့ လုံးဝယုံမှတ်ယူလိုက်သည်။

ကျွန်တော်နှင့်ခိုင် လေပေးပြောနေတုန်းရှိသေးသည်။ မွှေးမွှေး ပျာင်း
ပျာယာရောက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ခိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်လေ၏။

မွှေးမွှေး ဘာတွေဘရုတ်ကျပြီး ပေါက်ကရပြောမည်နည်းဆိုပြီး
ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် ခိုင်လည်းတွေးမိပြီး လန့်နေဟန်တူသည်။

ကျွန်တော်လည်း မွှေးမွှေးကိုကြောက်လည်းကြောက် မကောင်း
မည်းမကောင်းတတ်သည်မို့။

“နင်ဘာသောက်မလဲ၊ လက်ဖက်ရည်သောက်မလား မှာလိုက်လေ”
ဟု မျက်နှာလိုမျက်နှာရဆိုသော် မွှေးမွှေးက ထူးဆန်းစွာ ခေါင်းခါ
ပြင်းဝယ်ပြီး

“ဟင့်အင်း မသောက်တော့ဘူး၊ ငါ နင့်ဆီက ပညာရပ်တစ်ခုအရော
အခြား သင်ချင်လို့ဟ”

ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်တော် မျက်မှောင်ကုတ်သွားရသည်။ ကြည့်ရ
သည်မှာ သွေးရိုးသားရိုးဖြစ်ဟန်မတူ၍ ကျွန်တော် ဆက်ပြောလာမည့်စကား
ကိုသာ နားစွင့်နေလိုက်သည်။

“ငါ့ကို အငယ်လေးတို့ ဖြီးတုတ်တို့အုပ်စုကပြောတယ်၊ နင်က လေကို
အောင်မြင်တဲ့အချိန် လည်ပြလို့ရတယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် နင့်ကို ‘လေသိုင်းလူလင်’
ဆိုတာင် တင်စားခေါ်ဝေါ်ကြရတာတဲ့”

မွှေးမွှေးစကားကြောင့် ကျွန်တော် ပျာပြီး ဘေးဝိုင်းများကို လှည့်ကြည့်
သည်။ မွှေးမွှေးပြောသောစကားကို ဘေးဝိုင်းများမှ မကြားလောက်ဟုတော့
သိရသည်။ ကျွန်တော့်ထက်ပိုပြီး ပျာသွားသူကတော့ ခိုင်ပဲဖြစ်သည်။ ခိုင်
မျက်နှာပျောက်ရလေအောင် မနည်းကြီးစားနေကြောင်း ကျွန်တော်သတိထား
မိသည်။

ဘာကိုမှ သတိမထားမိဘဲ ပြောချင်ရာတွေ ဆက်ပြောနေသော
ကျွန်တော့်ကြောင့်တော့ ခက်နေပါပြီ။

“လုပ်ပါဟာ၊ ငါ့ကို အဲသလို ကိုယ့်ဆန္ဒရှိတဲ့အချိန် လေလည်လို့ရ
အောင်လည်ပညာကို သင်ပေးစမ်းပါ။ ငါ ဟိုမိန်းမတွေကို ပညာပြန်ပေးချင်
အထက်ထက်တို့အုပ်စုလေ၊ အတန်းထဲမှာ စာသင်ကောင်းနေပြီ စကား
ဆိုကောင်းနေပြီဆိုရင် အနုကရပြီ၊ ကြာပြီဟာ၊ ငါသည်းမခံနိုင်တော့ဘူး၊
အဲဒါထုတော့မယ်၊ သူတို့က ခိုင်လို့ပေါက်ပြီး ဟိုလူလိုလို ဒီလူလိုလိုလုပ်နေ

အုပ်စုလည်းတောင့်တဲ့ ထက်ထက်တို့အုပ်စုက နှင့်ကို တစ်ခါတည်း အလဲပြုသွား
သိမ့်မယ်”

“အေး အေးပါဟာ၊ ဒါဆို ငါသွားတော့မယ်”

မွှေးမွှေး ဟိုဒီလေ့လာအကဲခတ်ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းမှ ထ
သစ်တော့သည်။

ကျွန်တော်လည်း ယခုမှ သက်ပြင်းချနိုင်သကဲ့သို့ ခိုင်သည်လည်း
မိတ်သက်သာရာရသောမျက်နှာဖြင့် ကျွန်တော်ကိုကြည့်သည်။

ပြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လုံး ပြိုင်တူပြုရယ်မိကြတော့သည်။
အလိုက်ကန်းဆိုး မသိတတ်သော မွှေးမွှေးကိုတော့ နောင်ကျင့်ဖောင်
သီးနှုတ်ဆေးများများတိုက်ပစ်လိုက်မည်ဟု စိတ်ထဲမှ ကျွန်တော်တေးထား
ဆိုက်သည်။

(၅)

ခိုင်ကို ကျွန်တော် ချစ်ရေးဆိုထားသည်မှာ ကြာပြီ။ ခိုင် ခေါင်းညိတ်
သတ်ခံခြင်းမရှိသေးသော်လည်း ကျွန်တော်နှင့်အတူ တွဲသွားတွဲလာခြင်းကို
တော့ ကျေနပ်ကြည်ဖြူဟန်ပြသည်။

ယခုလည်း ကျွန်တော်နှင့်ခိုင် အင်းလျားကန်ဘောင်ရိုးမှာထိုင်ပြီး
ဆုတ်တတ်ရာရာပြောနေမိကြသည်။

စကားပြောကောင်းတုန်းရှိသေးသည်။ ခိုင်ဆီမှ အတန်အသင့်ကျယ်
သောင်သော လေလည်သံထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဘူ”

ကျွန်တော်တို့က ခနဲပြစ်ရင်း ခေါင်းနုပန်းကြီးသွားသကဲ့သို့ ခိုင်လည်း
ညီထွေးပုသွားလျက် ကျွန်တော်ကို မရဲတရဲကြည့်သည်။

အနီးဝန်းကျင်တွင်လည်း စုံတွဲအချို့နှင့် အင်းလျားကန်၏ အလှကို
ဆောင်ခံစားသူတချို့ရှိနေသဖြင့် လေလည်သံကို ကြားလိုက်မိသူက ချို့က
နှုတ်မိပြင် လှည့်ကြည့်ကြသည်။

ဒီမှာတင် ခိုင်၏ပြတ်ထိုးညက်ရင့်သန်မှုက ဩဇာလောက်သည်။
“ဟယ် ယုတလည်း ဘာမှန်းလည်းမသိဘူး၊ အရမ်းရွက်ဖို့ကောင်

တာ၊ ငါက ပေါ်တင်ပေါက်ပြီး သူတို့ကို လက်ညှိုးထိုးပစ်မယ်၊ ဒါမှ ဒီမိန်း
တွေ နောင်ကိုဆင်ခြင်မှာဟ”

ကျွန်တော် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဘဲ ခေါင်းသာကုတ်မိသည်။ ငြင်း
လို့လည်းရမည်မထင်၊ အငယ်လေးတို့ ဖိုးတုတ်တို့က ကောင်းကောင်းကျပ်ဆေး
လိုက်သည့်အပြင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်၏ ဘဝပေးကလည်း မပြေးသော်လည်း
တန်ရာရှိနှင့်ပြီ မဟုတ်ပါလား၊ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း စကားအလို့ငှာ
သုံးရတော့သည်။

“ဟဲ့ မွှေးမွှေး ဒီပညာမျိုးဆိုတာ လူတိုင်းကို လွယ်လွယ်သင်ပေး
တာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် နင်နဲ့ငါနဲ့က အတန်းသားချင်းဆိုတော့လည်း ငြင်း
ကောင်းဘူးပေါ့ဟာ၊ အရေးကြီးတာက ဘယ်သူမှတော့ မသိစေနဲ့၊ ပြောရ
ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ဟာ လူခန္ဓာကိုယ်မှာ ဝါယောဓာတ်အလှုပ်ရှားဆုံးအချိန်ပဲ၊
ကြောင့် နောက်တစ်ပတ်ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ကျရင် နှင့်ကို အဲဒီပညာသင့်ပေးမော်
ကဲ ကဲ ဘယ်သူမှမရိပ်မိခင် နင်လည်းလစ်တော့၊ တော်ကြာ ထက်ထက်
အုပ်စုကမြင်သွားလို့ ရိပ်မိသွားရင်ခက်မယ်၊ သူတို့သင်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း
ငါကငြင်းလို့ကောင်းမှာမဟုတ်ဘူးလေ၊ ပညာချင်းတူနေရင် ပါရမီလည်း

တာဝါ တော်ပြီ တို့ ယူနဲ့မထိုင်တော့ဘူး သွားမယ်”

သူလည်တဲ့လေ ကျွန်တော့်ကို လက်ညှိုးထိုးလေသော ခိုင်ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ရုတ်တရက် ကြောင်သွားသေး၏။ ပြီးမှ ကျွန်တော်လည်း အခွင့်အရေးကိုလက်လွှတ်မခံဘဲ ခိုင်လက်ကို ဆွဲထားကာ

“ဪ ခိုင်ကလည်းကွာ၊ ဒါရုတ်စရာမှမဟုတ်တာ၊ ကိုယ့်ချစ်သူ ချင်းတွေပဲ ဘာဖြစ်လဲ”

ဟုဆိုသဖြင့် ခိုင် ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးပြူးကြည့်၏။

“ခိုင် တို့အချစ်ကို လက်ခံတယ်မဟုတ်လား ဟင်”

“ဟင်”

ကျွန်တော် လေသံဖြင့် ခိုင်ထံမှအဖြေတောင်းနေပုံမှာ အနုကြမ်းစီးနေသည်နှင့်တူသည်ဟု ခိုင်ထင်သည်လားမပြောတတ်။

“ခိုင် တို့အချစ်ကို လက်ခံပါတယ်လို့ အခုပဲအဖြေပေးရင်ပေး မပေးရင်တော့”

ကျွန်တော် စကားကိုမဆက်ဘဲ ခိုင်ကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါကြည့်သည်။ ခိုင်လည်းထိတ်လန့်ပြီး ဘေးဘက်တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်ကိုကြည့်ပြန်သည်။ ခိုင်ပုံစံက သူ့လေလည်တာကို ကျွန်တော်ဖော်ကောင်လုပ်မှာ စိုးရိမ်နေမှန်း သိသာသည်။ ကျွန်တော်လည်း ရထားသောအခွင့်အရေးကို အဓိမာရ ဆက်လက်ဆုပ်ကိုင်ရသည်။

“ခိုင်”

“ဟင်”

တို့မေးနေတယ်လေ၊ တို့အချစ်ကို လက်ခံတယ်မဟုတ်လားလို့”

“အင်း”

ခိုင်ခေါင်းလေးညိတ်ပြသည်။ ကျွန်တော် ဝမ်းသာကြည်နူးသွားရလျက် ခိုင်ပခုံးပေါ်လက်လှမ်းတင်ပြီး ပွေ့ဖက်မိတော့သည်။

ခိုင် ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးလေးဝင့်ကြည့်ပြီး . .

“ဘာမှန်းလဲမသိဘူး၊ အဖြေတောင်းတာ ရိုးရိုးမတောင်းဘူး၊ သိင်္ဂီအနိုင်ကျင့်တာပဲ”

“ချစ်လွန်းလို့ပါ ခိုင်ရယ်”

“ကဲရော အဲဒီလောက်ချစ်နေရင်လည်း”

ခိုင် အောင့်သီးအောင့်သက်ခံရသမျှ ပြေလျော့ပေါက်ကွဲသောအားဖြင့် ကျွန်တော့်ပေါင်ကို ဆွဲလိမ်လိုက်သည်။

“အား အားလားလား နာတယ် ခိုင်ရဲ့”

ကျွန်တော်နာကျင်သဖြင့် အော်ဟစ်ညည်းတွားမိတော့လည်း ခိုင် ချက်လို့ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ပါးစပ်ကို သူ့လက်တစ်ဖက်နှင့် အတင်းလိုက်ဖိတ်ပါတော့သည်။

(၆)

ခိုင်က ပဲဆိုလျှင် အကုန်ကြိုက်သည်ဟု ကျွန်တော့်ကိုပြောဖူးပါသည်။ ပဲဟင်းနှင့်ထမင်းစားရလျှင် အလွန်စားဝင်သည်ဟုလည်း ဆိုပါသည်။ (ဒါကြောင့်လည်း ဒီကောင်မလေး ဒီလောက်ပဲများနေတာဖြစ်ရမည်)

သို့သော် . .

ပဲဟင်းနှင့် ထမင်းလွေးပြီးလျှင် လေလည်တတ်သည်က ခက်သည်တဲ့။ သတိမပြတ်ထားပြီးထိန်းသိမ်းနေသည့်ကြားက တစ်ချက်တစ်ချက် ဆွတ်ထွက်သွားတတ်သည့်အတွက် ရုတ်ရပါသည်တဲ့။

ဒီကလေးမ ကျွန်တော်နှင့်ညားလျှင်တော့ ပဲလျော့စားခိုင်းရမည်။ ဒါမှ သူမ၏ပေါက်ကွဲခြင်းနှင့် ကျွန်တော်ကင်းလွတ်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။

(၇)

“ဟိုက် ပြဿနာပဲ”

ဟူသော ကျွန်တော်၏ရေရွတ်သံမဆုံးခင်မှာပင် အမြန်ယာဉ်ငယ် အတွင်းမှ စီးနင်းလိုက်ပါလာကြသော ခရီးသည်များ နှာခေါင်းတစ်ချို့လှုပ်သွင်း နှာခေါင်းပိတ်သုတ် ဖြစ်ကုန်ကြတော့သည်။

အဲဒါမှ ကျွန်တော့်ရဲ့အမှား . .

မနေညက ကျွန်တော်အစားများပြီး ဝမ်းပျက်ဝမ်းလျှော့ဖြစ်နေသည်။ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ထားတာ ခိုင်အလိုကျ ရွေ့တိုက်ဘုရားသို့ လိုက်ပို့ရသည်။

ပြီးတော့ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်လည်ပတ်ချင်သေးသည်ဆို၍ ရွှေစိတ်
တော်မညီရအောင် အလိုလိုက်အကြိုက်ဆောင်ပေးပြန်သည်။

ခိုင်သိလျှင် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မည်စိုး၍ ကျွန်တော့်ဝေဒနာ
ကို မကြေညာရဲခဲ့။ ခိုင်သွားလိုရာအတူသွားပြီး ခိုင်စားလိုရာအတူစားခဲ့သည်။

အတူသွားသည့်အတွက် လမ်းများပြီး ခြေထောက်ညောင်းတာ
ပြဿနာမဟုတ်သော်လည်း အတူစားသည့်အတွက် အစားစုံကာ ဒုက္ခများ
တော့သည်။ နဂိုကတည်းက ဝမ်းပျက်ဝမ်းလျှော့ဖြစ်နေရသည့်အထဲ အချဉ်
အစပ် လက်သုတ်စုံတွေကပါ ဝမ်းတွင်းကို ဝင်ရောက်ရောမွှေလေသောအခါ
ပြော မပြောချင်တော့ပါ။

အပြန်ခရီးမှာ အမြန်ယာဉ်ကို တွယ်စီးလာရင်း ကျွန်တော့်ဝမ်း
ကျွန်တော် နိုင်အောင် မထိန်းနိုင်တော့ပေ။

လေတစ်ချက်အလည်မှာ ဝမ်းကပါသက်သဖြင့် ကျွန်တော့်ခမျာ
လူပုံအလယ်မှာ အရွက်တကွ ဖြစ်ရတော့သည်။

ကျွန်တော် ဘာလုပ်လို့ဘာကိုင်ရမှန်းမသိဘဲ အရွက်ကြီးလျှစ်
မှင်တက်နေသော်လည်း ထိုအရေးကို သည်းမခံနိုင်သော ခရီးသည်များထဲ
ပွက်ပွက်ညီညီကြတော့သည်။

ကျွန်တော့်မှာလည်းဘောင်းဘီအရွယ်ကိုဝတ်ပြီး ဘောင်းဘီအောင်
အစကို လည်ရှည်ရှုဖိနပ်ထဲ ထည့်သွင်းထားသည်ဆိုသော်လည်း

ခရီးသည်များ၏ဆန္ဒကို စပယ်ယာလည်း မလွန်ဆန်သာပြီမို့ ကား
ရပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကားပေါ်မှဆင်းခိုင်းပါတော့သည်။

“ကဲ ညီလေးရေ၊ ဝမ်းရေထက် ခရီးသည်တွေရဲ့ အနံ့မခံနိုင်မှုထက်
ခက်နေပြီ၊ ဒီတော့ နီးစပ်ရာအိမ်တစ်အိမ်ကိုသာ အကူအညီတောင်းပြီးတော့
ဖြေရှင်းလိုက်ပါတော့ ဟုတ်လား၊ ဒီမှာ ကျန်တဲ့ခရီးသည်တွေလည်း အားနာ
ဖို့ကောင်းတယ်”

ကျွန်တော်လည်း မငြင်းသာပြီမို့ ကားပေါ်မှဆင်းရန် ကားအတွင်း
ထဲမှာထိုင်နေသော ခိုင်ကိုပါ လှမ်းခေါ်ရသည်။ မိန်းကလေးအဖော်တစ်ယောက်
လောက်ပါမည်ဆိုလျှင် အိမ်တွေကလည်း ကျွန်တော့်အခက်အခဲကို ကူညီဖြေ

ရှင်းပေးဖို့ ဝန်လေးကြမည်မထင်ပါ။
ထို့ကြောင့် ရွက်သော်လည်း အားတင်းထားလျက်

“ခိုင် ဆင်းကြရအောင်”
ဟူ၍ပြောသော် ခိုင်၏တုန့်ပြန်မှုက ကျွန်တော့်ကို တုန်လှုပ်သွားစေသည်။

“ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မမှ မသိတာ”
“ဟင် ခိုင် ဘယ်လို ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

“လူကိုလာပြီး အကြောင်ရိုက်မနေနဲ့နော်၊ ရှင်ကိုကျွန်မ သိလည်း
မသိဘူး၊ မြင်လည်းမမြင်ဖူးဘူး”

“မဟုတ်ဘူးလေ ခိုင်ရဲ့ တို့ ဒီမှာက ဒီမှာက”
“အို ရှင်ကိုမသိပါဘူးဆိုနေတဲ့ဟာကို ရှုပ်ရွံ့ယုတ်ယုတ်၊ ကဲ ကား

ဆရာမောင်းပါတော့၊ ဒီမှာ အနံ့မခံနိုင်လို့သေတော့မယ်၊ ဘယ်လိုလူမှန်းလဲ
သိဘူး၊ အရွက်လည်း နည်းလိုက်တာ”

“ဟုတ်တယ်ဗျို့ မောင်းပါတော့ မောင်း မောင်း”
ကားသမားလည်း ကျွန်တော့်ကိုချွန်ထားခဲ့ပြီး မောင်းထွက်သွားတော့

သည်။ ကျွန်တော် မယုံနိုင်စရာကောင်းသော အံ့ဩတုန်လှုပ်မှုဖြင့် ခိုင်ကို
ဩည့်နေသော်လည်း ခိုင်ကတော့ စာနာရကောင်းမှန်းမသိဘဲ မျက်နှာကို

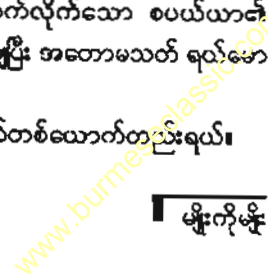
အစ်ဖက်သို့လှည့်ထားလေသည်။
“ဖင်မနိုင်ဘဲ ပဲကြီးဟင်းစားတယ်ဆိုတာ ကြားဖူးနေတာကြာပြီ၊ ဘာ

ဆိုဆိုလို့မှန်းမသိဘူး၊ အခုမှပဲ ဖင်မနိုင်ဘဲ ပဲကြီးဟင်းစားတဲ့လူဆိုတာကို တွေ့
နေတော့မယ်”

“ဝါး ဟား ဟား ဟား ဟား”
ကားထွက်သွားရင်းနှင့် အရွှန်းမောက်လိုက်သော စပယ်ယာ၏

ထေးကြောင့် ထိုခရီးသည်အားလုံး သဘောကျပြီး အတောမသတ် ရပ်မော
ဩလေသည်။

မရယ်မောနိုင်သူကတော့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းရယ်။
ဪ... ရက်စက်ပါပေ ခိုင်ရယ်။

မင်းသိန်းဝင်း
မင်းသိန်းဝင်း
မင်းသိန်းဝင်း

တိရစ္ဆာန်နှင့် တူသောသူ

ကမ္ဘာဟုခေါ်တွင်သည့် ဂြိုဟ်ပြာကြီးပေါ်တွင် မရေတွက်နိုင်အောင် များပြားလှသော သတ္တဝါမျိုးစုံရှိ၏။ ထိုအထဲတွင် လူဟု အမည်ပညတ်ချက် ပေးထားသော သတ္တဝါလည်း ပါလေသည်။

လူသတ္တဝါသည်ကား သူတို့ကိုယ်သူတို့ အသိဉာဏ်ရှိသော မြင့်မြတ် သူများဟု သတ်မှတ်၍ ကျန်သည့်သတ္တဝါများကိုတော့ အသိဉာဏ်နည်းသော တိရစ္ဆာန်များဟု သမုတ်ကြကုန်၏။

မည်သည့်တိရစ္ဆာန်နှင့်မှ တူညီမှုမရှိဟု ကြွေးကြော်ထားကြသော လူများကို အသေအချာ ဆန်းစစ်လေ့လာကြည့်ပါက သူတို့နှင့်ချွတ်တန်းခွဲထား သည့် အနီတိရစ္ဆာန်တို့နှင့်ပင် တူညီမှုများရှိကြောင်း တွေ့ကြရပေမည်။ တချို့

ဆိုလျှင် တစ်ကောင်မက မတူမျိုးကွဲ တိရစ္ဆာန်နှစ်ကောင်သုံးကောင် လေးငါး ခြောက်ကောင်ခန့်အထိပင် စရိုက်သဘာဝခြင်း တူညီနေသည်ဟုဆိုလျှင် လွန် ခွဲမည်မထင်ပါ။

ဘယ်နှယ် လူကို တိရစ္ဆာန်နှင့် နှိုင်းရတယ်လို့ဆိုပြီး အပြစ်တင်မစော ဩပါနှင့်။ အသေအချာ ဆန်းစစ်ကြည့်စေလိုပါသည်။

မျောက်သည် အလွန်အတိုင်းလွယ်သော သတ္တဝါဖြစ်၏။ လူကျတော့ ခြံ့ဘူးလား။ ဟောလိဝုဒ်၊ ဘောလိဝုဒ်၊ ကိုးရီးယားပါမကျန် စတိုင်လ် ပုံတူ အထူးထူးကြသည့်သူ အများအပြားကို ဥဒဟို တွေ့ရှိနိုင်ပါသည်။ 'ရိန်း' ပုံတူ ခြင်္သေ့ ရုရှတ်ခန်ပုံတူပြိုင်ပွဲဆိုသည်များကိုပင် ကျင်းပနေကြသေး။

ကဲ ထိုသူများကို မျောက်နှင့်တူသည်ဟု ဆိုကြပါစို့။ တစ်ကောင် သောင်လျှင်လိုက်ဟောင်း၊ တစ်ကောင်ပြေးလျှင်လိုက်ပြေး၊ တစ်ကောင်ကိုက် သွင် လိုက်ကိုက်သည် ခွေးနှင့်တူသောသူ၊ တစ်ချိန်လုံး ပွတ်သီးပွတ်သပ်နှင့် တူသော ဆာလုပ်နေတတ်သည့် ကြောင်နှင့်တူသောသူ၊ အလစ်တွင်ဝင်ရောက် သော သောက်ရုံမက မစင်အညစ်အကြေးများပါ စွန့်သွားတတ်သည့် ကြွက်နှင့် တူသောသူ စသည်လူများကိုလည်း များပြားစွာ တွေ့ဖူးကြပါလိမ့်မည်။

ထိုမှတဖန်

တောက်တဲ့လို အကပ်ကောင်းသူများ၊ ပုတ်သင်ညိုလို အရောင် ခြင်းခေါင်းညိုသူများ၊ ကဏန်းလို လက်မတစ်ထောင်ထောင်နှင့် ကန့်လန့် ကြီးတိုက်ကြီးသွားနေသူများ၊ ငန်းကဲ့သို့ ဟိတ်ဟန်ကောင်းသူများ၊ နွားလိုစား ခြံ့ခြံ့ပြီး မြင်းလိုအမြီးမြှောက် အီးပေါက်နေသူများ၊ ကြက်တူရွေး သာလိကာ တူပါတို့လို နှုတ်တိုက်သင်ပေးထားသမျှ တတ်သလောက်လေးနှင့်စွာကျယ် စတယ်လုပ်နေသူများ၊ စွန်၊ လင်းယုန်၊ သိန်းဂှက်တို့ကဲ့သို့ အထက်စီးမှကြည့် ပြီး သားကောင်ကို အပိုင်ဖမ်းသူများ၊ ကျားခြင်္သေ့ကဲ့သို့ ခွန်အားပလကြီးများ နှင့် ဟိန်းဟောက်အနိုင်ကျင့်သူများ စသည်ဖြင့် ရေးမကုန်နိုင်အောင်ရှိ၏။

ထိုအထဲမှာမှ လိပ်ကဲ့သို့ ကိုယ့်ဘက်သာကိုယ်ယက်သူ၊ ပုစွန်ကဲ့သို့ မြင်းထဲတွင် ချေးများသာရှိသူ၊ ကင်းမြီးကောက်ကဲ့သို့ နောက်ကျောမှ အဆိပ် ခြင်းထိုးသူ၊ မြွေကဲ့သို့ သူများတူးထားသည့် တွင်းဟောင်းထဲ အခန့်သားဝင်

။
 လူသည် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကောင်နှင့်
 တူနေသည်၊ တချို့
 တစ်ကောင်ထက်မက တူနေသည့်အကြောင်း
 သဘောပေါက်လောက်ပေပြီ။
 မေးရတော့မည်။
 သင် မည်သည့်တိရစ္ဆာန်နှင့် တူသနည်း။

နှပ်သူ၊ ဆင်ကဲ့သို့ မုန်ယိုလျှင် မထိန်းနိုင်မသိမ်းနိုင် ကြမ်းရမ်းသူ စသည့် ဗာလန်များလည်း များစွာရှိသေး၏။

ဒီမျှလောက်ဆိုလျှင် လူသည် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကောင်နှင့်တူနေသည်၊ တချို့ တစ်ကောင်ထက်မက တူနေသည့်အကြောင်း သဘောပေါက်လောက်ပေပြီ။ မေးရတော့မည်။ သင် မည်သည့်တိရစ္ဆာန်နှင့် တူသနည်း။ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ အဖွဲ့လိုက် စုစည်းညီညွတ်စွာနဲ့ ဝတ်ရည်ဘဝတိုက်ကို တည်ဆောက်ကြတဲ့ ပျားကလေးနဲ့ တူချင်ပါတယ်။ စုပေါင်းညီညွတ်အောင်ကြောင်းပြောပေတော့မည်။ ထပ်ဆင့်လိုက်သေး၏။

ပျားအကြောင်းကို သေချာမသိသောကြောင့် ပြောခြင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ မည်သည့်ပျားအဖွဲ့တွင်မဆို အုပ်စိုးသူမှာ ပျားဘုရင်မတစ်ကောင်သာရှိ၏။ ပျားဘုရင်မ၏ ဆုံးဖြတ်မှုအောက်တွင်သာ တည်ရှိ၍ ပျားအားလုံးလှုပ်ရှားကြရလေသည်။

ပျားဘုရင်မသည် ထောင်သောင်းမကသောပျားများကို လိင်အင်္ဂါခံစားမှုမဲ့သော လုပ်သားပျားများအဖြစ် သတ်မှတ်၏။ ထိုလုပ်သားပျားများသည် သက်ထက်ဆုံး နေ့တစ်နေ့ဝင် ဝတ်ရည်သယ်ဆောင်စုဆောင်းခြင်းအလုပ်ကိုသာ လုပ်ကြရလေသည်။ သူတို့မှာ ဘာခံစားခွင့်မှမရှိ။

ဒီအထဲတွင်မှ ပျားဘုရင်မ၏ ရွေးချယ်မှုနှင့်အတူ လိင်အင်္ဂါခံစားခွင့်နှင့်ခွဲသူ ပျားထီးတချို့ရှိ၏။ အခွင့်ထူးခံ ထိုပျားထီးများမှာ မည်သည့်အလုပ်မှ ထုပ်စရာမလို။ သူတို့အတွက် သန်မာထွားကျင်းအောင် သောက်စားအနားသူနေဖို့သာလို၏။

မိတ်လိုက်သည့်ရာသီချိန်ရောက်သောအခါ ပျားဘုရင်မသည် ဝေထင်ထက်သို့မြင့်မားစွာ ပျံသန်းတက်တော့သည်။ ထိုအခါ ပျားထီးကြီးများက ပျားဘုရင်မကို အမိလိုက်ကြရ၏။ ထိုအထဲတွင်မှ အမြင့်ဆုံးသို့ အမိလိုက်နိုင်သူ ပျားထီးတစ်ကောင်သာ ပျားဘုရင်မနှင့် ပျော်ပါးခွင့်ရရှိလေသည်။ ထိုပျော်မှုမှာလည်း သူ့အတွက် နောက်ဆုံးပျော်ပါးမှုသာဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မိတ်လိုက်ပြီးသည်နှင့် သူ၏အင်္ဂါကျိုးပြတ်ပြီး သေပွဲဝင်ရသောကြောင့် ဖြစ်လေ၏။

ထိုသို့ သန္ဓေရသည်နှင့် ပျားဘုရင်မသည် ပြန်ဆင်းလာကာ သူမ၏ အမိမိလိုက်နိုင်သည့် ကျန်စားဖလုံးပျားထီးကြီးများကို ကိုက်ခဲသတ်ဖြတ်ပစ်လေတော့သည်။

နောက်တစ်ခါ သူ ဥဦးမည်။ ထိုအထဲကမှ တစ်ကောင်တည်းသော ပျားဘုရင်မလောင်းကို ရွေးချယ်မည်။ ပြီးလျှင် အခွင့်ထူးခံပျားထီးကြီးများနှင့် အခွင့်မဲ့လုပ်သားပျားများကိုလည်း သတ်မှတ်ရွေးချယ်ပေးမည်သာဖြစ်၏။

ကဲ မိတ်ဆွေလည်း ပျားနှင့်တူချင်သည်ဆိုက မည်သည့်ပျားနှင့်တူချင်ပါသလဲ၊ ခံစားချက်မဲ့လုပ်သားပျားနှင့်တူချင်သလား၊ ကာမရာဂအမှုနှင့် ခံစားချက်လေးသာပျော်ရပြီး ပိုးစိုးပက်စက် သေဆုံးကြရသည့်ပျားထီးကြီးများနှင့် တူချင်သလား။ ထိုအခါ မိတ်ဆွေထံမှ ကျွန်တော် ပျားနဲ့မတူချင်တော့ပါဘူး။ မည်သည့်အဖြေကိုသာရမည်မှာ သေချာ၏။

သို့သော်လည်း မိတ်ဆွေကတော့ တစ်ကောင်ကောင်နှင့်တူနေမှာကတော့ သေချာသည်။ ထို့ကြောင့် ထပ်ဆင့်မေးပါဦးမည်။

သင် မည်သည့်တိရစ္ဆာန်နှင့်တူသနည်း။

ထိုင်းနယူးလ
ကိုရွှေတေးအား

ထုံကြီးနဲ့ပွေးလှ

သင်တိုင်းရွာကလေးမှာတော့ ဘုန်းကြီးလူထွက် လူပြန်တော်တို့ထဲ ကြီး၏ ခပ်ထုံထုံ ခပ်အအ ဖြစ်ပုံတွေက ရယ်ပွဲဖွဲ့စရာအဖြစ် လူတိုင်းပါးစေ ဖျား၌ ပျံ့နှံ့လို့နေတော့သည်။

“ရဟန်းဝါ(၁၅)ဝါတောင်ရပြီးမှ လူထွက်ရတယ်လို့ကွာ”

“ဟ ဒါကတော့ သူ့အကြောင်းကံက ပါလာတာမို့ ထွက်ချိန်တန်တေ လည်း ထွက်ရတာပေါ့”

“ထွက်တာနဲ့ တစ်ခါတည်း မိန်းမယူတာတော့လွန်သဗျာ”

“ဟာ ဒါလည်း ခမ္မာမယ် ပုထုဇဉ်လောကီလူသားဖြစ်နေပြီလေ လူဆိုတာ လူပဲမို့ လူအကျင့်ပဲ ကျင့်လိမ့်မပေါ့”

“သူ့ခမ္မာ ယူစရာရှားလို့ဗျာ၊ ပွေးလှကိုမှယူတယ်၊ ကျွန်တို့သင်တို့

မှာမှာ အချောအလှတွေဆိုတာ အများကြီး”

“များပေမယ့် ကျောင်းကိုလာတာ ပွေးလှတစ်ယောက်တည်းဆို တော့ ဦးဇင်းလူထွက် ကိုထုံကြီးအဖို့တော့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့၊ ကြိုက်စရာ ထောင်းတဲ့ ဣတ္ထိယမိန်းမဆိုတာ ပွေးလှတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်လို့ မြင်နေမှာ သေ၊ ဖူးစာဆိုတာကလည်း အခက်သားကလား။ ထုံကြီးနဲ့ပွေးလှဆိုတာ ရှေး သဝကတည်းက နှစ်ဖြာရေစက်တွေ ရှိခဲ့ကြလို့သာ ခုဘဝ ပစ္စုန်ပွန်မျက်မှောက် မှာ လင်ရယ်၊ မယားရယ်ဆိုပြီး ပုဆိုးတန်းတင် ဖြစ်လာခဲ့တာပေါ့”

“သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်ကလည်း လိုက်လည်းလိုက်ပဗျာ၊ နှစ်ယောက်က ခပ်ထုံထုံ၊ တစ်ယောက်က ခပ်အအ”

“အသွင်တူလို့ အိမ်သူဖြစ်တာပဲဟာကွာ”

ဘာပဲပြောပြော သင်တိုင်းရွာကလေးနှင့် ပတ်သက်လာလျှင်ဖြင့် အများစိတ်ဝင်တစားဖြစ်နေ၊ ပြောဆိုနေရသော ကိုထုံကြီးနှင့်မပွေးလှတို့ အကြင် သင်မယားအကြောင်းကိုဖြင့် လုံးဝဆိုလုံးဝ ချန်လှပ်မသင့်ပေတကား။

ငှက်ခါးရောင်သမ်းနေသော မိုးတိမ်လွှာကြီးက ကိုထုံကြီးတို့ သင် တိုင်းရွာကလေးကို မည်သည့်အတားအဆီး အနှောင့်အယှက်မျှမရှိဘဲ ဖြန့်ကျက် အုပ်ဆိုင်းလာခဲ့ပေပြီ။

မကြာခင်မှာ အေးမြသော၊ မိုးသင်းရနံ့ပါသောလေက တဖြူဖြူ ပြောပြောတိုက်ခတ်ပြီး မရွေးမနှောင်းမှာပင် မိုးတိမ်လွှာထူကြီးမှ မိုးစက် နေရာတို့သည် သင်တိုင်းရွာတစ်ရွာလုံးအပေါ် ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုန် ကျဆင်း သြကြလေတော့သည်။

“ဟေး မိုးရွာပြီကွ၊ မိုးရွာပြီ”

“မိုးရွာရင် မိုးရေချိုးမယ်၊ မေမေလာရင် နို့စို့မယ်၊ ဖေဖေလာရင် နေ့သီးခွဲစားမယ်”

ဘုရခရကလေးသူငယ်တွေက ဗလာကိုယ်တီးဖြင့် မိုးချေထဲထွက် ထုတ် ပျော်ရွှင်စွာ ခုန်ပေါက်အော်ဟစ် မြူးတူးနေကြသည်။

မိုးက မိုးပြေးမဟုတ်၊

လေးလေးတွဲတွဲနှင့် တစ်နေ့ကုန်စိမ်၍ ရွာမည့် ပျဉ်းတွဲတွဲမိုး။

“တောက် ဒီကမြင်းမင်းနယ်၊ ရွာကြောရယ် ရွာညှပ်နိုင်လွန်းတယ် နှီးလိုမှပဲ”

ကိုထုံကြီးသည် ကဲလားကိုအသာဖွင့်ရင်း စိမ်၍ ရွာနေသော မိုးထုံကြီးမောင်းပြစ်တင် မေတ္တာပို့လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်တာတုံး ကိုထုံရဲ့၊ မိုးတွင်းရောက်လို့ မိုးတ သူ့ဘာသာသူ ရွာနေတဲ့ဥစ္စာ”

ဝန်းသည်မပွေးလှက လက်ချုပ်ခုံ၌ ကြယ်သီးထိုးရင်း မကျေမချမ်း ပြစ်နေသော ကိုထုံကြီးကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်ရမလဲဟာ၊ ဒီနေ့ ပိတ်စွယ်က ကိုမြင့်သိမ်း၊ ညိုထွေးကြည်တို့ ဆွမ်းကျွေးဖိတ်ထားတာဟာ၊ သွားမယ့်လာမယ့်အချိန်ကျရင် ဒီမိုးက အလိုက်ကမ်းဆိုးကိုမသိဘူး တောက်”

“ဪ ကိုထုံရယ်၊ မိုးတွေ ဒီလောက်ရွာနေမှတော့ မသွားဘဲမလိုက်ပေါ့တော်၊ တော်တစ်ယောက်မသွားလည်း သူတို့ဆွမ်းကျွေးက ပုဆိုးမသွားနိုင်ပါဘူး”

“ဟာ သူတို့မပျက်သလို ငါမပျက်ဖို့လည်း လိုသဟာ၊ သူတို့က နိုင်သောက်နိုင် တကယ်ချောင်ချောင်လည်လည်တွေ၊ ဒီဆွမ်းကျွေးမှာ ငါ့သလောက်ပေါင်းရယ်၊ မယ်လီဟင်းချိုရယ်၊ ဝက်သားနီချက်ရယ်၊ အစားကြော်ရယ်၊ ပုစွန်ခြောက်ထောင်း ငပိချက်ရယ်၊ သရက်ချဉ်သုပ်ရယ် ပါမှာပဲဟာ၊ ဒါမျိုးကို လက်လွတ်ခဲလိုက်ရင် ဆွမ်းကောင်းကျွေးကောင်းတွေ ဟံသာလှူပြန်တော်ဖြစ်လာတဲ့ ထုံကြီးအဖို့ ရာဇဝင်မိုင်းသွားတော့မှာပေါ့ မပွေး”

“တော်စမ်းပါ ကိုထုံရယ်၊ တော်ဟာလေ ပြော မပြောချင်ဘူး၊ အဲဒါအသောက်နဲ့ပတ်သက်လာရင် လွန်လွန်းတယ်၊ ဆိုင်းသံဝံ့သံ၊ လော်စပီသံများ မကြားလိုက်နဲ့၊ ကြားလိုက်ရင် ဘာအလှူပို့ပါလိမ့်ဆိုပြီး စုံစမ်းရတာ အမော၊ အလှူပို့ပြီဆို ထမင်းကျွေးရုံပေါက်ဝ အရင်ဆုံးသွားရပ်တာ ရှင်မှူးတော် မရွက်ဘူးလား”

“ဟာ ဘာလို့ရွက်ရမှာလဲ၊ ဒါ မိုးစားတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ အလှူရှင်တွေ

အဖွဲ့ချင်မွေးချင်လို့၊ ကုသိုလ်လိုချင်လို့ ကျွေးတယ်၊ မွေးတယ်၊ ငါကလည်း ချင်သောက်ချင်လို့၊ ကုသိုလ်ရစေချင်လို့ စားတယ်သောက်တယ်၊ ကဲဒါပဲ သူဝယ်သူ အသံတူနေပြီပဲဟာ၊ ဘေးကနေ ဆေးရိုးသည်မလုပ်ချင်ပါနဲ့ နှီးမရယ်”

ကိုထုံကြီးကတော့ သူ့အယူအဆနှင့်သူ ဟုတ်နေသည်။ မပွေးလှကတော့ ဘုန်းကြီးလူထွက် လင်တော်မောင်ကြီးအတွက် မီးမသားပီပီ ရှက်မည်ဆိုလည်း ရှက်လောက်ပါပေသည်။

မပွေးလှ ရှက်မည်ဆိုလည်းရှက်စရာ။

ကိုထုံကြီးအဖို့ သင်တိုင်းရွာတစ်ရွာတည်းသာမဟုတ်၊ အခြားအခြားသာ ရွာနီးချုပ်စပ်မှာ ဘယ်ရွာက အလှူအတန်းကြီး ပေးနေပါစေ။ စုံစမ်းသိရှိပြီးလျှင် မရမက သွားတော့သည်။ ဤသို့ သာဓေးပဲသွားသလားဆိုတော့လည်း သူတို့ပြန်။ နာရေးဟုဆိုရမည့် လူကြီးအသုဘမှသည် ကလေးအသုဘလည်း လွတ်မပေး။ ဘုန်းကြီးဘဝနှင့် ဒါမျိုးကို ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုးမက တွေ့ကြုံဖြတ်နိုင်လာခဲ့သည်ဆိုတော့ ကိုထုံကြီးအတွက် ဘာမှမဆန်းသလို၊ ကိုထုံကြီး၏ သုစရိုက်ကို သိထားကြသူတွေဖြစ်၍လည်း သာဓေးရှင်၊ နာရေးရှင်တို့အတွက် နှီးပါပြီ။

ဒီလိုမျိုး သာဓေးနာရေးပွဲများကို လှည့်လည်ကျက်စားရာ၌ သူ့အဖို့ ဘာက နပ်ပြီးသားဟုဆိုရမည်။ ရဟန်းဝါအတော်ချပြီးမှ လှူပြန်တော်ဖြစ်ခဲ့သူ့ဖို့ တရားဓမ္မဆိုင်ရာ သဒ္ဓါ၊ သင်္ဂြိုဟ် သမထ၊ ဝိပဿနာများကို ခေါင်းရင်း၌ အမြန်သား ထိုင်ဟောပြောရင်း ပုစွန်ခြောက်နိုင်ချင်း၊ ကြက်သွန်ကြော်ခြင်းဖြင့် ဆီရွဲရွဲလက်ဖက်ပွဲကို လွန်းမချစတမ်းနွဲကာ အစားမပြတ်၊ စကားပြတ်ဘဲ ပြောနိုင်ဆီနိုင်စွမ်းလည်း ရှိနေသည်။

သည်နောက်မှာတော့ အလှူရှင်တို့ အသုဘရှင်တို့ တည်ခင်းဧည့်ခံအဖွဲ့ဧည့်သော ထမင်းဟင်းလျာ၊ မုန့်ပဲသရေစာတို့ကို အားမနာစတင်၊ ခခါင်းစတင် တွယ်လိုက်သည်မှာ အလုပ်အကိုင်စတင်သည်မှ ပတ်စာခွာ ဖျာသည်အထိ အိပ်လိုက်၊ စားလိုက်၊ ပြောဟောလိုက်နှင့် ဇာသုံးလုံးကိုစွပ်စွပ် မပွေးလှခမျာ သူမချစ်ရလေသော ချစ်တုံးချစ်ခဲ လှူပြန်တော်ကြီးကို

မြင်တွေ့ခွင့်ရတော့သည်။

“ဟိုအလှူကကျွေးတာ တကယ့်အပုံစာပဲကွာ၊ မသာအိမ်ကတော့ တကယ့်ကို ကချာပဲဟေ့၊ မုန့်ဟင်းရည်များ ချက်ထားလိုက်တာ ကိုယ့်ရုပ် ကိုယ်ပြန်ကြည့်လို့ရအောင် ကြည့်နေတာပဲ”

“တော့နယ် အလှူပွဲသွားမကူဘဲ စားတာတောင်မှ အပြစ်ပြောဖာ မလွတ်ဘူး”

“ဟ လူဆိုတာ ခံစားတတ်တဲ့သတ္တဝါကွာ၊ ခံစားတတ်တာမို့ ခံစားရ တဲ့အပေါ် ဝေဖန်မှုဆိုတာ ရှိမှာပဲ၊ ကောင်းရင်ကောင်းတယ်၊ မကောင်းရင် မကောင်းဘူးပေါ့၊ ဒါပြောတာ မပြောရဘူးလား”

“တော်စမ်းပါ၊ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်နေပြီး ရှိတာလေးချစ် ပြုတ်ပြီး လင်မယားနှစ်ယောက် ထမင်းလက်ဆုံစားရတာ မကောင်းဘူးလား”

“မကောင်းဘူးကွာ၊ မင်းက မိန်းမဖြစ်ပြီး အကွတ်မမြင်တတ်ဘူး ငါတစ်ယောက် အလှူပွဲသွားစားရင် ငါတစ်ယောက်စာ သက်သာမသွားဘူးလား”

“သက်သာတာထက် အလှူပွဲတိုင်း မလွတ်အောင် သွားတာဟာ”

“တော်စမ်း မပွေး၊ ဒါဟာ ငါ့ရဲ့ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့ အခွင့်အလေး ပဲ၊ ခု ဆွမ်းကျွေးဟာ ငါ့ကို သေသေချာချာဖိတ်ထားတာ၊ မဖြစ်ဖြစ်အောင် လာရမယ်တဲ့၊ ငါ့ကို နှင်မပြောနဲ့၊ အထက်မိုးဖျားက ထန်းလျက်မိုးစား... အ ဟုတ်ပေါင် သိကြားမင်းကြီးဦးမာယကိုယ်တိုင် အနီကတ်ပြုပြီး တားရင်တောင် မရဘူး၊ ဟော ငါ့စိတ်ဓာတ်၊ ငါ့ရဲ့သံမဏိစိတ်ဓာတ်ကို မိုးသိကြားမင်းကြီး သဘောပေါက်သွားလို့ထင်ပါရဲ့၊ ကြည့်စမ်း မိုးချက်ချင်းတိတ်သွားပြီ”

မှန်ပေစွ၊ မှန်ပေစွ၊
ကိုထုံကြီး၏စကားနှင့်အညီ မိုးတိမ်လွှာထုလည်း မိုးစက်မိုးရေငါး အား ညစ်ချရန် ပန်းလျသွားပုံရသည်ထင်၊ လုံးဝဆိုလုံးဝ မိုးတိတ်သွားလေသည်။
“ဟေ့ မပွေး၊ ငါ့ကို ခေါင်းပတ်ဖို့ပဝါရယ်၊ တိုက်ပုံရယ်၊ လုံချည်ထာ ထည်ရယ် ယူပေးစမ်း”
“ခဏလေး ကိုထုံ၊ ကျွန်မ ပြောစမ်းပါရစေဦး”
“ဘာများတုန်း မြန်မြန်ပြော”

“မနေ့ကလေ အမေနတ်ကတော်ချစ်နင်းဆွေ အဖိုးလေးသန်းတင် ဘိုးအိမ်ရောက်ပြီး နတ်ဝင်ရင်း ကျွပ်ကိုဟောလိုက်သေးတယ်၊ ဟဲ့ မိပွေးလှ နှင့်ယောက်ျားကို ဒီရက်ထဲ ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ်ရွာကလွဲပြီး ဘယ်ကိုမှမသွားစေနဲ့ ထုံး သွားရင် လူလုံးကြီးပဲ ကျန်မယ်တဲ့။ အဲဒါ ကျွန်မစိတ်တွေ လေးနေဘယ် ဘိုးထုံရယ်၊ တတ်နိုင်ရင် ကျွပ်စကားကို နားထောင်ပါလားတော်၊ အဲ နတ်ကတော် အမေချစ်နင်းဆွေက ဘာရေစင်ဖိုးမှ မယူဘဲ ဟောခဲ့တာပါ”

“တော် တော်စမ်း၊ သူများ အစားကောင်းအသောက်ကောင်းတွေ သွားပြီး စားသောက်မယ့်ကိစ္စမှာ ဒီ မိစ္ဆာအခြောက် နတ်ကတော်အစုတ် ထဲ မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ ဟောလိုက် ထာကို မယုံနဲ့၊ လုံးဝမယုံနဲ့၊ ယုံလို့က တော့ ဖနောင့်စာပဲ၊ ကိုင်း ပေးဟာ အစမ်းဟာ”

မပွေးလှအဖို့ ဘယ်လိုမှ တားမြစ်နိုင်စွမ်း မရှိတော့သည့် အဆုံး ကိုထုံကြီးအလိုရှိသော ခေါင်း ဖတ်ပဝါ၊ ညစ်ထေးထေးတိုက်ပုံ၊ အောက်သိုးသိုးပုဆိုးတို့ကို ယူငင်ပေး နှလေတော့သည်။

“ပိတ်စွယ်ကိုရောက်ဖို့ ချောင်းကူးရမှာမို့ ငါ ချိုကောက်ကြီးကို ဆွဲ ခွားမယ်”

ချိုကောက်ဆို သည်ကား ကိုထုံကြီးတို့ပိုင်ဆိုင်သော ကျွဲနှစ်ကောင် နှုတ်မှ တစ်ကောင်သောကျွဲပင် ဖြစ်လေသတည်း။ မိုးသည်းထန်မှာရွာမှ ခြင်္သေ့ ချောင်းဖြတ်စရာကြုံလျှင် ထုံးစံအတိုင်း ကျွဲတစ်ကောင်ကို အဖော်ပြုလျက် ဘူးနေကျဖြစ်သည်မို့ ခုလည်း ချိုကောက်မည်သော ကျွဲကြီးကို ကြီးဆွဲကာ အိမ်မှထွက်လာခဲ့တော့သည်။

● ညွှန်ကျိပ်လုံး
ဘာအဝတ်အစားပျူပျို
ပလာ ကျိပ်လုံးတီး ရေတွေက
ခက်လက် ခက်လက်
ကျိပ်မျိုးရေတွေကို
သပ်ချင်ထုတ်ပြီး
အဝတ်အစားလို့
ပြုနေတဲ့ဟင် ●

ပိတ်စွယ်ရွာသို့ မရောက်မီ အပြောကျယ်သော ပိတ်စွယ်ချောင်းထဲ
ကိုထုံကြီးကို တားမြစ်သကဲ့သို့ရှိသည်။ တစ်ဖက်ကမ်းစပ်၊ ချောင်းစပ်မှာထား
ထိုက်တောတွေ၊ ဝက်လာပင်တွေက ထိုးထိုးထောင်ထောင်။

မိုးအဆက်မပြတ်ရွာသွန်းခဲ့သဖြင့် ချောင်းရေကလျှံပြီး တဝေါဝေါနှင့်
အရှိန်အဟုန်မပျက် ဝါးလုံးထိုး စီးဆင်းနေလေသည်။ အဆိုပါ ချောင်းရေပြင်
ကိုကြည့်လျက် ကူးဖြတ်ရမည့်ကိစ္စကို စဉ်းစားလိုက်သည်။ သိပ်တော့မစဉ်းစား
လိုက်ရ။ ဒီလိုမျိုး ကူးဖြတ်မှုအတွေ့အကြုံတွေက သူ့မှာ ရင်နေခဲ့ပြီပဲ။

ခေါင်းတွင်ပတ်ထားသော ပဝါကိုဖြုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တိုက်
ပုံအင်္ကျီ၊ အတွင်းခံအင်္ကျီတို့ကိုချွတ်ပြီးသကာလ ရှေ့နောက်ဝဲယာ တောင်
မြောက်တစ်ခွင်ကို စူးစမ်းလိုက်သည်။ ကျွဲကြီးချိုကောက်နှင့် သူ့မှတစ်ဖက်
မည့်သူ့ကိုမျှမမြင်။ သည့်အတွက် ဝတ်လက်စ ပုဆိုးအကွက်တုံးကြီးကိုခွာ
ကာ ထိုပုဆိုးထဲသို့ ပဝါ၊ တိုက်ပုံအင်္ကျီ၊ အတွင်းခံအင်္ကျီတို့ လုံးထည့်ပြီး ပုဆိုး
အား ချိုကောက်၏ ချို့ဖျားတွင် ချိတ်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ချိုကောက်
၏ နဖားကြီးကိုဆွဲလျက် သူ့ပါ တစ်ပါတည်း ချောင်းထဲသို့ဆင်းကာ ပိတ်စွယ်
ဘက်ကမ်းသို့ဖျော့၍ ကူးလိုက်သည်။

သို့ဖြင့် တစ်ဖက်ချောင်းစပ်ရှိရာသို့ ချိုကောက်ရောသူပါ ရှေ့နေ
ရှုရှု ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ဘာအဝတ်အစားမျှမရှိ။ ဝတ်
ကိုယ်လုံးတီး၊ ရေတွေက စက်လက် စက်လက်။

ကိုယ်ပေါ်ရှိရေတွေကို သပ်ချခါထုတ်ပြီး အဝတ်အစားလဲပြုပြီးနောက်
မှာပင် မမျှော်လင့်ဘဲ ဒိုးပတ်သံ၊ လင်းကွင်းသံ၊ ဝါးလက်ခုပ်သံများ ပြန့်ဆိုထွက်
ပေါ်လာရာ ချိုကောက်သည် 'ညွ'ဟု အော်မြည်ပြီး နားရွက်နားဖက်ထား
အခြားကိုမြှောက်ကာ ချောင်းစပ်တစ်လျှောက် ထွက်ပြေးသွားခဲ့လေပြီ။ ၎င်း
ချို့ဖျားမှာတော့ ကိုထုံကြီး၏အဝတ်ထုပ်သည် ချိတ်တွဲမပျက်။

“ဟာ ပြဿနာပဲ၊ ဟကောင် ချိုကောက် ချိုကောက်”
အသံကျယ်ကျယ်လည်းမအော်ရဲ။
သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း အဝတ်အစားတွေက ဗလာနု

တိုင်းတောကြားမှ လှမ်းကြည့်တော့ ပျိုးနှုတ်သမား၊ ကောက်စိုက်သမတစ်သိုက်
မှာ ဒိုးပတ်ဝိုင်းဖြင့် ကောက်စိုက်ဆင်းထွက်လာကြသည်။

“ဘုရား ဘုရား ငါ့ကို ဒီလိုပုံနဲ့တွေ့သွားရင် အရှက်တော့ကွဲပြီ”
ကောက်စိုက်သမအဖွဲ့က သူ့ရှိရာဘက်ကို ဦးတည်လာနေကြတာ
ဆိုတော့ သူ့မှာ ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိတော့။

“ပြဿနာပဲ၊ မိပွေးရဲ့ဗေဒင်ကတော့ မှန်နေပြီ”
ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လက်ခနဲ အကြံတစ်ခုရကာ လူတစ်ရပ်ခန့်
အပြင်းအစိုင်းနှင့် ထိုးထိုးထောင်ထောင်ပေါက်နေသော ဝက်လာပင်များကြား
တိုးပြဲကာ ထိုင်ချလိုက်ရသည်။

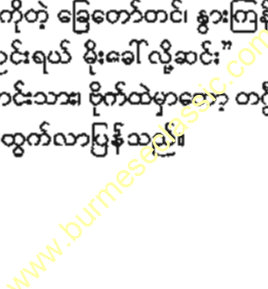
“အား အေးလိုက်တာ စိမ့်နေတာပဲ”
ထိုင်ချလိုက်သည့်နေရာက နုံးတွေ၊ ရွံ့နွံ့နှစ်တွေရှိသောနေရာဖြစ်
တာ ထိုင်ချလျှင် ထိုင်ချခြင်း တင်ပေးမှအထက် ခြောက်လက်မခန့် နွံ့တွေထဲ
ထိုင်လုံးဝင်သွားသည်။ တော်ပါသေးရဲ့။ အရှက်တော့ လုံသွားပေပြီ။

သို့ရာတွင် ကောက်စိုက်သမတွေက တစ်နေကုန် ကောက်စိုက်ကြ
မည်ဖြစ်သလို၊ ပျိုးနှုတ်သူတွေကလည်း တစ်နေကုန် နှုတ်ကြမည်ဆိုတော့
ဆိုထုံကြီး၏ဝင်ကြွေးကား ကြီးမားလှပေစွ။

ချိုကောက်ကလည်း ဆိုင်းသံထဲသို့ ထိတ်လန့်တတ်သောသတ္တဝါမို့
သယ်ရောက်၍ ဘယ်များပေါက်နေပါလိမ့်။
ဒိုးအဖွဲ့ကလည်း အတော်ကလေးကို အဝေးကောင်းသလို၊ အဆိုက
မည်းမခေ၊ ကိုထုံကြီးမှာတော့ အဝတ်မပါ ဗလာကိုယ်တီးဖြင့် ပု၍ဝပ်ကာ
သောတဆင်နေမိတော့သည်။

“ရမထာ ရွှေကြိမ်လုံးရယ်နဲ့ ထွန်တုံးကိုတဲ့ ခြေတော်တင်၊ နွားကြန်
နဲ့ရင်၊ ပျိုးခင်းကိုဝင် ကောင်းကင်က ရွှေပိန်ညင်းရယ် မိုးခေါ်လို့ဆင်း”

သီချင်းလေးက နားထောင်လို့အကောင်းသား၊ ဗိုက်ထဲမှာတော့ တပို့
မို့ အဲ သီချင်းသွားပြီးသွားတော့ သံချပ်တွေ ထွက်လာပြန်သည်။
“မိုးလေဝသ ချိန်ခါမှန်
စပါးကောက်နဲ့ ပွဲပြီးစေသား”

“အထွတ်တိုးမှ စိတ်လန်းရွှင်
 နွေပေါက်ခဲရင် လှူကြတန်းကြ”
 “စပါးပေါ်ချိန် ငွေပေါ်ချိန်
 အကျီထဘီ တို့များပြန်ရွှေ”
 “ဝင်ငွေတိုးတော့ စိတ်ရွှင်နေ
 မင်္ဂလာတွေ ဆောင်လိုက်ကြစို့”
 ဒီအထိက မဆိုးသေး။

သူတို့ဆန္ဒ၊ သူတို့သဘာဝ၊ သူတို့ခလေ့နှင့်အညီ သူတို့ရပ် သူတို့ခွင်
 အကြောင်း သံချပ်ထိုးကြသည်များက အပြစ်ပြောစရာမရှိ။
 သို့သော် ခပ်ပေါက်ပေါက်၊ ခပ်နောက်နောက်၊ ခပ်ရွတ်ရွတ်၊ ခပ်
 ရွတ်ရွတ် သံချပ်တွေပေါ်ထွက်လာတော့ ကိုထုံကြီးအဖို့ ခေါင်းကိုပူ၍ နေရ
 တော့သည်။

ကြည့်... သူတို့ထိုးသောသံချပ်တွေက သူထံ မြားဦးလှည့်လာသည့်
 အတိုင်းပါပဲလား။

“ကောက်စိုက်သမတွေ လင်လိုချင်
 ကိုင်းတောထဲလျှင် ဝင်လိုက်ပါလား”
 “ကိုင်းတောထဲက ကိုဖူးစာ
 သူပစ္စည်းဟာ ဧရာမကြီး”
 “ကျွဲမျှောကြီးနဲ့ အရွယ်ပြိုင်
 ပြိုင်သူနိုင်ပေါ့ တူနိုင်နိုးလား”
 “ဟေ့ မြလား
 ဟေ့ မြလား၊ ဟေ့ စိန်လား၊ ဟေ့ မြလား
 ဟေး လာ မောင် နိုး ဝါ”

အသံပလံတွေက မြိုင်ဆိုင်လှသည်နှင့်အမျှ ခေါင်းကို ပုသထင်
 ပူ၍ ကိုယ်လုံးကို ဝှက်နေရသည်က ကိုထုံကြီးပဲဖြစ်သည်။ ငါ့များ မြင်သွား
 လေမလားဟူ၍ စိုးရိမ်စိတ်တွေလည်း အတောမသတ် ဝင်လာတော့သည်။
 ကောက်စိုက်သမများ သူ့ဘက်ဆင်းချလာပါက အသက်ရှုရပ်၍ သေသွားနိုင်

လောက်သည်။ သွေးခွန်နှုန်းတို့မှာ တဒိန်းဒိန်း။
 နွံတွေထဲ ပုရပါများ၊ ဝပ်ရပါများသည်မို့ ကိုထုံကြီးတစ်ကိုယ်လုံးမှာ
 နွံနွံတွေပေလူးနေကာ နွံ့ရုပ်လူသား ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေပြီပင်။ ယခုနေ့များ
 တစ်စုံတစ်ဦးမှ တွေ့မြင်လိုက်ပါက ‘လူသားစင်စစ် ကေနိဖြစ်ပါ၏လော’ဟု
 သံသယများလောက်ပေ၏။ မည်သို့ဖြစ်စေ သူ ဝက်လာတောထဲတွင် ပုနေ
 စပ်နေခြင်းကို မည်သူမည်ဝါ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ တွေ့မြင်သွားခြင်းမရှိ
 လေသည်အတွက် ကြံဖန်၍ စိတ်သက်သာရာ ရပေသည်။

သို့ဖြင့် အချိန်တွေ တရွေ့ရွေ့ ကုန်လွန်သွားခဲ့ပေပြီ။
 ဆာလောင်မွတ်သိပ်လွန်းလှ၍ ဗိုက်ထဲမှာလည်း သံစုံဂီတတွေ တ
 ခေါ်ဂေါ်တဖို့ပို ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။ ပိတ်စွယ်ရွာဘက်ဆီမှ ဆွမ်းကျွေး
 ဆိမ်၏ လော်စပိကာသံကြီးကို ကြားရလျှင် ကျွဲကြီးချိုကောက်ကိုပဲ စိတ်ဆိုး
 ရလော့။ ကောက်စိုက်အဖွဲ့၊ ခိုးအဖွဲ့ကိုပဲ အပြစ်တင်ရမလား မပြောတတ်။

ညနေညီတော့ ကောက်စိုက်အဖွဲ့၊ ခိုးအဖွဲ့တို့ ပြန်သွားကြလေပြီ။
 ဒီတော့မှ လေးပင်နေသောသက်ပြင်ကို ချနိုင်တော့သည်။ ကောင်းကင်
 ချိုကြည့်တော့ စိန်ပွင့်စိန်ခဲ ငွေကြယ်ပွင့်ကလေးတွေ ကောင်းကင်ကားချပ်တွင်
 ချိတ်ဆွဲလင်းလက်နေကြပေပြီ။

“ဝရော ဝရော ဝရော”
 ချောင်းစပ်ဆီမှ ရုတ်တရက်ကြားလာရသော အသံကြောင့် ထိတ်
 နှစ်သွားရသည်။ သေသေခွာခွာကြည့်လိုက်တော့ သူ့ခြံပေါက်ချိုကောက်
 ကြီး

“လာ လာ ငါ့ကောင်ကြီး လာ လာ”
 ချိုကောက်ကြီးက သခင်ကို မှတ်မိသည့်အလား ကိုထုံကြီးရှိရာသို့
 “အည တည” အသံပြုလျက် ဖြည်းညင်းစွာ လှမ်းလာခဲ့သည်။
 “ဟာ သွားပါပြီကွာ”

ချိုကောက်ကြီး၏ဦးချိတ် ချည်နှောင်ချိတ်ဆွဲပေးလိုက်သော အဝတ်
 ခင်ကြီးမှာတော့ ပြန်လမ်းမဆုံတဲ့ ယမုံနာဦးဝယ် သီချင်းသွားအတိုင်း ဖြစ်
 သွားခဲ့လေပြီ။ ဘယ်နေရာမှာ ပြုတ်ကျလေသလဲ ဆိုသည်ကိုဖြင့် ညကလည်း

အမှောင်လွမ်းလာ၊ မြေဘေးကင်းဘေး အန္တရာယ်ကလည်း စိတ်ပူစရာဆိုတော့
ခုလိုမျိုးပုံဖြင့် လိုက်လံရှာဖွေဖို့ မလွယ်ပြီ။

ကိုထုံကြီးအဖို့ စိတ်အကြီးအကျယ် တုံ့ရပါပြီကော။

မတိုဘဲကော နေမှာတဲ့လား။

ဆွမ်းကျွေးရောက်ရင်ဖြင့် ဝက်သားနီချက်တို့၊ ငါးသလောက်ပေါင်း
တို့ကို အပြတ်ဖဲ့လိုက်၊ တွယ်လိုက်လေမဟဲ့ဟဲ့ အားခဲထားလေသမျှ ဘာတစ်ခု
မှလည်း ဖြစ်မလာရုံမျှမက ခုဆိုလျှင် အဝတ်တန်ဆာ ဗလာကိုယ်တီးဖြင့်
အချိန်တန် အိမ်ပြန်ရပေတော့မည်။

ချိုကောက်ကြီးအား ချောင်းထဲမောင်းချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကွဲ
ပခုံးကို အသာမွေးခိုတွယ်ကပ်ရင်း တစ်ဖက်ကမ်းဆီသို့ အနွှဲကိုရင်ဝယ်ပိုက်
လျက် ဆုတ်ခွာလာခဲ့ရပါပေကော။ တစ်ဖက်ကမ်းရောက်တော့ လူရိပ်လူခြည်
ကိုကြည့်လျက် ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် ရွာထဲသို့ အသံလုံလုံဖြင့် ဝင်ခဲ့ရလေ၏။
ကံကောင်းထောက်မလေသည်ဟု ဆိုရလေမည်လား။ အပြန်ခဏ်း

တစ်ဦးတစ်လေမျှ ၎င်းကို မြင်တွေ့မသွားခြင်းအတွက် ကံကောင်းသည်
ဆိုရပါလိမ့်မည်။ ခြံထဲရောက်လျှင်ရောက်ခြင်း ချိုကောက်ကြီးအား ၎င်း
သည်တိုင်ရှိရာသို့ ဆွဲခေါ်သွားရင်း နေသားတကျဖြစ်အောင် ချည်နှောင်ပေး
တတ်သည်။ ပြီးလေသော် အိမ်ပေါက်ဝသို့ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။ တစ်အိမ်လုံး
အိမ်ရှောင်ထွန်းမထား၍ မှောင်မည်းနေလေသည်။ မပွေးလှအဖို့ လင်တော်
သည် ကိုထုံကြီးတစ်ယောက် ဆွမ်းကျွေးအိမ်မှာပဲ ရှိနေလိမ့်ဦးမည်ဟု မှတ်
တတ်သော တံခါးကို ဂျက်ချလျက် အိပ်မောကျနေမည်မှာ သေချာပေပြီ။

“ဟဲ့ ပွေးလှ ပွေးလှ ပွေးလှ”

“... ..”

“ဟဲ့ ပွေးလှ ပွေးလှ ပွေးလှ”

“... ..”

“တောက် ငါနယ်နော်၊ ဘယ်လို အိပ်ပျင်းကြီးမကို ရထားသလဲမသိ

ဟဲ့ ပွေးလှ ပွေးလှ”

“အင်..”

“ဟဲ့ ပွေးလှ”

“တော့ တစာစာခေါ်နေတာ ဘယ်သူတုံး”

“ငါ ငါပါဟ၊ နင့်လင် ထုံကြီး၊ လာစမ်း တံခါးဖွင့်စမ်း”

“လာပြီ လာပြီ”

ခဏအကြာ မီးခွက်မှ မီးရောင်ကလေး လင်းလာသည်။ မပွေးလှ
သည် အိပ်မုံ့မုန်းဖြင့် အိပ်ရာမှထ၊ မီးခွက်ကလေးကိုကိုင်ကာ အိမ်ရှေ့ခန်း
သို့လာသည်။ တံခါးမကြီးသို့ရောက်လျှင် ချက်ချထားသော တံခါးကို ကလန့်
တံခါးချက်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

“ဂွီ အီ အီ”

“အ အ အမယ်လေး လူမဟုတ်ဘူး၊ ဘာကြီးမှန်းလည်း မသိဘူး။

သရဲ သရဲကြီး လာကြပါဦးတော့”

မပွေးလှခမျာ ညအမှောင်၌ ၎င်း၏ယောက်ျား ကိုယ့်ကြီးအား သွား
အောင်ကလိုမဟုတ်ဘဲ ပုံစံအသွင်ကွဲပြားစွာ တွေ့ရလေသည့်အတွက် အကြီး

အထူးသဖြင့် တွန့်လှုပ်ဆောင်ရွက်သွားရင်း နေရာတွင်ပင် ပစ်လဲကျသွားသည်။
“ဟ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဗိုင်းတာမ အော်လိုက်တာ အသံကိုပြနေတာပဲ”

အလှူပေးလို့ အိမ်ပေါ်ရောက်မှဖြစ်မည်။

အိမ်ပေါ်ရောက်မှ တံခါးကို အမြန်ပိတ်လျက် နောက်ဖေးရေကန်ပင် သို့သွားတာ တိုက်လက်သန်စင်သွားရလေအောင် ရေခိုးခိုးပြီး သန့်ရှင်းပစ်ရမည်။

ဒို့အတွက် အိမ်ပေါ်သို့ လှမ်းတက်ဖို့ ခြေလှမ်းအပြင် တစ်ခုသော ခြေလှမ်းက အမှတ်မထင်ဆိုသလို မပွေးလှ နမောနမဲ့ ပစ်ထားခဲ့မိလေသော ငှက်ပျောခွံတစ်ခုကို တက်နင်းမိကာ လျှောခနဲဖြစ်သွားပြီး နောက်ပြန်လဲကျသွားလေရာ နောက်စေ့နှင့် မဟာပထဝီမြေသားပြင်တို့ မိတ်ဆက်သွားပြီး ‘ဗိုင်းခနဲ’လဲကျသွားလေသည့်သမယ ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူအချို့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး တရမ်းရမ်းဖြင့် ရောက်ရှိလာကြ၏။

“ဟေ့ ပွေးလှ ပွေးလှ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဟ အိမ်ပေါက်ဝမှာ ခန့်ခန့်ကြီး ဘာကြီးလဲ”

“ဟ ကိုယ်လုံးတီးသရဲကြီး ကိုယ်လုံးတီးသရဲကြီး”

“အမယ်လေး ပြေး ပြေး ပြေးဟ”

လူများ ဒရောသောပါးဖြင့် ခြံအပြင်သို့ အလျင်အမြန် ပြေးထွက်သွားကြလေတော့၏။

ထိုည၊ ထိုအဖြစ်ကား သင်တိုင်းရွာကလေးအတွက် ပြောစမှတ်တွင် သည့် တောရပ်တစ်ခုနှင့်မှ အထူးအဆန်း သတင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်သွားခဲ့သေးသတည်း။

မြို့ မ မ ဣ ဝ ခ ယ မ ဇီ
တို့ရွှေတောသား

ပဟေဠိ

လူသားတို့ စိုက်လိုက်မတ်တတ်
တိုးတက်လာကြခြင်းမှာ တွေးခေါ်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ လူသည်
တိရစ္ဆာန်ထက်သာသော အချက်ထဲတွင် ရယ်မောခြင်းနှင့် တွေးခေါ်
ခြင်းသည် အထင်ရှားဆုံး အချက်များဖြစ်သည်။ ပဟေဠိများသည်
ဆွေးတောရသည်။ အဖြေသိလျှင် ပြုံးရွှင်ရယ်မောရသည်။ ထို့ကြောင့်
ထောင့်သည် လူတို့၏အခွင့်ထူး လူပီသစေသော ကစားနည်းဖြစ်ပါသည်။

တွေးတောခြင်းအလေ့အကျင့် ရကြပါစေ။

(၁) ခြေထောက်လေးချောင်းရှိပြီး မလှုပ်နိုင်တာ ဘာလဲ။

(၂) ညစ်ပတ်နေတဲ့အချိန်မှာတော့ ပြုံးနေပြီး သန့်ရှင်းထားတဲ့အခါ
ချွတ် မဲနက်နေတာ ဘာလဲ။

(၃) လှုပ်စစ်တူလားထိုင်နဲ့ သေဒဏ်ပေးခံရတဲ့လူက ဘာဆုတောင်း
နည်း။

(၄) လူသားမျိုးနွယ်ပဲ၊ လူအတိုင်းပဲ။ ဒါပေမယ့် သေးသေးပုပုလေး
ဆွေး သူတို့ကို ဘယ်လိုခေါ်လဲ။

(၅) လူတချို့က ဓာတ်လှေကားကို လက်ညှိုးနှုတ်တယ်။ တချို့က
ဓာတ်မနှုတ်တယ်။ ဘယ်ဟာက ပိုမှန်လဲ။

ပဟေဠိအဖြေမှန်ကို မိမိညာဏ်နှင့်စဉ်းစားသုံးသပ်ပါ။

ရရှိသောအဖြေနှင့် တွန်တော်တို့၏အဖြေမှန်ကို ဤ
အာရပ်၏တစ်နေရာတွင် တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးကြည့်ပါ။

သန်းခေါင်သံအချိန်မှ
အမှောင်ထဲကလူတစ်ယောက်
မောင်ပြုံးမား(မိုးလီကံလေး)

သန်းဆိုင်ယံအချိန်မှ အပျောင်ထဲကလူတစ်ယောက်

တစ်နေ့ရော့အခါကဖြစ်ပါသည်။ ကိုသိတာတို့ရပ်ကွက်အတွင်းမှ လူသားပြည်သူအပေါင်းက ကိုသိတာအား အေးအေးဆေးဆေးနေတာ မမြင်ဘဲ ကြကုန်သောကြောင့် လူကြီးလုပ်ပါဟု ဝိုင်းဝန်းတင်မြှောက်ကြ၍ ကိုသိတာသည် ရပ်ကွက်လူကြီး ဖြစ်လာသည်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အေးအေးဆေးဆေးအနီးအားလျှင် စာရေး၊ စာဖတ်၊ ဝီဒီယိုကြည့်နေသည်ကို မလိုတမာဖြစ်ကြဟန်တူ၏။ ကိုသိတာက မလုပ်ချင်ပါသော်လည်း လူကြီးအဖြစ် တင်မြှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါကျမှ အောက်ဖော်ပြပါ ဇာတ်လမ်းလည်း ဖြစ်ပေါ်လာသည် ဆိုပါက လွန်အံ့မထင်ပါ။

တစ်နေ့တွင်ဖြစ်သည်။ ရပ်ကွက်လူကြီးများ၏ အရေးပေါ်လျှို့ဝှက်အစည်းအဝေးတစ်ခု လုပ်ကြသည်။ လုပ်ရသည့်အကြောင်းရင်းက ရပ်ကွက်အတွင်း မကြာခဏ ဟိုဟာပျောက်၊ ဒီဟာပျောက် ပျောက်နေကြ၍ အချို့သည် အဖိုးမတန်သောကြောင့် အကျယ်အကျယ်မဖြစ်၍ မသိကြသော်လည်း ဆော်တော်များများ အပျောက်အရှ ခံရသောကြောင့် ရဲစခန်းတိုင် အမှုဖွင့်သည်ဖြင့် ရပ်ကွက်အတွင်း ခိုးမှုဝှက်မှုများ မကြာခဏဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ ရပ်ကွက်လူကြီးများ (ကိုသိတာအပါအဝင်)ခေါင်းကျိန်းတော့သည်။

ထို့ကြောင့် လျှို့ဝှက်အစည်းအဝေးတစ်ခုကို အရေးပေါ်ကျင်းပကြသည်။ အစည်းအဝေးတွင် ဥက္ကဋ္ဌကြီးက

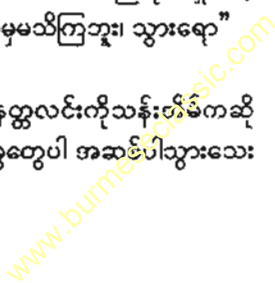
“ရပ်ကွက်အတွင်းမှာ ခိုးမှုဝှက်မှုတွေဖြစ်နေတာတော့ တော်တော်များပြီ။ ကျွန်တော်သိတာရော၊ မသိတာရော လေး၊ ငါးလအတွင်း ခိုးမှု ပစ္စည်းများကို (၁၀)မှုထက် မနည်းတော့ဘူး။ ခုထက်ထိလည်း တရားခံမတွေ့သေးဘူး။ အဲဒါကြောင့် ရပ်ကွက်လုံခြုံရေးကိစ္စကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ်လုပ်ကြဖို့ အစည်းအဝေးခေါ်ရခြင်းပါပဲ”

လူကြီးတစ်ယောက်က
“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်အိမ်မှာတောင် နှစ်ခါရှိနေပြီ။ ရေလဲလုံချည် နဲ့ ဝလပ်စတစ်အမှိုက်ပုံးတောင် မချန်ဘူး”

လူကြီးတစ်ဦးက
“ဘာဟုတ်သေးလဲဗျာ၊ ကျွန်တော့်ဘေးအခန်းက နေ့ခင်းကြောင်ဆောင် နေသာတုန်း နောက်ဖေးမှာ ထဘီတွေ လှန်းထားတာ နေ့လည်ဘက်မှာ အိပ်ပြီး အိပ်ရာကနိုးလို့ ထကြည့်လိုက်တော့ ထဘီလေးထည်လုံး မရှိတော့ဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်ဖေးတော့လည်း တစ်ယောက်မှမသိကြဘူး။ သွားရော”
တစ်ယောက်က

“ဟုတ်တယ်၊ ကြားလိုက်ကြမှာပါ။ နတ္ထလင်းကိုသန်းတိုမကဆို ပေါ်စက်ရော၊ အောက်စက်ရော၊ ဝီဒီယိုအခွေတွေပါ အဆင်ပါသွားသေးသေး”

နောက်တစ်ယောက်ကလည်း

“စာရေးကြီးကိုစံမြင့်အိမ်ကဆို လက်ဝတ်လက်စား တစ်ဆယ်သား လောက်ပါသွားတယ်ပြောတယ်။ သူဝတ်နေကျ ဦးကျမ်းလုံချည်တွေချည်း ဆယ် ငါးထည်လောက်ရွေးပြီးယူသွားတယ်။ ဒါတောင် သူတို့အိမ်က တော်တော်နဲ့ အိပ်ကြတာမဟုတ်ဘူး။ မနက်ကို ဈေးရောင်းဖို့ ပြင်ဆင်နေကြတာ၊ နေ့တိုင်း ည(၁)နာရီလောက်မှ အိပ်ကြရတာ၊ အဲဒါတောင် အခိုးခံရသေးတယ်ဗျာ”

ဥက္ကဋ္ဌကြီးက

“အဲဒီတော့ ဒီညကစပြီး ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်လုံခြုံရေးကင်းနဲ့အတူ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ဝင်တွေထဲက တစ်ညကို တစ်ယောက်စီဦးဆောင်ပြီး ညတိုင်း ကင်းလှည့်ကြမယ်။ လိုအပ်ရင်လိုအပ်သလို ကျွန်တော်တို့အမှုဆောင်တွေထဲ က နှစ်ယောက် သုံးယောက်ပေါင်းပြီး ကင်းလှည့်ကြမယ်။ အလှည့်ကျယော့ ကိုတော့ ဒီမှာဆွဲထားပြီးပါပြီ”

ဤသို့ဖြင့် လူကြီးကိုသိတာတစ်ယောက် အရင်တုန်းကလို ဝိမိထိ မှန်မှန်မကြည့်အားတော့ဘဲ မိမိတာဝန်ကျရာ တစ်ပတ်တစ်ခါ ပုံမှန်အားဖြင့် နှစ်ရက်တစ်ခါ၊ သုံးရက်တစ်ခါ လာလာခေါ်သောကြောင့် လာခေါ်သော ည တိုင်း မိုးထိန်ထိန်လင်းခဲ့ရတာအတော်ကြာပြီ။

တစ်ညတွင်ဖြစ်သည်။ ကိုသီတာက

“မနက်ဖြန်နံနက်မှာ(D.E)တစ်ခု လုပ်စရာရှိတယ်။ အစစ်ခံရမယ့်လူ တွေ အားလုံးချိန်းထားပြီးသား။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီညတော့(၁၂)နာရီလောက် ကျွန်တော် ပြန်အိပ်မယ်ဗျာ။ လူလည်းများသားပဲ။ ဖြစ်ပါတယ်နော်”

“ရတယ်။ ရတယ်။ တစ်ခါတလေပဲ နားပေါ့ဗျာ။ ကိုသီတာက ဝန်ထမ်းဆိုတော့ အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ ပင်ပန်းပါတယ်”

ဤသို့ဖြင့် ည(၁၂)နာရီလောက်တွင် ကိုသီတာ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ သည်။ အိမ်ရောက် ခြေထောက်ဆေး၊ အပေါ့အပါးသွားပြီး အိပ်ရာဝင်ရန် အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်လိုက်သောအခါ ပြတင်းပေါက်တံခါးဖွင့်နေသည်ကို တွေ့ လိုက်ရသည်။ ဇနီးသည်ဖြစ်သူက အိုက်သောကြောင့် ဖွင့်ထားဟန်တူသည်ဟု ကိုသီတာတွေးလိုက်သည်။

ပုဏ္ဏားပုဏ္ဏားနဲ့ပုဏ္ဏားနဲ့ပုဏ္ဏား အသံကြားရာဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲ ဖြည့်ကြည့်လိုက်ကာ အမှောင်ရိပ်မှနေ၍ တလှုပ်လှုပ်နှင့် အနောက်ဘက်သို့ ထွက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဒါလောက် သူခိုး၊ သူဝှက်တွေများနေတာ ပြတင်းပေါက်ကိုများ ဖွင့် ဆိပ်ရတယ်ဟု ဇနီးသည်အား စိတ်ထဲကနေ အပြစ်တင်ကာ ပြတင်းပေါက် နှိပ်တံရန် တံခါးရွက်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်ရင်း အမှတ်မထင် အပြင်ဘက်ကို ချက်စိကရောက်သွားသည်။

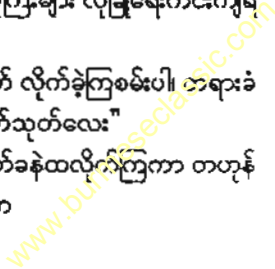
အိမ်နောက်ဘက်ရှိ သရက်ပင်၊ မန်ကျည်းပင်များအောက်တွင် ညည်းမည်းမည်းနှင့် လူပုံသဏ္ဍာန်တစ်ခုဖြစ်သည်။ ဝဲဘက်လက်တွင် အထုပ် ဘစ်ခုကို ကိုင်ထားပုံရသည်။ မှန်ပျံပျံလရောင်ရှိသော်လည်း သရက်ပင်များ၊ မန်ကျည်းပင်များအောက်တွင်တော့ မှောင်နေသည်။ ကိုသီတာက ပို၍ ဆဲတွဲစေရန် ပြတင်းတံခါးကို တဖြည်းဖြည်းတွန်းဖွင့်လိုက်သောအခါ တံခါး နှုတ်မှ ကျိခဲမြည်သံသည် တဖက်ဖက်နှင့် တိတ်ဆိတ်သောညကို ဖောက်ထွင်း သွားတော့သည်။

ထိုအခါ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်သည် အသံကြားရာဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲ ဖြည့်ကြည့်လိုက်ကာ အမှောင်ရိပ်မှနေ၍ တလှုပ်လှုပ်နှင့် အနောက်ဘက်သို့ ထွက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကိုသီတာသည် တစ်စုံတစ်ခုကို လျှပ်တစ်ပြက်ဆုံးဖြတ်ကာ အိမ် တံခါးကို အမြန်သော့ခတ်၍ ရပ်ကွက်နံနံခန်းရှိရာသို့ သုတ်ခြေတင်လာခဲ့သည်။ နံနံခန်းတွင် ရေခန်းကြမ်းတစ်အိုးနှင့် ရပ်ကွက်လူကြီးများ လုံခြုံရေးကင်းကျခဲ့ သော်များ စကားကောင်းနေကြဆဲ။

“ဟာ အတော်ပဲ၊ အားလုံးခဏလောက် လိုက်ခဲ့ကြစမ်းပါ။ တရားခံ တစ်ယောက်တော့ မိလိမ့်မယ်။ အားလုံးခပ်သုတ်သုတ်လေး”

ကိုသီတာ့စကားကြောင့် အားလုံး သုတ်ခနဲထလိုက်ကြကာ တဟုန် နှိပ်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ လမ်းတွင် ကိုသီတာက

“ကျွန်တော်အိမ်နောက်ကနေထွက်ပြီး လေးခန်းတွဲအိပ်ခန်းတွေ
ဘေးတနေ ထွက်သွားတယ်ဗျာ၊ နောက်ကနေလိုက်ရင် မိခင်သေးတယ်၊ စာရေး
ကြီးကိုစံမြင့်တို့အိမ်ရှေ့ကဖြတ်ပြီးလိုက်ကြမယ်”

ကိုသီတာတို့အဖွဲ့ ကိုစံမြင့်တို့အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်ကြသောအခါ
မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကို မူလတန်းကျောင်းလေး၏ အနောက်ဖက်နားတွင် တွေ့
လိုက်ကြရသည်။ အဖွဲ့သားအားလုံး လေးခန်းတွဲအိမ်ထောင့်ရှိ ဖိပျက်နေသော
ဓာတ်တိုင်အောက်တွင် ခဏရပ်ကာ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကို အကဲခတ်လိုက်
သည်။ ထိုမည်းမည်းသဏ္ဍာန်သည် တလှုပ်လှုပ်နှင့် မူလတန်းကျောင်းဘေးတ
ဝတ်တာ ကျောင်းရှေ့ဘက်ကို သွားနေသည်။

“နောက်ကနေ ခပ်ဖြည်းဖြည်း အခြေအနေကြည့်ပြီး မှေးလိုက်ကြရ
အောင် ဒီကောင် ဘာလုပ်မလဲဆိုတာကြည့်ပြီး လက်ပူးလက်ကြပ်ဖမ်းကြတာ
ပေါ့ဗျာ၊ သူ ပြေးစရာတစ်လမ်းပဲရှိတယ်၊ ကျောင်းရှေ့ကနေ ဘော်လီဘောကွင်း
ဘော်လီဘောကွင်းကနေ အားကစားရုံဘေးကပတ်ပြီးထွက်မှာမဟုတ်လား
အဲဒီထိမှာ ကျွန်တော်တို့လုံခြုံရေးကင်းကလူတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ မီးသစ်
ရဲဘော်တွေလည်းရှိတယ်၊ ဒီကောင် ပြေးမလွတ်ပါဘူး”

ကျွန်တော်တို့အားလုံး တရွေ့ရွေ့နှင့် ထိုမည်းမည်းသဏ္ဍာန်နောက်
ကို လိုက်သွားကြသည်။ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်သည် မူလတန်းကျောင်းရှေ့မှလွန်
ပြီး ဘော်လီဘောကွင်းကိုပတ်ကာ ရေစင်ကြီးနားရှိ လမ်းဘေးတစ်နေရာတွင်
ခဏရပ်နေသည်ကို အားကစားရုံနောက်ရှိ ဓာတ်မီးတိုင်အလင်းရောင်ကြောင့်
ဝိုးတဝါးမြင်လိုက်ကြရသည်။

ကိုသီတာတို့အားလုံး ဘော်လီဘောကွင်းဘေးရှိ ခရေပင်ကလေး
အရိပ်အောက်တွင် မှောင်ရိပ်ခိုကာ အခြေအနေ ကြည့်လိုက်ကြသည်။ မည်း
မည်းသဏ္ဍာန်သည် ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကို လှည့်ပတ်ကြည့်၍ အထဲ
ခတ်နေဟန်ဖြင့် စိတ်ချလောက်ရှိထင်မှ လက်ထဲမှတိုင်လာသောပစ္စည်းတစ်
ဖြင့် မြေကြီးကို ပေါက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။ ကိုသီတာက

“ဟာ ဒီလူက ချိုင်းထောက်ကြီးနဲ့ထင်တယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ တဖြည်း
ဖြည်းသွားနေတာဖြစ်မယ်”

“အေးဗျာ၊ မီးရောင်နဲ့ခုမှ သတိထားမိတယ်၊ ချိုင်းထောက်ကြီးနဲ့ပဲ
ဒါဆို ဒီလူမပြေးနိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းဖမ်းရင်ကောင်းမယ်”

တစ်ယောက်က

“ခိုးလာတဲ့ပစ္စည်းကို လက်စဖျောက်တာဖြစ်မယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ မြေ
ကြီးကို ပေါက်နေတာနဲ့တူတယ်၊ ပေါက်တူးကြီးနဲ့ဗျ”

ကိုသီတာက

“ကောင်းတယ်၊ လက်စဖျောက်ခင် ဖမ်းလိုက်ကြရအောင်”

“ဟေ့ ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ရပ်စမ်း”

တိတ်ဆိတ်နေသော အမှောင်ထုကို ထိုးဖောက်ကာ အော်လိုက်
သောအသံကြောင့် မည်းမည်းသဏ္ဍာန်သည် လှုပ်ရှားနေရာမှ ခဏငြိမ်သွား
သည်။ ကိုသီတာတို့အဖွဲ့လည်း ထိုမည်းမည်းသဏ္ဍာန်နားသို့ရောက်အောင်
သမုန်းဖုန်းဖြင့် ပြေးသွားလိုက်ကြသည်။ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်သည် လူအများ
ကြီးပြေးလာသောအသံကြောင့် လှည့်ကြည့်ကာ ငြိမ်နေသည်။

ရွေ့ကို ဒုးလျှင်ရောက်နှင့်နေသော ဥက္ကဋ္ဌကြီးက မီးရောင်ကြောင့်
သပြောင်ပြောင်ဖြစ်နေသော မန်ကျည်းသားတုတ်ကိုမြှောက်ကာ

“ဟေ့ကောင် ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း၊ မင်းဘယ်သူလဲ၊ မလှုပ်နဲ့ လှုပ်ရင်သေ
ဗူးမယ်”

“ကောင်း ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ၊ မလှုပ်ပါဘူး”

“မင်းဘယ်သူလဲ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ကျွန် ကျွန်တော်ထွန်းဦးပါ”

“ဘယ်က ထွန်းဦးလဲ”

“လေးခန်းတွဲက ထွန်းဦးပါ”

တစ်ယောက်က

“ဟာ လေးခန်းတွဲက ထွန်းဦးဆိုရင် မခိုင်ယောက်ျားပေါ့၊ ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးစမ်းကွာ”

ဓာတ်မီးရောင်ကြောင့် မျက်နှာကို သေသေချာချာမြင်လိုက်ရသော အခါ အားလုံးအံ့ဩကုန်ကြသည်။

“ထွန်းဦးကွာ၊ မင်းမို့လုပ်ရက်တယ်၊ မင်း မခိုင်ယောက်ျားမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဆင်းရဲတာလည်း ဆင်းရဲတာပေါ့ကွာ၊ ဒီလိုလုပ်ဖို့တော့ မကောင်းပါဘူး၊ မင်းမှာအင်္ကျီမစုံ၊ ခြေထောက်တစ်ချောင်းဖြတ်ထားရတယ်၊ ခိုးမို့သာ သားလုပ်ကိုင်စားရင် ရပါတယ်၊ မသန်မစွမ်းနဲ့ ဒါမျိုးလုပ်စားတာတော့ မကောင်းပါဘူး၊ အရင်အမှုတွေလည်း မင်းလက်ချက်ပဲထင်တယ်”

“ဘာကိုပြောတာလဲခင်ဗျာ”

“မင်း အခုမှ မသိချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့တော့၊ မင်းချိုင်းကြားထဲက အထုပ်ကြီးက ဘာလဲ ပြစမ်း”

“ဒါ ဒါ”

“အေးပါ အဲဒါပြစမ်းပါ”

“ကျွန်တော့်မိန်းမ...”

“အေးလေ၊ မင်းက မသန်မစွမ်းနဲ့ မင်းမိန်းမခိုင်းတိုင်း မင်းလုပ်ရတာလား၊ ခုလိုဆိုတော့ မင်းထောင်ကျသွားရင် မင်းမိန်းမကို ဘယ်သူလုပ်ကျွေးလဲ”

“ဆရာတို့ပြောတာ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး”

“ဘာနားမလည်တာလဲ၊ ဟေ့ကောင် အထုပ်ကြီးကိုယူပြီး ဖွင့်ကြည့်

လိုက်စမ်း”

တစ်ယောက်က ထွန်းဦး၏ချိုင်းကြားထဲက အထုပ်ကြီးကိုယူကာ မြေကြီးပေါ်သို့ချလိုက်သည်။ ချလိုက်ပြီးနောက် ဓာတ်မီးရောင်နှင့်အတူ အထုပ်ကြီးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ မည်းညစ်နေသော လုံချည်ဟောင်းနှင့် ထုပ်ထားသည့် ခပ်လေးလေးအရာဝတ္ထုဖြစ်သည်။ ဖြည်းဖြည်းချင်းဖွင့်၍ လှန်ကြည့်လိုက်သောအခါ

“ဟာ ဟင် ဟယ်”

အားလုံး၏အာမေဩတံသံများ တစ်ပြိုင်နက် ထွက်သွားကြသည်။ သွေးသံရဲ့နံ့နှင့် လူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှ အပိုင်းအစများ။

“ဒါ ဘာတွေလဲ”

“ကလေးအချင်းပါ ဆရာ”

“ဘာ ကလေးအချင်းဟုတ်လား၊ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဆရာတို့ရယ်၊ ညဦးပိုင်းက ကျွန်တော့်မိန်းမ ကလေးမွေးတယ်လေ၊ ဒီဆိုရင် လေးယောက်မြောက်ပေါ့၊ လက်သည်အဒေါ်ကြီးက ခုချက်ချင်းသွားမြုပ်ပါဆိုလို့ ကလေးအချင်းလာမြှုပ်တာပါ။ ကျွန်တော့်ကလေးအချင်းကို ကျွန်တော်မြှုပ်ရင် ဘယ်သူမြှုပ်ပေးမှာလဲ ဆရာတို့ရယ်”

ကိုသိတာက

“ဒါဆိုရင် စောစောက ကျွန်တော့်အိမ်နောက်က သရက်ပင်အောက်မှာ ရပ်နေတာကရော”

“အဲဒါ အချင်းမြှုပ်မလို့လေ၊ ဆရာတို့သရက်ပင်အောက်မှာဆိုတော့ မြှုပ်တာကြိုက်လား၊ မကြိုက်လားမသိတော့ အားနာတာနဲ့ ဒီနေရာမှာ လွတ်တယ်ဆိုပြီး လာမြှုပ်တာ၊ အဲဒါ ကျွန်တော့်မှာအပြစ်ရှိလို့လား ဆရာ”

အလင်းရောင် မပွင့်တပွင့်အမှောင်ထဲမှာ စူးစူးဝါးဝါးရှာဖွေပြီး ကိုသိတာ၏မျက်နှာကို လိုက်ကြည့်နေကြသော အကြည့်များကိုတော့ ကိုသိတာ နောက်ချန်ပြီး တချိုးတည်း သုတ်ခြေတင်လာခဲ့ပါတော့သည်။

ကျီတားရက်တဲ့ ကျုံးပစ်

ကျမ်းဂန်တဲ ကျမ်းဂန်

“ဒိုကြီး ရပ်ကွက်ရုံးကို လာခဲ့ပါတဲ့”

“ဘာကိစ္စလဲ အရေးတကြီး”

“ဒါတော့မသိဘူး၊ ဥက္ကဋ္ဌက ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ ရုံးရောက်မှ

ကြည့်”

ရပ်ကွက်ရုံးမှ စာရေးကိုပေးသီးသည် ဖဒိုပွဲကြီးကို ရှုသုံးသီးကြည့်လိန်ဖယ်လိန်ဖယ် ပြန်ထွက်သွားသည်။

ဖဒိုပွဲကြီးသည် ယမန်နေ့ညက အသောက်များသွားသဖြင့် ရိတ်ဖြစ်နေသော သူ့ခေါင်းကို ဘယ်ပြန်ညာပြန်လှုပ်ယမ်းကာ သူ့ကိုယ်သူ့ဆန့်လိုက်သည်။

မနေ့က အလုပ်ထဲတွင် တစ်နေ့ကုန်ရှိခဲ့သည်။ ညနေစောင်း အသိမ်းပြီး အိမ်ပြန်ရောက်သော် ရေချိုးသည်။ ထို့နောက် လမ်းထိပ်ရှိ ကို

ဘုအရက်ဆိုင်၌ ညကိုးနာရီအထိ ထိုင်ခဲ့သည်။ ဘယ်သူနှင့်မှ စကားမများခဲ့။ နေ့မဖြစ်ခဲ့ အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် ထမင်းတောင်မစားတော့ဘဲ အိမ်ရာဝင်ခဲ့သည်။

ထူးထူးခြားခြား ဘာပြဿနာမှ မရှိခဲ့ချေ။ အခုရက်ပိုင်းအတွင်းလည်း ဘာတစ်ခုမှမဖြစ်ခဲ့ပါ။ သောက်ဖော်သောက်ဖက်ဖြစ်သော အိမ်ချင်းကပ်အော်နောင်ထံ သွားရောက်တိုင်ပင်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်လေးကြီး ငါ့ကို ရပ်ကွက်ရုံးက ခေါ်နေတယ်ကွ”

“ခေါ်ရင်သွားပေါ့ကွာ၊ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ရုံးကခေါ်တာ မင်္ဂလာသတင်းတော့မဟုတ်လောက်ဘူး ငါ့ကောင်

“ဆိုတော့ ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ ယောက်ျားပဲဟာ ဒဏ်ငွေရိုက်ရင်လည်း မတင်ခဲ့၊ အချုပ်ထဲရောက်လည်း ထောင်ဝင်စာ ငါလာတွေ့ပေးမယ် အားမသိနဲ့”

“အင်း ကောင်ကွာ ဟိုက ဘာမှန်းမသိသေးဘူး၊ မင်းက အရောက်ပို့နေတာပဲ လာကွာ အဖော်လိုက်ခဲ့ပေးစမ်းပါ”

ရပ်ကွက်ရုံးကို ရောက်သောအခါ ဥက္ကဋ္ဌက ဖဒိုပွဲကြီးကို မေးမြန်းမိတ်သည်။

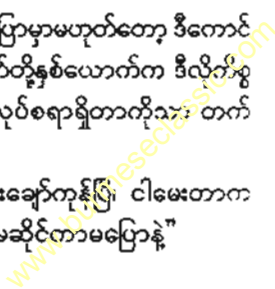
“မော်မော်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို မင်းသိလား”

“ဟင့်အင်း မသိဘူး ဥက္ကဋ္ဌ”

အဖော်လိုက်လာပေးသူ ဇော်နောင်က ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင် ဝင်မိတ်လိုက်သည်။

“ဒါမျိုးဆိုတာ နာမည်မေးလည်း အမှန်ပြောမှာမဟုတ်တော့ ဒီကောင်မလေးကလည်း မလွန်ပါဘူး ဥက္ကဋ္ဌရယ်၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေမှာ ဘယ်တော့မှ နာမည်မေးမနေဘူး၊ လုပ်စရာရှိတာကိုသာ တက်မိတ်မိတ်ကြတာ”

“ဟေ့ကောင် မင်းစကားတွေက ဘေးချော်ကုန်ပြီ၊ ငါမေးတာက မိတ္တူတစ်မျိုးကွ၊ သိရင်သိတယ်ပြောကွာ၊ မဆိုင်ကမပြောနဲ့”

ဥက္ကဋ္ဌက လေသံမာမာပြောလိုက်၍ သူတို့နှစ်ယောက် ဇက်ပုသွားကြသည်။ ဖဒိုပွဲကြီးက စဉ်းစားဟန်ပြုရင်း မဝံ့မရဲပြောလိုက်သည်။

“ဪ ဟုတ်ပြီ၊ သိပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်ရုံနားမှာ ကွမ်းကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးပါ။ အခု ဆိုင်မထွက်တာ အတော်ကြာပါပြီ။ ဘာကြောင့်လဲ ဥက္ကဋ္ဌက ကွမ်းယာစားချင်လို့လား၊ သူ့ကွမ်းက ဘာကောင်းသလဲ မဆေးတတ်ဘူး”
“တိတ် ဘယ်ကွမ်းစကား လာပြောနေတာလဲ”

ဥက္ကဋ္ဌက ဟောက်လိုက်သဖြင့် မျက်နှာလိုမျက်နှာရုပ်မှာ နှေးစား ရေခဲပူအပက်ခံလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားသည်။ စာရေးကိုပေးသီးတပြောလိုက်ပြန်သည်။

“အုပ်ကြီးရေ ကျွန်တော်တို့ မြို့နယ်ရုံးကို သွားရမှာနော်၊ သူတို့နှစ်ယောက် ခပ်မြန်မြန်လေးသာ ရှင်းပေးလိုက်ပါဗျာ၊ တရားခံကိုယ်တိုင်သိကြောင်းထင်ထားပြီဆိုတော့ ဟုတ်ပါပြီလေ”

ဖဒိုပွဲကြီးနှင့်ဇော်နောင်တို့မှာ ဘာမှန်းညာမှန်းမသိရသေးဘဲ အသံလွှတ်တရားခံအဖြစ်ကို ရောက်နေရလေပြီ။ ဥက္ကဋ္ဌက ရုံးသို့ခေါ်ရခြင်းကြောင့်ရင်းကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဒီမနက်စောစောမှာ ဘောလုံးကွင်းနားမှာ သုံးနှစ်အရွယ်ကလေးငယ်တစ်ယောက်တွေ့ရတယ်။ ယောင်ပေပေဖြစ်နေလို့ တွေ့သူတွေက မေးကြည့်တော့ သူ့အဖေက ဖေဒိုတဲ့။ သူ့အမေနာမည်ကျတော့ မေမေမော်”

“ဟာဗျာ ဒါတော့ ကျွန်တော်မသိဘူးဗျာ၊ ဒီလိုမျိုး အရှုပ်အထွေးအညံ့ တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးဘူး”
သူက အကြောက်အကန်ပြင်နေသော်လည်း အဖော်လိုက်လာသော ဇော်နောင်က အားပါးတရ ထောက်ခံပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကောင်အကြောင်း ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိပါသေးဗျာ၊ ဒီကောင်က မူးရင် ဘာမှမသိတော့ဘူး ဥက္ကဋ္ဌကြီး”

“ဟေ့ကောင်ဇော်ကြီး ငါ့ကို ဝိုင်းမကြပ်နဲ့ကွာ”
“လုပ်ရဲရင် ခံရဲရမှာပေါ့ ဒီကြီးရယ်၊ ဝန်ခံလိုက်ကွာ”

“ငါမှမသိတာ ဘာကိုဝန်ခံရမှာလဲ”
သူတို့နှစ်ယောက် အချေအတင်ဖြစ်နေစဉ် ခုံတန်းလျားတွင် အိပ်နေသော ကလေးငယ်မှာနိုးလာပြီး တဝါးဝါးအော်ငိုတော့သည်။ ဥက္ကဋ္ဌနှင့် ဇော်နောင်တို့က ချော့မှော့သော်လည်း အငိုမတိတ်ချေ။ ဖဒိုပွဲကြီးလက်ထဲ ထည့်လိုက်သောအခါ ရုတ်ခြည်းအငိုတိတ်သွားသည်။

“တွေ့လား သွေးကစကားပြောတယ်ဆိုတာ”
စာရေးကိုပေးသီးက ဥက္ကဋ္ဌကို သက်သေထုလိုက်သည်။ ဥက္ကဋ္ဌက သွေးနှင့်ဖဒိုပွဲကြီးရုပ်သွင်ကို နှိုင်းယှဉ်အကဲခတ်လိုက်သည်။

“အင်း အသေအချာကြည့်မှ ချွတ်စွတ်တဲ့တာကိုး၊ မျက်တွင်းကျပ်၊ ချွတ်အနေအထား၊ ပါးစပ်အနေအထား တူလိုက်တာမှ၊ ဒါဆို မင်းရဲ့သားအစေပဲ ဒီကြီး”

ဥက္ကဋ္ဌနှင့်စာရေးတို့ အတိုင်အဖောက်ညီညီပြောဆိုပြီးနောက် လက်ထောက်ကြည့်ရင်း ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ ဒီကြီးရေ၊ ငါတို့လည်း အစည်းအဝေးသွားရမှာပဲနော်၊ ဒီအတိုင်း လောလောဆယ် ကလေးကို ခေါ်သွားပေတော့။ လိုအပ်တာရှိရင်လည်း”

“ကဲ ဒီကြီးရေ၊ ငါတို့လည်း အစည်းအဝေးသွားရမှာပဲနော်၊ ဒီအတိုင်း လောလောဆယ် ကလေးကို ခေါ်သွားပေတော့။ လိုအပ်တာရှိရင်လည်း”

“ကဲ ဒီကြီးရေ၊ ငါတို့လည်း အစည်းအဝေးသွားရမှာပဲနော်၊ ဒီအတိုင်း လောလောဆယ် ကလေးကို ခေါ်သွားပေတော့။ လိုအပ်တာရှိရင်လည်း”

“ကဲ ဒီကြီးရေ၊ ငါတို့လည်း အစည်းအဝေးသွားရမှာပဲနော်၊ ဒီအတိုင်း လောလောဆယ် ကလေးကို ခေါ်သွားပေတော့။ လိုအပ်တာရှိရင်လည်း”

“ကဲ ဒီကြီးရေ၊ ငါတို့လည်း အစည်းအဝေးသွားရမှာပဲနော်၊ ဒီအတိုင်း လောလောဆယ် ကလေးကို ခေါ်သွားပေတော့။ လိုအပ်တာရှိရင်လည်း”

“ကဲ ဒီကြီးရေ၊ ငါတို့လည်း အစည်းအဝေးသွားရမှာပဲနော်၊ ဒီအတိုင်း လောလောဆယ် ကလေးကို ခေါ်သွားပေတော့။ လိုအပ်တာရှိရင်လည်း”

လာပြောကွာ၊ တတ်နိုင်တာဆို ကူညီမယ်၊ သွားကြတော့”
ကလေးက သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် ပြန်အိပ်ပျော်သွားပြီဖြစ်ရာ ဘာမှ မပြောသာတော့ဘဲ ရုံးမှခေါင်းငိုက်စိုက်ချ ပြန်လာခဲ့ရတော့သည်။

တစ်နေ့ကုန်လို့တစ်မိုးချုပ်ခဲ့ရသော်လည်း ဖဒိုပွဲကြီးအဖို့ ငရဲပြည် ရောက်နေသလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အာမိရမ်ပုလင်းခွံ၊ ဆန်ကွဲပြုတ်နှင့်တွေ့မှ ငရုတ်ဆီပုလင်း ဖြစ်ရဆိုသကဲ့သို့ ကလေးငယ်နှင့်တွေ့မှ ရေရေလည်လည် ကျွတ်ခဲ့ရသည်။

ကလေးက သူ့ကို လုံးဝအပျောက်မခံ။ ယုတ်စွာအဆုံး အိမ်သာတယ် လျှင်ပင် ကလေးချိုပြီး တက်ရသည်။ မိဘဆွေမျိုးတို့က ဝိုင်းမေးကြသည်။ အိမ်နီးချင်းတို့က လာရောက်စပ်စုကြသည်။

အိမ်ရှစ်နိုင်ငံအရေးအခင်းသတင်းထက် ဒိုကြီးကလေးကိစ္စမှာ ခုန် ကွက်ထဲ အဆီတစ်ထပ်၊ အသားတစ်ထပ် ပြောစရာဖြစ်နေသည်။ ဇော်နောင် က သူငယ်ချင်းကောင်းပီပီ သူ့ကိုယ်စား ဒိုင်ခံဖြေရှင်းပေးသည်။

“ဒီကောင် မူးနေချိန်ဖြစ်သွားတာပါ။ သူကမူးရင် ဘာမှမသိတော့ဘူး။ သူမသိပေမယ့် ကျွန်တော်သိတယ်လေ”

“ဟုတ်လား၊ ပြောပြစမ်းပါ ငါ့တူရယ်၊ ဒါမျိုးဆို လက်ဖက်ထက် ကြိုက်လို့ပါ”

ရွှေနေငှားမှ ထောင်လုံးလုံးကျရချေပြီ။ ဇော်နောင်ကို အဖော်ခေါ် မိသဖြင့် စပ်စုသူတို့မေးသမျှကို သူ့ပီးစပ်ထဲတွေ့ကရာပြောပြတော့သည်။ ကွမ်းယာသည်မော်မော်လိုလို၊ ကာရာအိုကေဆိုင်က ဒိုင်ရွှေလိုလို၊ ဇော်နောင်တားအောက်က မိစုလိုလို၊ သူ့အစကားအရ ဗယာကြော်ရောင်းသည် အမိနပ်ပင် အဆစ်ပါသေးသည်။

“ကလေးကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ ငါ့ဇော်”
“ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ ကိုယ့်ကလေး ကိုယ်မွေးရမှာပေါ့ကွ”
“ဟာကွာ၊ ငါ့ကိုမကြပ်ပါနဲ့ကွာ၊ ငါက မူးရင်မေ့တတ်တာမှန်မယ့် ဒါမျိုးတော့ မမေ့ပါဘူး ငါ့ကောင်ရယ်”

“ဒါဖြင့် ဂုတ်ချိုးပြီး ရေထဲဆွဲနှစ်လိုက်”
“မင်းအိုက်ဒီယာက မနိုင်လိုက်တာ၊ ကလေးက သနားစရာလေးကွ”
“ငါပြောချင်တာအဲဒါပဲ၊ အဆုံးစွန်ထိ မင်းမလုပ်ရဲဘူးမဟုတ်လား၊ ဆယ်လုပ်ရဲမလဲ မင်းနဲ့ရတာကိုး”

ဖဒိုပွဲကြီး၏ အသိအာရုံတို့ တဖျတ်ဖျတ်နိုးကြားကုန်သည်။ ဒီကောင်က သိသိကြီးနှင့် အရောက်ပို့နေခြင်းမှာ အကင်ဆိုင်က ကောင်မလေးကြောင့် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဇော်နောင်ကို ထွက်ပေါက်တစ်ခုပေးလိုက်လျှင် သူ့အတွက် သွတ်ပေါက်တစ်ခု ရဖွယ်ရှိသည်။

‘အကင်ရောင်းတဲ့ကောင်မလေးကို ငါ လုံးဝမလိုက်တော့ဘူးကွာ ငါ့ဇော်’

ပုမကပြောလိုက်တယ်
စိတ်မချုပ်ပါဘူးတဲ့

စိတ်ဆိုးစရာလည်း မလိုတော့သလို
ရင်ထဲမှာလည်း ဘာမှရှိတော့ဘူးတဲ့

“ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ”
“ဘီယာဆိုင်ရွှေမှာ အကင်ရောင်းတဲ့ ရှုပ်ပြာပြာကောင်မလေးလေ၊ ငါ့ဇော် ငါမပတ်သက်တော့ဘူး၊ မင်းအတွက် သီးသန့်ဖယ်ထားလိုက်တော့မယ်၊ အဲဒါမှာ မင်းတို့အချင်းချင်းအဆင်ပြေအောင်ပါ ငါ့လုပ်ပေးမယ် ဟုတ်ပြီလား”

“သေချာတယ်နော် ဒိုကြီး”
“စိတ်ချပါကွာ၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ဒီဟာ ငါ့ကလေးမဟုတ်ကြောင်း နှင်းပြပေးရမယ်၊ တခြားသူတွေ ဘယ်လိုထင်ထင် ငါ့ကောင်မလေးထင်ရင် နှင်းပြပါကွာ”

ဒုတိယမြောက်နေ့တွင် ကလေးနှင့်ဖဒိုပွဲကြီးလို့ ခြံထဲတွင် ဆော့စားနေကြသည်။ ကလေးငယ်၏တောင်းဆိုမှုအရ မျောက်အိုကြီးလို ခုန်ဆွဲ

ခွန်ဆွ လုပ်ပြနေရသည်။

ထိုစဉ်အခိုက်ဝယ် သဲစုမွန်ရောက်လာသည်။ သူမသည် ဒိုကြီးကောင်မလေး၏ညီမဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် မတော်ရသေးသော ခယ်မအလောင်းအလျာလေးဖြစ်သည်။

“နင့်အစ်မလွတ်လိုက်တာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ငလော်က အကြောင်းစုံရှင်းပြလို့နဲ့တယ်”

“အင်း ပြောတယ်၊ မမကပြောလိုက်တယ်၊ စိတ်မဆိုးပါဘူးတဲ့၊ စိတ်ဆိုးစရာလည်းမလိုတော့သလို ရင်ထဲမှာလည်း ဘာမှမရှိတော့ဘူးတဲ့၊ ဖခင်ဝတ္ထုရားကျေပွန်အောင်သာ ကြီးစားတော့လို့ ပြောလိုက်တယ်”

“ဂိန့်”

သူ့ရင်တစ်ခုလုံး ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်သွားသည်။ သူ့ကောင်မလေးအကြောင်း သူ့အသိဆုံးဖြစ်သည်။ လုပ်မိပြီဆိုလျှင် တဖောက်ကန်းလုပ်တတ်သည်။ မျက်နှာငယ်သွားသောသူ့ကို သဲစုမွန်က အားပေးလိုက်သည်။

“အားမငယ်ပါနဲ့လေ၊ ကိုဒိုကြီးအနားမှာ တစ်ယောက်ရှိပါတယ်”

သူမက ကလေးတို့ရည်ရွယ်ပြီးပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း သူမက အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး ကောက်ယူလိုက်သည်။ ကိုယ်လိုရာကိုယ်တွေးပြီး သူမလက်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်သည်။

“နင်က ငါ့ဘေးမှာနေပေးမယ့် တစ်ယောက်သောသူပေါ့နော်”

“အောင်မယ် ရာရာစေ၊ ရော့ ဒါက မမအတွက်၊ ဒီဟာက ကျွန်မကို ပြောတဲ့အတွက်၊ ဒါက တလေးအတွက်၊ ဒီဟာက တလေးအမေအတွက်” ဘာမှပြောချိန်မချဘဲ ပါးကို လေးချက်တိတိ ဆင့်အရိုက်ခံလိုက်ရသည်။ မျက်ရည်အဝဲသားဖြင့် သဲစုမွန်ထွက်သွားရာကို ငေးကြည့်နေစဉ် ကလေးငယ်က တစ်စခန်းထလာသည်။

“ဖေဖို ဝိုက်ဆာတယ်ဥာ”

“ဝိုက်ဆာ သေကွာ၊ ငါလုပ်လိုက်ရ ဟွန်း”

စိတ်တိုနေသော အရှိန်ကြောင့် ကလေးကို ငေါက်ငမ်းလိုက်သည်။

ကလေးငယ်က ကြောက်လန့်ပြီး တဖြဖြငိုကြွေးရာ ဒိုကြီးအမေက အိမ်ထဲမှ သွင်းအော်သည်။

“ဟဲ့ သေနာ၊ ငါမြေးလေးကို ဘာလုပ်လိုက်တာတုန်း”

ကလေးကုသိုလ်ကံမှာ ထူးခြားလှသည်။ သူ့မိခင်ပင်လျှင် ကလေးကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်ခင်နေသည်။ သူ့မြေးအစစ်ကဲ့သို့ မှတ်ယူထားလေသည်။

ဒိုကြီး ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။ ယနေ့မှစ၍ ဖခင်ဝတ္ထုရားဆာယွန်စွာ မွေးမြူတော့မည်ဟု သန္နိန်ဌာန် ချမှတ်လိုက်သည်။

“ကဲ လာကွာ၊ ဖေဒိုတို့ မုန့်သွားဝယ်စားရအောင်”

အလုပ်မှခွင့်တစ်ပတ်ယူပြီး ကလေးနှင့် အချိန်ဖြုန်းနေမိသည်။ အခင်ဘဝများစွာက ပန္နက်ခွဲသောတောင်းဆုတို့ ယခုဘဝမှာ အကန့်စုပုံလာသဖြင့်ဟု နှလုံးသွင်းလျက် ကလေးငယ် ဂျီကုသမ္မ အလိုလိုက်ရတော့သည်။

“ဖေဒို သားသားပျင်းတယ်ဥာ”

“ပျင်းတော့ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ပုံပြောပြ”

“ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက ဗာရာဏသီပြည်မှာ ဘာမင်းကြီး အုပ်စိုးသတဲ့ အဲဒီဘာမင်းကြီးဟာ တစ်နေ့တော့ ဘာသီးကြီးတစ်လုံးတွေ့လို့ ဘာဝားကြီးနဲ့ နှိုလိုတာ အထဲမှာ ဘာမှမရှိဘူးတဲ့”

“ခစ်ခစ်ခစ် ဖေဒိုပုံပြင်က ရယ်ရတယ်ဥာ”

သူ့နှုတ်ကလေးငယ်တို့ အပေးအယူဖြောင့်နေကြသည့်တတ်ယမြောက် သူငယ် ခွဲစာရေးကိုပေသီး ရောက်လာပြန်သည်။

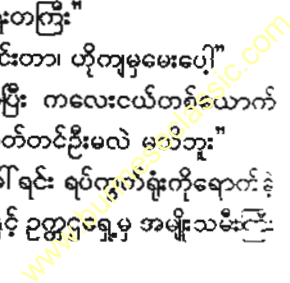
“ဒိုကြီး ရပ်ကွက်ရုံးကို ခဏကြွပါတဲ့”

“လာပြန်ပြီ၊ ဘာကိစ္စများလဲ အရေးတကြီး”

“ဒါတော့မသိဘူး၊ ဥက္ကဋ္ဌက ခေါ်ခိုင်းတာ၊ ဟိုကျမှမေးပေါ့”

“အရင်တစ်ခါလည်း အဲသလိုပြောပြီး ကလေးငယ်တစ်ယောက် အဖတ်တင်ခဲ့တယ်၊ အခုတော့ ဘာတွေ အဖတ်တင်ဦးမလဲ မသိဘူး”

သေဘော်ရှင်ဘက်ဇော်နောင်ကိုခေါ်ရင်း ရပ်ကွက်ရုံးကိုရောက်ခဲ့သည်။ ကလေးချိုပြီး ရုံးခန်းထဲထိုင်မိသည်နှင့် ဥက္ကဋ္ဌငှေ့မှ အမျိုးသမီးကြီး

တစ်ဦးကို ဖွားဖွားဟု ကလေးကခေါ်လိုက်သည်။

“အေးကွာ ဒိုကြီးရာ၊ ခင်လည်းခင်တယ်၊ အားလည်းနာတယ်”

“ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ ဥက္ကဋ္ဌ”

“ကလေးအမေတ စိတ်မနှံ့ဘူးကွ၊ သူ့ယောက်ျားက မြို့နယ်လက်
ဈေးစင်ဘောလုံးသမား၊ ရွာကချိန်းပွဲတစ်ခုလိုက်ကန်ရင်း အသတ်ခံလိုက်ရ
တော့ ကလေးအမေဟာ စိတ်ထိခိုက်ပြီး ရူးသွားတာလေ၊ ကလေးက သူ့အဖေကို
မေးတဲ့အခါ ရော်နယ်ဒို၊ ရော်နယ်ဒိုလို့ပြောရာက စိတ်စွဲသွားတော့”

“ဒါနဲ့များ ဒီရပ်ကွက်ကိုရောက်မှ ကလေးကို ဘာလို့ထားခဲ့ရတာလဲ
ဟင်”

“ကလေးချိုပြီ လျှောက်သွားရင်း ဘောလုံးကွင်းမြင်ပြီး စိတ်ဖောက်
သွားတာကွ၊ အခု ရွာသာကြီးကို ပို့လိုက်ပါပြီ”

ပိုင်ရှင် အစစ်အမှန်တွေ့ရပြီဖြစ်၍ ကလေးကို ဘွားအေထံပေး
လိုက်သည်။ ကလေးငယ်ကြောင့် အခြောက်တိုက် ချစ်သူဆုံးရှုံးသွားခဲ့ရသဖြင့်
သူ့ရင်ထဲ ဘလောင်ဆူဝေပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။ ဇော်နောင်က သူငယ်ချင်း
ကောင်းပီသစွာဖြင့် အားပေးလိုက်သည်။

“ဒိုကြီးရယ်၊ ကလေးအပေါ် ဒီလောက်တွယ်တာမနေပါနဲ့ကွ၊ ငါ
မိန်းမရလို့ ကလေးမွေးရင် မင်းကို လာထိန်းခိုင်းပါ့မယ်”

“သူတောင်းစားငဇော်၊ မင်းကြပ်ပေးလို့ ငါ့ချစ်သူနဲ့ပြတ်သွားရတာ
တော်ရုံဆိုရှင်းပြလို့ရတယ်ကွ၊ ဒီကိစ္စမကျေနပ်ဘူး၊ မင်းအမျိုးထဲက ညီမဝမ်း
ကွဲတစ်ယောက်နဲ့ အဆင်ပြေအောင်လုပ်ပေးမှ ကျေနပ်နိုင်မယ်”

“ဒါဆို ခြောက်လစောင့်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အခုရွာသာကြီးပို့လိုက်တဲ့ ကလေးအမေ မော်မော်ဆိုတာ ငါ့ညီမ
ဝမ်းကွဲလေ၊ သူ ဆေးရုံတဆင်းလာရင် မင်းနဲ့ပေးစားမယ်”

“ဂိန်”

ရန် လွယ် လွယ် ဖြစ် လို သူ တို့ ဝမ်း အ တွတ်

ရန်များအောင် စကား ပြောနည်း

ဆရာကြီးကြပ်ခိုး

“ကိုယ့်အချစ်ကြောင့် မင်းရောဂါရနေတယ်ဆိုတာ ဟုတ်လား ဟန်နီ”
“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နာတာရှည်တော့မဟုတ်ဘူး”

“ရိုးရိုးရှင်းရှင်း တိုတိုထိထိနဲ့ ဆရာ့ရဲ့ပုံစံကို ပေါ်လွင်အောင် ဖော်

“ငတုံး”

“ကိုယ်လက်ထုံကျဉ်တာမျိုးကို ကျုပ်လည်းဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ မိန်းမ
ဝင်ကွေးလိုက်ရင် ကောင်းသွားတယ်”

“ဆရာမိန်းမ ခုအိမ်မှာရှိလားဟင်”

“ပစ်မှတ်ကိုထိအောင် ဘာလို့မျက်လုံးတစ်လုံးမှိတ်ပြီး ချိန်ရတာ

“နှစ်လုံးလုံးမှိတ်ပြီးချိန်တော့ နင့်ကိုတော့နဲ့ မှန်အောင်ပစ်ရမှာလား”

“ငါ့သား ဖေဖေမသေခင် မင့်ကို ပညာအမွေပေးခဲ့မယ်”

“ရွာပါဦးဗျာ၊ တခြားဘာမှ ပေးစရာ မကျန်တော့ဘူးလား”

“ခင်ဗျား အရက်သောက်တာ အရမ်းများတယ်”

“ဒေါက်တာကလည်း ကိုယ်မသောက်နိုင်တိုင်း”

စာပိုဒ်လောကီ
လတ်မောင်တို့

အထွတ်ထွတ်

စားပြီးသောက်ပြီး လက်မောင်းကြီး

အရပ်ကတို့ရေ .

လက်သမားဆရာ အလုပ် ပြတ်တော့၊ ချက်စားစရာအဟုတ် လမ်း၊ ရတက်ပွားကာစုတ်ပြတ်၊ မလုပ် တတ်တာအသာထား၊ ပြုတ်နှပ်ကာ အစာဝါးနိုင်မှ၊ ရုပ်ကလာပ်ဟာ တာ သွားမှာမို့၊ အစားအစာအဝေး ရောက်ပြီး၊ ဝါးတာလေးမပျောက်မီ၊ အဘွားစာကလေးတို့ဆောက်မယ့်၊

ခြံအနောက် ကုန်းမောက်စမှာ အစောက်သုံး ခြောက်ကျအောင် မြန်သလောက်ကုန်းပေါက်ရတယ်။ မုန်းလောက်တဲ့ယိုကျင်း။

ဆိုရင်းနဲ့အတွေးဝင် ရင်းကွဲပြေးမြင်အောင် ငိုချင်းပွဲချင်လာတာမို့၊ ရှေးစဉ်လာကဗျာ တေးဆင်ကာအသာဟစ်လို့၊ (ချစ်ရင်လာ အသာလစ်၊ ထွေးခင်

အတုပြစ်. . အဲလေ)မကွေးခင်မှာ အာလှစ်လိုက်မည်ပ၊ စာအစစ်က

ငနီညိုခါးကုန်းလှည်းဆွဲ အပိကိုတအား ကြီးဖြဲခွဲရာ သေ့၊ မကြည်သလို မယားမုန်း သည်းထဲနာ၊ မွဲခွဲပြာမလှတဲ့ဖေ၊ ဆွဲငွေအစိတ်တစ်ပဲနဲ့၊ မဝတဲ့ရေ ခြစ်ဆွဲ၊ ဘဝရဲ့ အနေသိပ်သည်း သမို့ စိတ်ထဲကငိုချင်၊ ဟိုယခင် အထုပ်သင်စက၊ မငြိုငြင် သရုပ် ခြင်လှပေမယ့်၊ လိုလိုချင် ကျပ် ကြွလို့ အလုပ်ရှင်က မကြမ်းခင်၊ အတုပင်ထ ထန်းတင်၊ အုတ်တင် ခြင်ဆင်ခဲ့ရတာ မှတ်မိသေး။

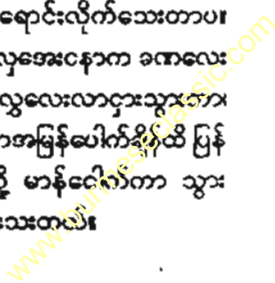
ဒီကြားထဲ စမ်းချင်သူတွေ ခိုတာနဲ့၊ ကျွမ်းကျင်လိုက်သဟာ ဝီအောင်၊ မန်းခင်သိုက်နာရေး ဝီအောင်၊ ထမ်းစင်ရိုက်တာလေး ပြရ သာအေးနှမငွေးကြွယ်တောင်၊ ဘာတ ကလေးငယ်တွေနဲ့ အသာ ကြွ ပြေးတွယ်တာ အားလုံး

ကြားလုံးပိလို့ ထပြေးမှာ ခိုရသေး၊ ဟိုခါးကုန်းချီတထွေး သွားလုံးလုံးမခွဲတဲ့ မြအေးဟာ အထက်ဦးဆရာ၊ အရက်မူးလာ

နားထင်ချ ဖက်ပူးကာသင်ပြပေးလေ တော့၊ မ၊ပေးမြောက်ပေး၊ လွသွေး ဆောက်သွေး ဘဝကနေ၊ အပေါက် စန္ဒေးလေးတွေနိုင်လာတော့၊ ဆောက် ကလေးတကိုင်ကိုင်၊ လောက်လေးနဲ့ ဖင်ထိုင်ခုံလေးတွေ လုပ်တတ်လာ တယ်။

အဟုတ်တတ်တော့လည်း ကျွမ်းကျင်၊ တန်းဝင်ကာ ဆားဗစ် ခိုက်လာတော့ ကြမ်းပျဉ်မှာ ငထွား သစ်တွေပိုက်၊ လမ်းအဝင်မှာ တံတား အသစ်လေးတွေ ရိုက်တတ်လာပြန် ရော ဆရာ။

အမှန်ပြောရင်လည်း မရက်ပါဘူး အရပ်ကတို့၊ ခံပြောရင် လည်း မသက်သာ၊ သက်ကညာ အသေသတ်မှာစိုးလို့၊ တစ်ဘက်မှာ ရေခပ်ရင်း၊ လက်ဟာလေ မနေ တတ်တော့၊ ဖွေကပ်တာ အတွေး ပေါက်၊ ငွေတစ်ကျပ်သာရေးဖောက်၊ သေသပ်စွာ ကလေးပေါက်ကျင်လေး တွေ ခုတ်ရောင်းလိုက်သေးတာပ၊ ဒီကြားထဲ လှအေးငနာက ခဏလေး ကွာဆိုပြီး၊ လွလေးလာငှားသွားဘာ လလေးကြာအမြန်ပေါက်ချိန်ထိ ပြန် မရောက်လို့ မာန်ငေါက်ကာ သွား တောင်းရသေးတယ်။

ဘဝလေးလည်လာတော့
ခရီးသား၊ နည်းနာအစုံတတ်လာ
တော့၊ တီးစရာ ဗုံပတ်တွေအပြင်၊
စီးစရာ ခုံဖိနပ်လေးတွေတောင် ထွင်း
တတ်တာပဲ၊ ဒါမျှ မကသေး၊ ခယ်မ
က အဟုတ်မမေ့အောင်၊ အလယ်
ကျကျ တုတ်တွေမှ၊ တကယ်ရွတ်
ငရုတ်စေ့တွေ ညက်မှာမို့၊ သွယ်လျ
လျ ငရုတ်ကျည်ပွေ့က တစ်ချောင်း၊
မေခင် တစ်ခါ ကောက်သမလို့ ရေ
ကပြင်မှာ ပျောက်ကျသွားတဲ့၊ မွေ
ချင်စရာ ယောက်မကတစ်လက်၊
အထက်ထက်နဲ့ ခုတ်ပေးရသေးတာ၊
အဟုတ်ထေးကွာပေမယ့် အမှတ်ရ
သေးတယ်။

အဲသလိုနဲ့ ဇာတ်ကလည်
ပြီးဘဝစုံ၊ အလှခုံနဲ့ ချက်တံခါး၊
အဟမလုံတဲ့ဝက်လေးပေါ် နိုက်တတ်
တဲ့ လွှမုံတဲ့လက်သမားဆိုပြီး အထက်
တစ်လွှားမှာ၊ ရက်များစွာလုပ်စား
လာတာကြာပေါ့၊ ကြာပြီဆိုပါတော့။

အမှန်အားဖြင့် လူပျိုကြီးများက အိမ်ထောင်သည်ယောက်ျား
များကို ဗဟုသုတချင်း မလျှင်နိုင်ပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆို အိမ်ထောင်
သည်ယောက်ျားများ မကြာခဏ မြင်လေ့ရှိကြတဲ့ ပန်းကန်ပြားဖျက် သူတို့
က မြင်မှမမြင်ဘူးကြတာပဲ။

ဪ... ခုတော့လည်
ညီအစ်ကိုများ ဝါးစည်းပြေတော့
ဒီတိုင်းနား ကြားတီးသလိုပဲ၊ အဆီ
စား အသားချည်းမျိုး၊ အပီကို ဝါး
ကြီးစို့၊ ကားတစ်စီးပိုလို့ ပြန်ရောင်း
ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ ကန်ထရိုက်သူတွေ
တွေ့ကာ ကြံပေါင်းဖွဲ့၊ အမြန်ကြီး
ဈေးတွေချ၊ လန်စောင်းရွဲ့၊ မထင်
မခိုက် ပေးလေသမျှကို သွေးတွေကြီး
နောက်ကလေးတွေက၊ ဈေးအမြန်
မလှ အောက်ဈေးတွေနဲ့၊ လေးလေး
ခဏဆိုပြီး အပေါက်ပြေးကွယ်ကြ
တာမို့၊ ဘေးဖယ်ကာ သွားကြိုက်
ဈေးဝယ်စရာ မယားစရိတ်မျှမထင်
နိုင်တော့၊ ငွေငယ်ပါ ကားအကြိုက်
သာခံချင်တော့ပါကြောင်း ကြေညာ
မောင်းခတ်ရင်း။

(ကြားမြင်သင်ပြ၊ ဟာ
ဘုရင်၊ စရိသခင်ကြီးများအား
ညွှတ်လျက်)

ဗလက

ဒိုင်ကြောင်

မျက်နှာစာ

(B ; S c)

◆ ဒေါသဖြစ်မှ ရောဂါပျောက်မယ့်ရောဂါသည်အတွက် ဆရာဝန်
က ငွေပိုတောင်းပြီး လူနာရဲ့ဒေါသကို ဆွပေးရတာပဲ။

◆ ကြွေးပတ်လည်ပိုင်းနေတဲ့လူရဲ့ အသုဘမှာ ငိုကြွေးသံပိုကျယ်
တယ်။

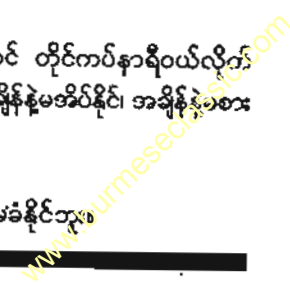
◆ အမြတ်ထုတ်တတ်တဲ့လူဟာ သူ့ပိုးကို အရိုက်ခံရတဲ့ခဏမှာ
တောင် အဲဒီလက်ကို ရအောင်နမ်းတတ်တယ်။

◆ စာနာတတ်တဲ့မိန်းမဟာ ယောက်ျားအလုပ်၊ မိန်းမအလုပ်ရယ်လို့
ခြားဘဲ ယောက်ျားရဲ့ မီးဖိုချောင်အလုပ်ကို ဝင်ကူတယ်။

◆ ရေခဲသေတ္တာ၊ တီဗီအပေါ်စက်၊ အောက်စက်၊ အဲလားကွန်း၊ ပန်
ထမင်းပေါင်းအိုး၊ လျှပ်စစ်မီးဖို၊ ကွန်ပျူတာ၊ ဆောင်းဘောက်စံ၊ အဝတ်
လျှော်စက်၊ မီးအားမြှင့်စက် အကုန်ဝယ်ပြီးပြီး ကျွန်တော်တို့မှာ လိုနေတာ
လှပစစ်မီးလာဖို့ပဲ။

◆ အချိန်နဲ့အိပ် အချိန်နဲ့စားနိုင်အောင် တိုင်ကပ်နာရီဝယ်လိုက်
တိုင်ကပ်နာရီကြီးပျောက်သွားမှာစိုးလို့ အချိန်နဲ့အိပ်နိုင်၊ အချိန်နဲ့စား
နိုင်ရတယ်။

◆ ငွေနဲ့ဖွင့်ရင် အာမခံသော့ထောင် မခံနိုင်ဘူး။

သဗ္ဗသတ္တ တမ္ဗသတံ
အာနိန္ဒြိ

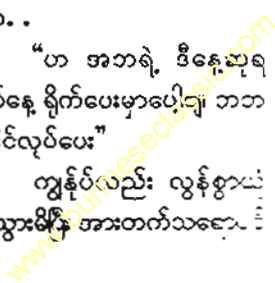
သဗ္ဗသတ္တက ကမ္မသကာ

“ဒိုင်လုပ်ပေးပါလား ဘာဘာ”
 “ဟဲ့မကြကောင်း မည်အပ်”
 အနီလူငယ် ကြော်ငြာ
 ဒါရိုက်တာ မော်ဒယ်သရုပ်ဆောင်
 အဆိုကျော် ကျားနယ်သတင်းထောက်
 ပွဲစား ဒေါ်နယ်စိန်အုံးခေါ် မောင်
 စိန်အုံး၏ မဆီမဆိုင်စကားကြောင့်
 ကျွန်ုပ်မျက်လုံးပင် ပြန့်သွားရ၏။
 “လုပ်ပါ ဘာပေးရမယ်”
 “ဟဲ့ ငါက ဒိုင်လုပ်ပေး
 ရအောင် မိန်းကလေးတွေကို စေ့စေ့
 တောင် ကြည့်ဖူးတာမှ မဟုတ်ဘဲ”
 ကျွန်ုပ်၏စကားကို မောင်
 စိန်အုံးမှ နှာခေါင်းရှုံ့၍
 “လုပ်မနေပါနဲ့ အဘရာ၊
 အဘနဲ့ ဟိုကိစ္စတော့သာဆိုတဲ့ အတို
 ကြီး လေထန်ကုန်းမှာ ကောင်မလေး
 တွေ ထိုင်ထိုင်ငန်းပြီး တွတ်ထိုးနေတာ
 တွေ့ပါတယ်”

“ဟဲ့ ငယ်ကုန်ငယ်နာဖော်ပြီ”
 “ဒါကတော့ကွယ်၊ တရား
 သဘောနဲ့ကြည့်ပြီး တရားသဘော
 ဆွေးနွေးတာပါကွယ်”
 ကျွန်ုပ်၏စကားသည် အနီ
 စိန်အုံးကို မည်သို့ အကုန်သက်ရောက်
 သည်မသိ။ သူ၏ခွဲညစ်ညစ်မျက်လုံး
 အစုံပင် လက်ခနဲ လင်းလက်သွား၏။
 “အဲဒါကို လိုချင်နေတာ
 အဘရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ပြိုင်ပွဲကြီးကို
 တရားသဘောနဲ့ တရားမျှတစွာ ပြိုင်
 တဲ့ပြိုင်ပွဲကြီးဖြစ်အောင် ကျွင်းပရမယ်”
 ကျွန်ုပ် လွန်စွာ စိတ်ပျက်
 သွားရ၏။
 “သဗ္ဗသတ္တက ကမ္မသကာ
 ပါပဲကွယ်”
 ကျွန်ုပ်၏စကားကို အနီ
 လူငယ် မည်သို့ သဘောပူပါကပ်ပြန်
 သည်မသိ။ စိတ်အားထက်သန်သော

လေသံဖြင့်...
 “ကြိုက်ပြီ သဗ္ဗသတ္တက
 တမ္မသကာဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ ပြိုင်ပွဲကြီး
 တို့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ခမ်းခမ်းနား
 နားကို လုပ်ပစ်မယ်ဗျာ”
 ခက်ရချိမ့်။ ဘာမှလည်း
 ခြောက်လှုပ်မရတော့ပါလားကွယ်ရဲ့။ သို့
 သော် ကျွန်ုပ်လည်း ဒိုင်လုပ်ရမည့်
 အရေး လွှဲစေရန်အတွက်...
 “ငါတော့ မယုံသွားတော့ မင်း
 ဘာ့ဘာ့မော်ဒယ်ပြိုင်ပွဲတွေ ကြီးကြီးကျယ်
 ကျယ် မှန်မှန်ကန်ကန်လုပ်ပေးမယ်
 ဆိုပြီး နောက်ဆုံး လုပ်ပွဲကြီး လိမ်ပွဲကြီး
 ဆိုပြီး အသံထွက်လာတာပဲ မဟုတ်လား”
 “ဒါကတော့ အဘရယ်၊
 အဲဒါပဲဆိုတာ ဝိန်းမှ လိမ်မှ မဟုတ်လား”
 ကျွန်ုပ် မျက်လုံးပြန့်ရပြီး
 “ဟဲ့ ဒါဆို မင်း ဒီပွဲလည်း
 ဆိုင်ဦးမှာပေါ့ ဟေ”
 ကျွန်ုပ်၏စကားကို စိန်အုံး
 လျှင်မြန်စွာ လက်ကာပြ၍
 “မလိမ်ပါဘူး အဘရာ၊ ဒီ
 ပွဲက တရားသဘောနဲ့ အမှန်အကန်
 ပြိုင်လုပ်မှာပါ။ ဒီပွဲမှာ ဆုငွေမပေးဘူး။
 သွေးအကြေးရေး အရှုပ်အရှင်းရှိလွန်း
 ခဲ့”
 “ဒါဆို ဘာပေးမှာလဲ”

မောင်စိန်အုံးမှ သူ၏ ခွဲ
 ညစ်ညစ်မျက်နှာကို တစ်ရှူးနှင့် တို့
 ကာတို့ကာ လုပ်ရင်း...
 “ပထမရသူကို အလေးစား
 သတ္တဆိုတဲ့ ဗီဒီယိုတစ်ကား ရိုက်ပေး
 မယ်၊ ကျန်တဲ့ ဒုတိယနဲ့ တတိယကို
 သူတို့ရတဲ့ဘွဲ့နဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ ဆု
 တစ်ခုခုပေးမယ်”
 ကျွန်ုပ်စိတ်ဝင်စားသွား၏။
 “ဗီဒီယိုတစ်ကား တကယ်
 ရိုက်ပေးမှာလားဟင်”
 စိန်အုံးမှ စားပွဲကို လက်
 ဖြင့် ပုတ်၍
 “ဟ တကယ်ရိုက်ပေးမှာ
 ပေါ့အဘရဲ့၊ အပီအပြင်ကို အကောင်း
 စားရိုက်ပေးမယ်”
 ကျွန်ုပ်လည်း လွန်စွာစိတ်
 ပါသွား၏။
 “နို့ အဲဒီ ဗီဒီယိုတစ်ကား
 က ဘယ်တော့ရိုက်ပေးမှာလဲ”
 စိန်အုံးမှ စိတ်အားထက်
 သန်စွာ...
 “ဟ အဘရဲ့၊ ဒီနေ့ဆုရ
 နောက်နေ့ ရိုက်ပေးမှာပေါ့ဗျာ၊ ဘာ
 သာ ဒိုင်လုပ်ပေး”
 ကျွန်ုပ်လည်း လွန်စွာသံ
 ကြည်သွားမိပြီး အားတက်သဗ္ဗသတ္တက

ပြင်ပွဲကြည့်

မိမိအဖွဲ့များလည်း မှေးခေါင်းခေါင်း
နေလည်ထပ်ထပ်နာရီအချိန်တွင်
လယ်ကန်သင်းပေါ်တက်၍
ငွေတလုံးလုံးနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ရသလို

“ဟ လုပ်ပေးရမှာပေါ့၊ ငါ
ကောင်ရ မင်းတို့သာ မှန်ကန်အောင်
လုပ်၊ ငါ မျက်မှန်ပါဝါ ထပ်တိုးရင်
တိုးရပါစေ၊ လုပ်ကိုလုပ်မှာ”

“ဒါမှ တို့ဘာကွ”

ဟ မောင်စိန်အုံး အားရ
ဝမ်းသာပြောပြီး ကျွန်ုပ်၏ပါးကို လိမ်
ဆွဲသလိုဖြင့် မုတ်ဆိတ်မွှေး သုံးလေး
ပင်ကို အားဖြင့် ဆွဲနှုတ်သွားလေ၏။

မျက်ရည်များပင် ဝိုင်းသွား
ရ၏။ ဝမ်းသာ၍မဟုတ်။ နာလွန်း၍
ဖြစ်သည်။ အေးလေ ဒီလောက်တော့
အနာခံရမပေါ့။ ကိုယ်က ဒိုင်လုပ်ချင်
သည်ကိုး။

“တို့ပြိုင်ပွဲကျင်းပရမယ့်
နေရာက”

“စိတ်ချ ဘာ၊ ဘာတို့
တရားသဘောနဲ့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း

ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ဆုံးဖြတ်နိုင်
အောင် တောင်ဒဂုံလယ်ကွင်းမှာ စီစဉ်
ထားတယ်”

“အချိန်က”

“နေ့လည် ဆယ့်နှစ်နာရီ”

“ကိုရွှေတောသားပါ ဘာ
နဲ့ တွဲဖက်ဒိုင်အဖြစ် ခေါ်ခဲ့ပေါ့”

“အိုကေ”

(မှတ်ချက်။ ။ တကယ်ပြိုင်

ပွဲ ကျင်းပသောအခါ ကိုရွှေတောသား
မရောက်လာပါ။ စုံစမ်းကြည့်ရာ
သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မသကာ မော်ဒယ်
ပြိုင်ပွဲတွင် ဒိုင်လုပ်ရမည်ကို သိရှိပြီး
ဝမ်းသာလှည့်ဆွဲ၍ လေးဆယ့်နှစ်လမ်း
တွင် အရက်နင်းကန်သောက်ပြီး
ယောက္ခမဖြစ်သူအား မှားယွင်းကြား
ဝါမိသွားသောကြောင့် ယောက္ခမမှ
ခြေထိပ်ခတ်၍ ထိန်းသိမ်းလိုက်သော
ကြောင့် ဖြစ်၏။)

သဗ္ဗေသတ္တာ မော်ဒယ်
ပြိုင်ပွဲကြီး စပါပြီ။ ပြိုင်ပွဲဝင်ကြသည့်
မော်ဒယ်များမှာလည်း နေ့ခေါင်ခေါင်း
နေ့လည်ဆယ့်နှစ်နာရီအချိန်တွင်
လယ်ကန်သင်းပေါ်တက်၍ ခွေးထ
လုံးလုံးနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ရသလို ကျွန်ုပ်တို့
ဒိုင်ချုပ်ပင် လယ်ကွင်း၏နိမ့်ပြတ်များ
ကြား မြေမကြောက်၊ ကင်းမကြောက်

နိမ့်ပြတ်ညောင်အစူးခံ၍ အမှတ်ပေး
ရလေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်
ဆွန်ပီမိ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်
ကျွန်ုပ်ဆုပေးလိုက်သော မော်ဒယ်မ
ဆူးမှာ အလေးစားသတ္တုဆိုသော
ဒီလိုကားတွင် မင်းသမီးအဖြစ် သရုပ်
ဖော်ရမည် မဟုတ်တုံလော။ ကျွန်ုပ်
တို့အတတ်နိုင်ဆုံး တရားမျှတ
အောင်(တရားသဘောဖြင့်)ရွေးချယ်
လေ၏။ (မော်ဒယ်များ မည်သို့
ပြိုင်ပွဲဝင်သည်ကို စာရှည်မည်
မရေးပြော့ပါ။ ဂျာနယ်များတွင်
သာ ရှာဖွေဖတ်ရှုကြပါကုန်)
ဤသို့ဖြင့် ဆုပေးပွဲနေ့
ချုပ်ပါပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့လိုက်သော အမှတ်
ဆုပေးပွဲများကိုယူ၍ မောင်စိန်အုံးမှ
အဖွဲ့ လယ်ကွင်းပြောင်ပြောင်တွင်
ချုပ်အကျီအနက်၊ မိတ်ကပ်အဖွေး
အဖွဲ့နှင့် ကန်သင်းပေါ်တက်သွား
သည်။ ပြီးနောက် ညောင်နာနာအသံ
နဲ့ . . .

“ယခုအချိန်ကစပြီး သဗ္ဗေ
သတ္တာ ကမ္မသကာ မော်ဒယ်ပြိုင်ပွဲ
ဆုပေးပွဲအခမ်းအနားကို စတင်တော့
မိမိ ဖြစ်ပါတယ်”
ပရိသတ်များအားလုံး

လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သွားကြကုန်၏။

“အခု သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မ
သကာ မော်ဒယ်ပြိုင်ပွဲမှာ အမြင့်ဆုံး
ဘွဲ့ဖြစ်တဲ့ Miss ဒုက္ကရစရိယာဘွဲ့ကို
ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဆွတ်ခူးသွားသူ
ကတော့ . . .”

မောင်စိန်အုံး စကားကို
ဆက်မပြောသေးဘဲ ပရိသတ်ကို
ဟန်ပါစွာ ဝေကြည့်လိုက်၏။ ပရိသတ်
အားလုံး မမိမရွရွဖြစ်ကုန်၏။ အတန်
ကြာမှ . . .

“ရ . . . တ . . . နာ . . . ဝိန်မ
ဖြစ်ပါတယ်”

“ရွှီ ဖြောင်း ဖြောင်း
ဖြောင်း ဖြောင်း”

“ဒါမှတကယ်မှန်ကန်တာကွ”
“ဟုတ်တယ်၊ ရတနာဝိန်မ
ကို ကြည့်ပါလား၊ တကယ် ဒုက္ကရ
စရိယာရုပ်”

“ရထိုက်တယ်ဟေ့၊ အနိုး
ပြိုင်းပြိုင်းနဲ့ ရတနာဝိန်မမှ Miss
ဒုက္ကရစရိယာဘွဲ့ မရရင် ဘယ်သူရ
မှာလဲကွ”

စသည်ဖြင့် ပရိသတ်များ
ဝမ်းသာကျေနပ်ကြသည်ကိုမြင်၍
ကျွန်ုပ်လည်း လွန်စွာဝမ်းမြောက်မိ
၏။ ဤ Miss ဒုက္ကရစရိယာဘွဲ့ရ

ကလေးမလေး အလေးစားသတ္တု
ပီဒီယိုကားရိုက်မည့်အစား ထမင်း
မစားရတာတစ်လတာ ဟူသော
ဇာတ်ကားမျိုးရိုက်လျှင် ပို၍ လိုက်
ဖက်မည်ဟုလည်း စဉ်းစားမိ၏။
အေးလေ သူ့အောင်မြင်သွားတော့
လည်း ဆက်ရိုက်တာပ။

ကျွန်ုပ်စိတ်ကူးယဉ်မဆုံး
ခင်မှာပင် မောင်စိန်အုံးမှ ဒုတိယဆု
ကို ဆက်၍ကြေညာ၏။

“ဒုတိယဆုဖြစ်တဲ့ Miss
အပုပ်ကောင်ဆုကို ဆွတ်ခူးသွားသူ
ကတော့ မ. . .”

ပရိသတ်များ လှုပ်လှုပ်ရွ
ရွ ဖြစ်သွားကုန်ပြန်၏။

“မ. . . နံနံကြိုင်”

“ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း
ဖြောင်း ရွှီ”

“ရထိုက်တယ်ဟေ့ ပုပ်သမ္မ
လေတင်ကကို မထားရဲဘူး၊ အနံ့နဲ့
တင် အားလုံးမေ့လဲသွားမှာစိုးလို့”

“ဒါမှ မှန်ကန်တာဟေ့”

Missအပုပ်ကောင်ဘွဲ့ရ
နံနံကြိုင်မှာ ဝမ်းသာလွန်း၍ ထွက်
ကျလာသောနှုတ်များကို ခါးပုံစထဲသို့
ခွီးခနဲညှစ်ထည့်လိုက်၏။ ကဲ Miss
အပုပ်ကောင်ဘွဲ့ မရထိုက်လား။

“တတိယဆုဖြစ်တဲ့ Miss
နတ္ထိခန္ဓာဆုကို ထိုက်ထိုက်တန်တန်
ဆွတ်ခူးသွားသူကတော့ မ အရိုက်
မောင်စိန်အုံး၏ ကြေညာ
သံဆုံးသည်နှင့် ပရိသတ်ထဲမှ အ
ပုံကြီးတစ်ခု မြောက်ခနဲ မြင်လိုက်
၏။ Missနတ္ထိခန္ဓာလေး အရိုက်
လေး၊ ဝမ်းသာလွန်း၍ ထခုန်ထိုက်
သည်ထင်။ ပရိသတ်များကထော
ကျနပ်လွန်း၍ လက်ခုပ်သံက
ဖြောင်းဖြောင်း။

“အခု နောက်ဆုံးအစီအစဉ်
အရ ဆုရတဲ့မော်ဒယ်ကလေးများ
ဆုများပေးရန်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီဆု
ကို ပေးနိုင်ရန်အတွက် ဒိုင်ချုပ်
ကိုကြီးကို ကန်သင်းပေါ်ကြွတ်
ဖိတ်ခေါ်အပ်ပါတယ် ခင်ဗျား”

“ဖြောင်းဖြောင်းဖြောင်း
အစီအစဉ်ထဲမပါ
လည်း စိန်အုံး၏ ဖိတ်ခေါ်မှုကြောင့်
ကျွန်ုပ်လည်း ယောင်နနဖြင့် ကန်
ပေါ် တက်ရပ်လိုက်မိ၏။

“တတိယဆုဖြစ်တဲ့ Miss
နတ္ထိခန္ဓာဘွဲ့ရ အရိုက်ကို ဆု
ကြွပါ”

ကျန်းမာရေးစွာန
ချိတ်ဆွဲထားသော အရိုးစုကြီးအ
ပြင်အောင် တစ်တောင့်ထွာ

ညီလှသော အရိုက်ကို ဂေါက်ဂက်
ဆုတ်လျက်နှင့် ကျွန်ုပ်ရှေ့လှမ်းလာ
ကျွန်ုပ်ရှေ့ရောက်သော် မောင်
အုံးထိုးပေးသော အထုပ်တစ်ထုပ်
ကျွန်ုပ်လည်း ကြောင်တောင်တောင်
အရိုက်ကိုလက်ထဲ ထိုးထည့်ပေး
၏။ အထုပ်ကို လှမ်းယူပြီး ပြုံး
သော အရိုက်ကို၏ မျက်နှာ
ပုံ ဓုတ်ခြည်းပြောင်းလဲသွား၏။
အရိုက်မှာ ရှုံ့မဲ့သွားပြီး ပြုံးကြောင်
ခြင်းနှင့် အော်လိုက်သည်မှာ . .

“ကလေးအနီး”
ကျွန်ုပ်လည်း အံ့ဩမင်သက်
ဖြစ်၏။

“ဟင် ရွှင်တို့ ဒါဘာလုပ်
တာလဲ”

မကျေမနပ်ဖြင့် Miss
အပုပ်လေး အော်၏။ ကျွန်ုပ်လည်း
လှည့်၍ ဘာမှ မပြောနိုင်မိ
ကြားဝင်၍ . .

“Missနတ္ထိခန္ဓာနဲ့ သင့်
အတူဆူလေ”

အရိုက်ကိုမျက်နှာ နဖူးနှင့်
ထိလှလှ ရှုံ့မဲ့သွားပြန်၏။

“အေးလေ၊ မထိုက်တန်
ညည်းနတ္ထိခန္ဓာကိုယ်နဲ့
ပြင်အောင် တစ်တောင့်ထွာ

အောင်ဟ နှင့်တစ်သက်လုံး
ထုပျိုနုလို့ Missအပုပ်ကောင်ဘွဲ့
ထူးဆန်းကြမ်း ကျယ်ထဲ
ထည့်ထုပျိုလိုက်မယ်၊ ဘာပုပ်လဲ
ကျွန်ုပ်လုပ်မိနဲ့အုန်းက

တောင်ဖြတ်ထားတာ၊ ကဲ သွား သွား
နောက်လူတွေ ဆုပေးဖို့ ကျန်သေး
တယ်”

Missနတ္ထိခန္ဓာ မကျေမနပ်
ဖြင့် အနောက်ဆုတ်သွား၏။

“ယခု ဆက်လက်ပြီး ဒုတိယ
ဆုဖြစ်တဲ့ Missအပုပ်ကောင်ဘွဲ့ရ
နံနံကြိုင် ကန်သင်းရှေ့ ကြွပါခင်ဗျား”

မျက်လုံး ပေကလပ်ပေက
လပ်နှင့် Missအပုပ်ကောင်လေးက
ကန်သင်းရှေ့လာရပ်၏။ Missအပုပ်
ကောင်အတွက် ထိုက်တန်တဲ့ဆုက
တော့ လာပါပြီ၊ သန်မာတောင့်တင်း
သော ယောက်ျားမျိုးတစ်ဦး ထမ်းယူ
လာသည့် ရေနှစ်ပုံး . .

“ဟင် ရေ ရေတွေ ရွှင်တို့
ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ”

“Missအပုပ်ကောင် ဆို
တာ ရေခိုးဖို့လိုတယ်၊ အဲဒါကြောင့်

ရေနှစ်ပုံးဆုချတာ၊ ကဲ ရတဲ့ဆုလေး ထမ်းထားပါဦး”

“အို ဘာလို့ထမ်းရမှာလဲ”

Missအပုပ်ကောင်လေး အကြောက်အကန်ငြင်း၏။ အကြောက် အကန်ငြင်းနေသော Missအပုပ် ကောင်လေးကို မောင်စိန်အံ့မှ ပရိသတ် မကြားစေလိုသည့် သဘောဖြင့် အံ့ ကိုကြိုက်၍

“အောင်မာ နင်တစ်သက် လုံး ရေမချိုးလို့ Missအပုပ်ကောင် ဘွဲ့ရတဲ့အကြောင်း ဂျာနယ်ထဲ ထည့် ရေးပစ်လိုက်မယ်၊ ဘာမှတ်လဲ၊ ဂျာ နယ်လစ်စိန်အံ့ကွ”

Missအပုပ်ကောင်လေး ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ရေ နှစ်ပုံးကို မနိုင်တိုင် ဝင်ထမ်းလိုက် သည်။ ပရိသတ်များကတော့ တအံ့ တဩ။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း ဘာ စကားမှမပြောနိုင်။

“နောက်ဆုံး Missဒုက္ကရ စရိယာဘွဲ့ရ ရတနာပိန်မ”

“အလေးစားသတ္တု ဝိဒီယို တစ်ကား ဘယ်တော့ ရိုက်ပေးမှာလဲ” စိန်အံ့၏စကားမဆုံးမီ Missဒုက္ကရစရိယာလေး ချွင်မြူးစွာ မေး၏။ စိန်အံ့မှ ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် . .

“မနက်ဖြန် လာရိုက်မယ်၊ ဒီနေ့တော့ တံခါးယူသွား” စိန်အံ့၏စကားကြောင့် Missဒုက္ကရစရိယာလေးရော ပရိသတ် များပါကြောင်သွား၏။ မကြာသီ အဖြေကို သိရတော့၏။

လာပါပြီ၊ အလေးစားသတ္တု ဝိဒီယိုတံခါးကြီး။ လေးသမ္ပ သန်သမ္ပ မာမာ ယောက်ျားကြီးလေးဦး မနီ တနိုင်နှင့် ညာသံပေး၍ ‘မ’ယူလာပြီ သည်။

“ဟင် ဟင် ဒါကြီးက” “အလေးစားသတ္တု ဝိဒီယို တံခါးလေ၊ မင်းတို့အိမ်က ဝိဒီယို တော်မတော်တော့ မသိဘူး၊ မှန်ကန် ရိုက်ထားတာ၊ ကဲ ကဲ ခေါင်းမရွက်တင်ပေးလိုက်”

“ဟင် အို ဒါကြီးဆို မေ နိုင်ပါဘူး၊ မယူနိုင်ဘူး”

အကြောက်အကန်ငြင်း နေသော Missဒုက္ကရစရိယာကို မောင်စိန်အံ့မှ . .

“အောင်မာ မယူရင် ဆုကိုလည်း မတူသလို မတန်သလို နဲ့ မယူဘူး၊ ဒိုင်ကိုလည်း စက်စက် ပြန်ရန်တွေ့တယ်ဆို ပျာနယ်ထဲ ဖွပ်စိန်လိုက်မယ်၊ ဖွပ်စိန်

“ဇယ် ဟင်း ဟင်း ညှင်း ညှင်း”

Missဒုက္ကရစရိယာ ကြောက် သန့်သွား၏။ ပြီးနောက် တွေဝေသွား ၏။ အတန်ကြာမှ စိတ်ခုံးခုံးချလိုက် သန်တူ၏။ သက်ပြင်းချရင်း . .

“ဒါဆိုလည်း ခေါင်းခုလုပ်ပေး” စိန်အံ့မှ ကျေနပ်သွား သလိုဖြင့် . .

“အေး.. ဒီလိုမှပေါ့၊ ကဲ အဘ တိုက်ပုံချွတ်ပြီး ခေါင်းခုခွေ ပေးလိုက်”

“ဟေ” “ဟေတွေ ဘာတွေလုပ် နေနဲ့ အခုချွတ်”

“အေး.. အေးပါကွာ” ကျွန်ုပ်လည်း မည်သို့ဖြစ် သည်မသိ၊ ယောင်နနနှင့် တိုက်ပုံ အတိုချွတ်၍ ခေါင်းခုခွေကာ Miss ဒုက္ကရစရိယာလေး ခေါင်းပေါ်သို့ ထင်ပေးလိုက်မိ၏။

“အောင်မလေးတော့ ဇက် ထနိုးပါပြီ”

ကျွန်ုပ်လည်း အသံသာ ကြားရ၏။ မျက်လုံးဖြင့်တော့ မကြည့် နဲ့ ပရိသတ်ကိုလည်း မျက်နှာမပြရဲ၊ ထို့ကြောင့် ဝတ်ထားသော လုံချည် ထလေးကိုသာ မျက်နှာလှုံသည်အထိ

ဆွဲမြဲလိုက်မိ၏။

မိတ်ဆွေကြည့်လေ Miss ဒုက္ကရစရိယာက အလေးစားသတ္တု ဝိဒီယိုတံခါးကြီးရွက်ထား၍ Miss အပုပ်ကောင်ကလည်း မျက်နှာရှုံ့မဲ့ ၍ ရေနှစ်ပုံးကိုထမ်းထားရသည်။ ထို့ ပြင် Missနတ္ထိခန္ဓာမှာလည်း ဆုကြီး ကြီးမရသည့်အတွက် ဝမ်းသာသည် လား၊ ဝမ်းနည်းသည်လား မသိသည့် မျက်နှာဖြင့် ရရှိသည့် ကလေးအနီး ကလေးကိုသာ လက်မှ တဆဆနှင့် ရှိနေသည်။

ယခုအချိန်ကစပြီး သဗ္ဗ သတ္တာ ကမ္မသကာ မော်ဒယ်ပြိုင်ပွဲ ကြီး အောင်မြင်စွာပြီးဆုံးကြောင်း ကြေညာအပ်ပါသည် ခင်ဗျား”

မောင်စိန်အံ့၏ ကြေညာ သံအဆုံး ထွက်လာသည့်အသံမှာ “ပြောင်း ပြောင်း ပြောင်း ပြောင်း ချွန်ဖြန်း”

မိတ်ဆွေ လက်ခုပ်သံတော့ မထင်လေနှင့်။ ပရိသတ် မခံမရပ် နိုင်ဖြစ်ပြီး ရရာလက်နက်နှင့် ကျွန်ုပ် တို့အား ဝိုင်းဆော်ပလော်တီးလိုက် သော အသံပေတည်း။

အဘတို့တို့ကြီး

နောင်နော်နော်
အပြုံးတောင်ပျံ
အထောင်ခွံ

အကြံကောင်းတော့ အထောင်ခံ နှောင်နှောင်နော်

ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဆိုက်ကားသမားအောင်ကျော်ထွန်းဆိုရင် လူတိုင်း သိကြတယ်။ မသိလို့လည်းမဖြစ်ဘူးလေ။ ဒီကောင်က ဆိုက်ကားသမား ဆိုတယ်။ သူ့ကြိုက်နေတဲ့ ဓာတ်ရှင်မင်းသားတွေလို ဘောင်းဘီလက်ရွှေ့ ခြေနှင်းကြီးချွတ်တယ်လို့မှ မရှိတာ။

အေးလေ၊ ဒါကြောင့်လဲ ရပ်ကွက်ထိပ်က အရက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် အေးမြင့်ကြီးရဲ့သမီး၊ မအေးကို သေမလောက်ကြောက်ရပါတယ်ဆိုတဲ့ အေး သီတာလေးက သူ့မှသူ့ ဖြစ်နေတာပေါ့။

ဒေါ်အေးမြင့်ကြီးကတော့ လက်ကျောမတင်းတဲ့ ဆိုက်ကားသမား အမည်ခံ အရက်သမားနဲ့ သူ့သမီးကို လုံးဝသဘောမတူဘူး။ သူ့ အေးသီတာ မျက်နှာလေးမြင်ချင်လို့ အရက်သွားသောက်ရင်တောင် ဟိုက ခွေးမောင်းသမား မောင်းလွတ်တော့တာပဲ။ အဆိုးဆုံးကတော့ တစ်နေ့က သူ့အိမ်ရှေ့ကြီး ထဲ ဝှန်တောင်ဆွဲနဲ့ ရောက်လာပြီး

“ဟဲ့ အကောင် နင်နဲ့ငါ့သမီး တူသလား၊ တန်သလား၊ ဆိုက်ကား သမားက ကိုယ့်အဆင့်ကိုယ်သိလေ၊ ဘယ်နှယ်တော် ရွှေလင်ဗန်းနဲ့အူချင်း အရက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင်မွေးထားတဲ့ သမီးကညာကိုမှ ဒင်းက တက်မှန် တယ်လို့၊ ဒီမှာ အနုလက်နဲ့ ရွှေခွက်နှိုက်ချင်ရင် အနည်းဆုံးတော့ ဟမ်းချိန် လက်စွပ်ပါရတယ်ဟဲ့၊ နင့်မှာ ဟမ်းချိန်မပြောနဲ့၊ ကျက်ပေါင်ကွင်းတောင်နဲ့ လား၊ အေး ငါ တစ်ခါတည်း ပြောခဲ့မယ်၊ ဒီနေ့ကစပြီး နင့်သောက်ခွက်လည်း

မမြင်ချင်ဘူး၊ ငါ့သောက်ခွက်လည်း နင်မမြင်ချင်နဲ့ ဒါပဲ”
အဲဒီလိုကြီး ဒေါ်အေးမြင့်က လာကြမ်းသွားတော့ နဂိုကမှ သူ့ကိုယ် သူ့အထင်ကြီးနေတဲ့ အောင်ကျော်ထွန်း ပေါက်ကွဲသွားတာပေါ့၊ ဒါကြောင့် “နောက် ဥရက်အတွင်း ဒီဟာမကြီး သူ့သမီးနဲ့ ငါ့ကို သူ့ကိုယ်တိုင် အေးစေရမယ်”

ထိုသို့ အောင်ကျော်ထွန်းစိတ်ထဲမှာ ကြွေးကြော်လိုက်သည်။ နောက် ဒီစိတ်အကောင်အထည်ပေါ်အောင် ဘယ်လို ပလန်ချလျှင်ကောင်းမည်လဲ ဆိုသည်ကို သူ အသည်းအသန် အိုက်ဒီယာထုတ်နေခိုက်၊ သူတို့စိတ်မှ နေရာ ထာ စပ်စပ်စုစုနိုင်တတ်သော ကိုမြင့်လွင်ဆိုသူ အနားရောက်လာပြီး “အောင်ကျော်ထွန်းရေ၊ မနေ့ညက အကြော်သည် ဒေါ်အုန်းရင် ခံမိ သူ့ခိုးကပ်လို့တဲ့ကွ”

သူ့ အတော်လေး စိတ်ပျက်သွားတယ်။ ဒေါ်အုန်းရင်အိမ် သူ့ခိုးကပ် သူ့နဲ့ သူ့နဲ့ဘာဆိုင်တုန်း၊ ဒါကြောင့် ကိုမြင့်လွင် အနားကထွက်သွားအောင် ခင်းထုတ်မယ်အလုပ်

သူ့ခေါင်းထဲမှာ အလင်းတန်းတစ်ခု ဖြတ်ပြေးသွားတယ်။ သူ့ခိုးကပ် သူ့အကြောင်းလာပြောတဲ့ကိုမြင့်လွင်ကိုလည်း သူ ထိုင်ကန်တော့ချင်စိတ် မပျက်သွားတယ်။ သူ့ခေါင်းထဲ ဖြတ်ပြေးလာတဲ့ အလင်းတန်းက

မအေးကို သေမလောက်ကြောက်နေရပေမယ့် သူ့ကိုလည်း သေမ ဘက် ချစ်နေတဲ့ အေးသီတာကို မနက်ဖြန်ည သူ့ခိုးပြေးမယ်၊ ခိုးတဲ့အခါမှာ သည်း သူ့များသမီးရည်းစားတွေလို သမားရိုးကျမဟုတ်။ အေးသီတာလက်ကို ခြိတ်ခတ်ပြီးဆွဲပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ‘သူ့ခိုး၊ သူ့ခိုး’လို့ အော်ပြီးပြေးမှာ၊ ဒါမှ ရပ်ကွက် မှုိုင်းဖမ်းလို့ မိသွားတဲ့အခါ၊ ‘ကျွန်တော် မိန်းမခိုးတာပါလို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ သွားကြီး အေးသီတာကို သူ့နဲ့မပေးစားလို့မဖြစ်တော့။ နည်းနည်းအောက် ခြေလွတ်နေတဲ့အဘွားကြီး ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ သူ့သမီးကို နာမည်အပျက်ခံမှာ သူ့ကံ။

ထို့ကြောင့်..

ထို့ကြောင့် အမှောင်ထုအောက်မှာ အောင်ကျော်ထွန်း ဝမ်းသာစိတ် တွေနှင့်အတူ မတ်တတ်ကလေး ခြင်ကိုက်ခံနေသည်။ အေးသီတာလာမည့် လမ်းကြားကလေးဘက်ကို သူ ခဏခဏလှမ်းမျှော်ကြည့်နေရသည်မှာလည်း အမော၊ ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွဲလိုက်သော ကင်းတဲမှ သံချောင်း ခေါက်သံ ဆယ့်တစ်ချက်ကို ကြားလိုက်ရတော့ သူ အနည်းငယ် စိုးရိမ်သွား သည်။

“သူ လာမှလာပါ့မလား၊ ငါ ဒီည ဒီအချိန် ဒီနေရာမှာ သူ့ကိုခိုးပြော မယ်ဆိုတဲ့စာ ကိုမြင့်လွင်ကြီးကို အရက်ဖိုးနှစ်ရာပေးပြီး အသေအချာသွားပေး ခိုင်းထားတာပဲ။ သူလာမှာပါ”

သူ့အတွေးမဆုံးလိုက်၊ အမှောင်ထုကြီးခိုးထားသော သူ လှမ်းမျှော် ကြည့်နေသည့် လမ်းကြားလေးအတွင်းမှ အရိပ်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အချို့သမီးတစ်ယောက်အရိပ်။ သူ့ဆီ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာနေသည်။ ထိုအရိပ် အနားရောက်သည်နှင့်

“အစ်ကို ရောက်နေတာကြာပြီလား”
အေးသီတာ၏ ခပ်လောလောအမေး။ သူ ဝမ်းသာအားရ လက်ကို ပြေးဆွဲ၍

“ဟား ကြာပြီပေါ့ အေးချ ကဲ လာလာ အချိန်မရှိတော့ဘူး လစ်စို့”
ပြောပြောဆိုဆို အောင်ကျော်ထွန်း အေးသီတာကို ဆွဲပြေးသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းအရောက်မှာတော့ သူ့အသံပြုကြီးနှင့်

“သူခိုးဖို့၊ သူခိုး သူခိုး သူခိုး”
ထိုသို့ သူ အခေါင်ခြစ်အော်လိုက်သောအခါ နောက်မှ အမိပြော လိုက်လာရသော အေးသီတာ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်အသံနှင့် လှမ်းဖေး သည်။

“အာ အစ်ကို ဘာ ဘာတွေလျှောက်အော်နေတာလဲ”
အောင်ကျော်ထွန်းပြေးနေသော အချိန်ကိုမလျှော့ဘဲ နောက်ကို တစ် ချက်ဝှေ့ကြည့်ကာ
“နောက်မှ ရှင်းပြမယ်”

ဟုဆို၍ တစ်ဘက်ပြန်လှည့်သွားပြီး
“သူခိုးဖို့၊ သူခိုး သူခိုး”

ထိုအသံပြုကြီးကြောင့် တစ်ရပ်ကွက်လုံး တုတ်၊ ဓား၊ လက်နက် ထိုဝှေ့စီနှင့် သူခိုးဖမ်း ထွက်လာကြသည်။ တော်တော်လေးကို ပွက်လောရိုက် ထုန်၏။ အောင်ကျော်ထွန်းမှာတော့ ထိုလူအုပ်မမိခင် ရပ်ကွက် နှစ်ပတ်သုံး ပတ်လောက် ပတ်မိသွားအောင် အတင်းပြေးကာ သူခိုးအော်လို့ ကောင်းနေ ထုန်း။

ထိုသို့ အောင်ကျော်ထွန်း အေးသီတာလက်ဆွဲ၍ အော်ပြေးလာရင်း အလင်းတန်းတစ်ခုမှ အမှောင်တစ်ခုအတွင်းသို့အဝင် ခြေငါးလှမ်းဆယ်လှမ်း ဆောက်အရောက်မှာတော့

“ခွပ်”
“အောင်မလေးဗျာ”
အချိန်နှင့်ဝင်ကုန်းမိသောခလုတ်ကြောင့် ပိုင်ပိုင်ကြီးဆုပ်ကိုင်ထား သော အေးသီတာလက် ပြုတ်ထွက်သွားရုံတင်မက၊ အောင်ကျော်ထွန်း၊ ရှေ့ အမှောင်ထဲ ဂျှန်းနှစ်ပတ်သုံးပတ်လောက် လိမ့်သွားသည်။ ထိုအချိန်
“ဖုတ်”

မျက်နှာရှေ့ မြေကြီးပေါ်ကျလာသော အထုပ်တစ်ထုပ်။ အေးသီ တာအထုပ်ပဲဖြစ်မည်။ တစ်လမ်းလုံး သူ့ဇောနှင့်သူ ပြေးလာခဲ့ရသောကြောင့် အထုပ်ကို သူကူဆွဲပေးဖို့ သတိမထားမိခဲ့။ အေးသီတာလည်း အခုမှသတိရ သွားခြင်းကြောင့် သူ့ကို လှမ်းပစ်ပေးလိုက်တာပဲဖြစ်မည်။

ထို့ကြောင့် အောင်ကျော်ထွန်း အထုပ်ကိုကောက်ပိုက်၍ မြေကြီး မှုတ်မှ ကုန်းရုန်းထမည်အလုပ်
“ဟာ သူခိုး တယ်နားရောက်သွားပြီလဲ”
“ဒီနားတင်ပျောက်သွားတာပဲ”
“ဒါဆို တွေ့အောင်ရွာဟော့၊ မလွတ်စေနဲ့”
“ဟာ သူခိုး ဟိုမှာ သူခိုး”
ထိုအသံများနှင့်အတူ သူ့တို့ပေါ်ကျလာသော ဓားတံခွေ

ရောင်များ။ ရှေ့ဆုံးမှာ မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံးကြီးများနှင့် ကိုစိုက်ကြည့်နေသည်က သူ ယောက္ခမတော်ရမည့် ဒေါ်အေးမြင့်၊ အဖေအနေမဟန်တော့၍ အောင်ကျော်ထွန်း အားကိုးတကြီး အနားမှာရပ်နေသော အေးသီတာကို ပြန်မော့ကြည့်လိုက်တော့

“ဒီမှာ သူ့ခိုး၊ သူ့ခိုး၊ ကျွန်မ သူ့ခိုးကိုမိထားပြီ”

သူ့ကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး၍ သူ့ခိုးစွပ်စွဲကာ လူအုပ်တွေ သူ့အမေဆီ ပြေးသွားသည်။ လူအုပ်မှာ သူ့ခိုးသည် သူတို့မထင်မှတ်ထားသော အောင်ကျော်ထွန်းဖြစ်နေ၍ အံ့အားသင့်၍ ကောင်းနေခိုက် . .

အမှောင်ထဲမှ ပုဆိုးခါးတောင်းကျိုက်လေးနှင့် သူတို့ကိုရပ်ကြည့်သော လူတစ်ယောက် အလင်းရောင်ထဲ ခုန်ထွက်လာသည်။ နောက် သူ့လက်ညှိုးလှမ်းထိုးလိုက်ပြီး

“သူ့ခိုး အဲဒါ သူ့ခိုးလေ၊ ရပ်ကွက်ကို ဝဒီးဝဒီးဒုက္ခပေးနေတဲ့သူ့ကို ခင်ဗျားတို့ ဘာကိစ္စ အလှကြည့်နေရတာတုန်း၊ လုပ်လိုက်ပါ။ မှတ်လော့သားလောက်အောင် အမာရွတ်ကလေးနဲ့ ပညာပေးလိုက် အာ ကြာပါတယ်။ ပြောပြောဆိုဆို ထိုလူ အနားမှာတွေ့သော ခဲကျိုးကို ကောက်ကာ အထုပ်ကလေးပိုက်၍ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေသော အောင်ကျော်ထွန်းဝင်ကူးတော့သည်။ သူ့ခါးမှာ အော်ချိန်ပင်မရလိုက်။

ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် အစပိုင်း အံ့အားသင့်၍ ကောင်းနေသော လူစုမှာလည်း သွေးဆူသွားပုံရသည်။ ဆူညံစွာအော်ဟစ်၍ သူ့ထံပိုင်းအံ့အားကြ၏။

ထိုလူစုကိုကြည့်၍ အောင်ကျော်ထွန်း ကယောင်ကတမ်းနှင့် “သားသား ဘာမှမသိဘူး”

သူ့စကား ဘယ်သူမှမကြားတော့။ အားလုံး၏ ဒေါသများ သူ့ထံပေါ်ကျတုန်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာလည်း အမှောင်ထုက ကြီးထွားဆဲ။

ဆိုးတက်လာပြီ

မဟာအောက်တိုဘာတော်လှန်ရေး နှစ်ပတ်လည်နေ့တွင် ကျေးရွာ ဆိုဗီယက်အဖွဲ့ အစည်းအဝေးတစ်ခု၌ အစည်းအဝေးသဘာပတိက ဤသို့ ပြောသည်။

‘ရဲဘော်တို့ တော်လှန်ရေးအပြီး ကျုပ်တို့ပါတီရဲ့ အံ့မခန်းအောင် မြှင့်မှုတွေကို ကြည့်ကြရအောင်။ ဥပမာ ဒီမှာထိုင်နေတဲ့ မာရီယာ။ သူဟာ အရင်က အဘလဲ။ စာမတတ် ပေမတတ် လယ်သူမတစ်ယောက်။ အဝတ်အစားက အစည်း တစ်စုံပဲရှိတယ်။ ဖိနပ်လည်း မရှိဘူး။ ခုတော့ကော ခုတော့ သူက ဒေသတစ်ခုလုံးသိကြတဲ့ စံပြနို့ညှစ်သမဖြစ်နေပြီ။ အိုင်ဗင်အင်ဒရီဗိုက်လည်း ကြည့်ဇလ။ သူဟာ ဒီရွာမှာအဆင်းရဲဆုံးပဲ။ မြင်းမရွံ၊ နွားမရွံ၊ ပေါက်ဆိန်တစ်လက် ထောင်မရှိဘူး။ ခုတော့သူက ထွန်စက်အမောင်းသမား ဖြစ်နေပြီ။ ဖိနပ်နှစ်စုံလည်း ရှိနေပြီ။ ဆဲမီနီဗစ် အလတ်ဆိပ်ကိုလည်းကြည့် သူက လှူရမ်းကား၊ အရက်သမား၊ လူညစ် လူတေလေ။ ဘယ်သူမှ သူ့ကို နှမ်းတစ်ပေ ပဲတစ်တောင့် ထောင် မယုံဘူး။ သူကလည်း မျက်စိကျရာ အကုန်ခိုးတဲ့လူ။ ခုတော့ သူက ပါတီကော်မတီအတွင်းရေးမှူး ဖြစ်နေပါပြီ’

www.burmeseclassic.com

ကောင်းလာလိမ့်ဦးမယ်

လူတစ်ယောက် ဘတ်စ်ကားပေါ် အိပ်ငိုက်ပြီးပါလာသည်။ စပယ်ယာက ၎င်း၏ ခြေထောက်ကို မတော်တဆနင်းမိသည်။ ၎င်းလူက မပြောမဆိုနှင့်လက်ခုပ်ထတီးသည်။ နံဘေးကလူက ထိုလူထူးဆန်း၏ အပြုအမူကို နားမလည်နိုင်သဖြင့် မေးမိသည်။

“ဪ ကျွန်တော် အစည်းအဝေးပွဲက ပြန်လာတာပါ။ အစည်းအဝေးမှာ ကျွန်တော်အိပ်ငိုက်နေရင် လက်ခုပ်တီးရမယ့်နေရာဆို ဘေးကလူက ခြေထောက်ကိုနင်းပြီး သတိပေးတတ်လို့ပါ။ ခုလည်း လက်ခုပ်တီးချိန်ကို သတိပေးတယ်မှတ်ပြီး လက်ခုပ်တီးမိတာပါ။”

အကြံတူညက်တူ

ကောင်လေးက သက်ပြင်းချရင်းပြောသည်။

“ဦး . . . အချစ်ရယ်၊ ကိုယ်တို့လက်ထပ်ပြီးရင် ကိုယ့်မှာဆပ်ရမယ့် အကြွေးတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ဒီအကြောင်းကို မင်းအဖေကို မပြောရဲဘူးဖြစ်နေတယ်။”

“ရှင်တို့ယောက်ျားတွေဟာ အားလုံး အတူတူနဲ့အနုနု သူရဲဘောကြောင်တဲ့သူတွေချည်းပါလား။ အဖေကလည်း သူ့မှာ အကြွေးပတ်ချာလည်ပိုင်းနေတယ်ဆိုတာ ရှင်တို့ အသိမပေးရဲဘူးတဲ့လေ . . .”

သူရေးချင်တဲ့သူအဖေအကြောင်း

ကျောင်းစာသင်ခန်းတွင် ဆရာမက ကျောင်းသားများကို အဖေအကြောင်း စာစီစာကုံးရေးရန်အတွက် ကျောင်းသားများကို လမ်းကြောင်းပေးနေသည်။

“ဇော်ဇော်ရေ သားအဖေက ဘာအလုပ်လုပ်သလဲကွဲ့။”

“ကျွန်တော့်အဖေက ဆုံးသွားပါပြီ ဆရာမ”

“အို စိတ်မကောင်းလိုက်တာကွယ်၊ ဒါနဲ့ အဲဒီမတိုင်ခင်ကကော ဘွယ်”

“ငိုက်ကိုလက်နဲ့နှိပ်ပြီး အား . . . လို့အော်ရင်း လဲကျသွားတော့တာပဲ ဆရာမ”

ငဲ့တွာ

ယောက်ျားလုပ်သူ ရေချိန်လွန်ပြီး ငှက်ဟာ အိမ်ပြန်ရောက်လာသည်။ မိန်းမက နိတ်ခေါက်ဆွဲလိမ်ကာပြောသည်။

“ဟင် ရှင်ထပ်သောက်ဦးမလား”

ယောက်ျားက တုံ့ကိုဘာစေ ဆိတ်နိတ်နေမြဲဖြစ်သည်။ မိန်းမက အားမလိုအားမရနှင့် ထပ်ကာထပ်ကာ မေးသည်။

“ဟင် ကျွန်မမေးနေတယ်လေ၊ ရှင်ထပ်သောက်ဦးမလား၊ နောက်ထပ် ရှင်ထပ်သောက်ဦးမလား”

ယောက်ျားစိတ်ပျက်လက်ပျက်ပုံစံနှင့် စိတ်မပါလာပါပြောသည်။

“သောက်စေချင်လည်း ငဲ့တွာ”

ဆွဲတီးအက်ဖ်အမ်

ဆွဲတီး အက်ဖ်အမ်

ဆွဲတီး အက်ဖ်အမ်အသံလွှင့်နေ လူအများအိပ်ချိန်မှာ စိတ်ပိန်စေဖို့
 ဆွဲတီးအက်ဖ်အမ်အသံလွှင့်နေ လူအများမလန်းနေရင် တန်းသေနိုင်ဖို့
 ညကြီးပိုင်းမှာ သီချင်းသံလေးတွေ
 သေသေကြေကြေ ထုတ်လွှင့်နေတဲ့
 မနက်မိုးလင်းရင် အနားယူဦးမယ်
 အဖန်တစ်ရာသေ ထုတ်လွှင့်ဦးမယ့်
 ပြည်သူတွေစိတ်ပိန်စရာ အိမ်ကလံထုတ်လွှင့်မှာ

အခုလို ညကြီးပိုင်း သက်ကြီးခေါင်းချချိန်မှာ ညစဉ်မပျက် ထုတ်လွှင့်နေတဲ့ ဆွီးတီးအက်စ်အမ် ရေဒီယိုအစီအစဉ်များ စတင်ပါတော့မယ်။ သောတဆင်သူ ပရိသတ်အပေါင်း မင်္ဂလာအပေါင်းနဲ့ ခါးညောင်းပြီသာ မှတ်ပေးရော။

ခုပထမဆုံးတင်ဆက်မယ့် အစီအစဉ်ကတော့ ညစဉ်ထုတ်လွှင့်နေကျဖြစ်တဲ့ 'စိတ်ပိန်စရာ သီချင်းပဒေသာ' အစီအစဉ်ပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအစီအစဉ်မှာ ထုတ်လွှင့်ပေးမယ့် သီချင်းကတော့ 'အခင်းကြီးအမှု' ဆိုတဲ့ မြန်မာဟန်နွယ်တဲ့ ရှမ်းသံသီချင်းလေး ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီသီချင်းကို သီဆိုမယ့်တေးသံနှင့်ကတော့ 'အယ်လ်ဆိုင်းပိုင်း' ဖြစ်ပါတယ်။ နားခုကျ ခံကြပါဦးရှင်။

အခင်းကြီးအမှု

မူလဘူတ- ရှမ်းပဲပုတ်

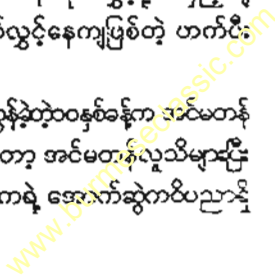
- ဆောင်းကွင်းချမ်းမီးစီး တောင်တန်းကြီးဘေးမှာ ပျက်စွဲခဲ့တဲ့ ကျွန်မ ဘဝလေးပါ . . .
- လဘက်ဆွဲသွားနေချိန်လေးမှာ ဘာကလိုလိုဖြစ်လို့ ထဘီလှန်ပြီး အခင်းကြီးသွားခိုက်မှာ . . .
- ပုဆိုးကွင်းသိုင်းကြီးနဲ့ ချွဲထဲကပြေးလာ ဇွတ်တရွတ်နဲ့ပဲ လူမည်းမည်းကြီးပါ . . .
- ကျွန်မမှာ အရွက်လုံအောင်ဖုံးဖို့ ထဘီချုံဖို့ရာ ဖင်မှာပဲနေတဲ့အီးကြောင့် မဖုံးဖြစ်ပါ . . .
- ဪအခင်းကြီးအမှုလို့ ခေါ်ချင်ခေါ်ပါလေ . . .
- ဒါကိုတွေ့မယူနိုင်တော့ဘူးလေ . . .
- တကယ်ပေပွဲခဲ့တဲ့ မှုခင်းဖြစ်ရပ်ဟာ ခေါ်ပါကွယ် အခင်းကြီး အမှုပါပဲ . . .
- ခင်မင်တယ် အခင်းကြီးရှင်တွေ ဆင်ခြင်နိုင်ပါစေ ဒီတောင် ဒီတောရပ်မှာလေ

အနုပညာလောကထဲမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ဝနှစ်ခန့်က အယ်တန် လူသိနည်းပြီး အောင်မြင်ခဲ့ပေမယ့် ဒီကနေ့မှာတော့ အင်မတန်လူသိများပြီး အောင်မြင်တဲ့ အနုပညာရှင်ကြီး

- အဲမယ် သီချင်းကောင်းနေတုန်း ကြော်ငြာက ဖြတ်ဝင်လာပြီ
- င ရှင်အလုပ်သွားရင်ယူသွားဖို့ ဒီမှာ ထမင်းပွားနဲ့ ရေနှေးခါတ်ဗူး
- အသင့်ဖြစ်နေပြီနော်။
- ◆ မလိုတော့ဘူးလေ။
- င ဒီမှာ ရှင်အလုပ်သွားရင်ဝတ်ဖို့ ပုဆိုးနဲ့တိုက်ပုံ မီးပူတိုက်ထားပြီးပြီ။
- ◆ မလိုတော့ဘူးလေ
- င ရှင်ရဲကျရင်လက်ဖက်ရည်သောက်ဖို့ လက်ဖက်ရည်ဖို့နဲ့ လမ်းစားရိတ်။
- ◆ မလိုတော့ဘူးလေ။
- င ကဲ ဒါတွေမလိုတော့ဘူးဆိုလည်း ဘာတွေလိုလည်းပြော . . .
- ◆ မနေ့ကတည်းက အလုပ်ပြုတ်လာလို့ အလုပ်ပဲလိုတယ်ဟေ့ အလုပ်
- ဆိုတယ်။
- တုံ . . .
- င ဦးရှင်းတွေများပြားလည်း . . . လေသလပ်တိုင်း အအေးခါတ်ရနိုင်
- ◆ ခင်လန်ဦးရှင်း . . .
- င ဘာပဲပြောပြော ဘာမှမကြားဘူး နားထိုင်း . . .

ဆွီးတီးအက်စ်အမ်ရိသတ်ကြီးရှင် အခုတဖန် ထုတ်လွှင့်ဖို့အလှည့်ကျတော့ အစီအစဉ်ကတော့ ညစဉ်ညတိုင်း ထုတ်လွှင့်နေကျဖြစ်တဲ့ ဟက်ပီးသတ်ဒေး အစီအစဉ်ပဲဖြစ်ပါတယ်။

မင်္ဂလာပါရှင်။ အနုပညာလောကထဲမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ဝနှစ်ခန့်က အင်မတန်လူသိနည်းပြီး မအောင်မြင်ခဲ့ပေမယ့် ဒီကနေ့မှာတော့ အင်မတန်လူသိများပြီး အောင်မြင်တဲ့ အနုပညာရှင်ကြီး ရှမ်းစာပေလောကရဲ့ အောက်ဆွဲကပ်ညာနဲ့

ကြီး ဂန္ထဝင်မောင်မြေလုံးရဲ့ မွေးနေ့ညဖြစ်ပါတယ်ရှင်။ ဟတ်ဗီးဘတ်အေပါ ဆရာ
 ဂန္ထဝင်မောင်မြေလုံးရှင်၊ ဒီညမှာ ကျရောက်တဲ့ ဆရာရဲ့မွေးနေ့ညမှသည် နောင်
 နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော်တိုင် ယခုလို ဆရာကိုမုန်းတဲ့ သောက်မြင်ကပ်တဲ့ ဆရာ
 ရဲ့မယားကြီးဒေါ်အုန်းစိမ်းနဲ့ ဆရာရဲ့ ရပ်ကွက်အော့ကြောလန်သားသမီးများနဲ့
 အတူပြတ်သန်းရင်း လောကရဲ့ ဒုက္ခမျိုးစုံကို ခံစားစံစားနိုင်ပါစေလို့ ကျွန်မတို့
 ဆွိုးတီးအက်ဖ်အမ်မှ ဆုမွန်ကောင်းများ တောင်းပေးလိုက်ပါတယ်ရှင်။

ဒီနေ့ ဒီညမှာကျရောက်တဲ့မွေးနေ့ရှင်တိုင်းအတွက် ကျွန်မတို့ ဆွိုးတီး
 အက်ဖ်အမ်မှ မွေးနေ့လက်ဆောင်လေး ပြန်ပေးပါရစေ။ အဲဒီအစီအစဉ်ကတော့
 ဒီကနေ့ညမှာ မွေးဖွားတဲ့ မွေးနေ့ရှင်တိုင်းရဲ့ ဇာတာစန်းလဒ် မဓမ္မသတ်များကို
 တွက်ချက်ပြီး ဒီကနေ့ ဗေဒင်လောကရဲ့ညသျှောင် ဝေဒထိပ်တို (ကလောင်
 ထိပ်တုံးအောင်တွက်စားလာတာ။ ဤကားစကားချပ်) ဆရာဇာဘော်လီဆို
 ကိုယ်တိုင်က တွက်ချက်ပြီး ကိုယ်တိုင် အသံလွှင့်ဟောကြားပေးမှာ ဖြစ်ပါတယ်။
 အားလုံး ဘုရားတရားသာ အောက်မေ့ကြပေတော့ရှင်။

အဟွင်း အဟွင်း ဒီကနေ့ညမှာ မွေးဖွားတဲ့သူတွေဟာ ရူပပြုလင်
 သုနခေါက်နန်းမှာကွယ်ပြီး ဆိုက်ရောက်နေတဲ့အတွက် ဒီဇာတာရှင်များဟာ
 အသားမှာမည်းမယ်၊ သွားမှာကွဲမယ်၊ ရုပ်မှာ ပိုးစိုးပက်စက်ဆိုးမယ်၊ မျက်လုံး
 မှာစောင်းပြီး နှာခေါင်းမှာလည်း ဧရာမလို့ဆိုရအောင် ကြီးမားပြီး ကြမ်းတမ်း
 ခက်ထရော်မယ်။ သွားမှာခေါပြီး အာပုတ်ရည်လည်း အမြဲလျှံကျနေမယ်။ အား
 တွင်းနဲ့မှာလည်း ခွေးသေကောင်ပုတ် ငုံ့ထားသလို အမြဲအနံ့ဆိုးလို့ ကန့်သ
 အဘိုးလို့ခေါ်ရလိမ့်မယ်။ ဝဏ္ဏဘာလုကြယ်ဟာ အနောက်တောင်ဖျား နဂါးအပြိုင်
 မြောက်ပြီး အီးပေါက်ချိန်မှာမွေးလို့ ကိုယ်နဲ့မှာ သောက်ကျိုးနည်းဆိုးမယ်။
 ကိုယ်ဟန်မှာလည်း အချိုးမကျ ရွံစောင်းလို့ ဘာဝတ်ဝတ် ဘာဆင်ဆင် ခါဆင်
 ကောင်ပုံ ပေါက်နေမယ်။ စောရနကွတ်က မဓမ္မသတ်ကြီးရဲ့ ပြုလုပ်ပေါ်မှာ ထိုး
 နေတဲ့ကာလမှာ ကျရောက်တဲ့အတွက် ဒီနေ့ဒီရက်မှာ မွေးဖွားတဲ့ ဇာတာရှင်တွေ
 ဟာ စာရိတ္တမှာ လွန်စွာညံ့ဖျင်းမယ်။ လစ်ရင်လူ ရရင်နှိုက် လွတ်ရင်ခိုး စတာ
 တွေနဲ့ အလွန်အကျွံပေးသလို အဲဒီလိုမကောင်းမှုတွေလုပ်ဖို့ အမြဲစိတ်စေတယ်ဆို
 တွေက နှိုင်းကြားနေမယ်။ လူဆိုးလူမိုက်ဘဝကို မွေးရာမှ သေသည်အထိ ခံ

ယုံသူတွေဖြစ်တယ်။ လစ်တိုင်းလည်းခိုး၊ ခိုးတိုင်းလည်းမီး မိတိုင်းလည်း
 နှင်ကျမယ့် ဇာတာရှင်များဖြစ်တဲ့အတွက် ထောင့်ကြမ်းခင်းနဲ့ကျော အမြဲ
 ဆက်လို့ အိပ်စက်ရမယ့် ဇာတာရှင်များဖြစ်တယ်။ ဘနဖူး ဘူတိုဇာနဲ့သိုတ်
 ရှင်သူများဖြစ်တဲ့အတွက် မိဘကိုယ်တိုင်က အမွေဖြစ်ပြီး အသေသတ်ချင်
 ဘတ်အောင် မုန်းတီးနေမယ်။

အများအပေါ် မနာလိုမုန်းထား မစ္ဆရိယစိတ်များပြားလှတဲ့အတွက်
 နှာလုံးနဲ့တစ်ယောက်ဆိုသလို မဆိုစလောက် ရန်များမယ်။ အမြဲတစေ ဓား
 နှံထူရိုက်ကိစ္စတွေကို ကန့်သရိုက်ဆွဲထားသလို ကြုံနေရမယ်။ ကြုံတိုင်း
 နည်း ခေါင်းကွဲ၊ လက်ကွဲ၊ ဇတ်ပိုးစောင်း၊ နှာခေါင်းပြတ်၊ မအားပြုတ်၊ ဇလုတ်
 ကျ ခြီးညှောင်အောက်ပိုင်းသေ စတာတွေနဲ့ အိမ်ဦးနဲ့ကြမ်းပြင် လမ်းထွင်း
 သလို အမြဲခံနေရမယ်။⁴

အများနဲ့မဖြစ်ရင်လည်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ခလုတ်တိုက်ပြုတ်ကျ၊
 နှံရာရခြင်းများနဲ့လည်းကောင်း၊ လေဆန်လေအောင်၊ အတွင်းပိုင်းပေါက်၍
 နည်းကောင်း၊ အမြဲတမ်း ဆေးရုံရောက်ကိန်းရှိတယ်။ ရောက်ရင်လည်း ခြသေ့
 ဘက်သည်း မြေခွေးအသည်းနဲ့ လူနာဆို ပိုက်ဆံလုကြီးစားနေတဲ့ အထူးကုဗေ
 သာကြီးတွေနဲ့ပဲ အမြဲကုသမိမယ်။

မိစ္ဆာပြုလင် ကပိုကရိုနဲ့ နေရပ်ပြောင်းချိန်မှာ မွေးဖွားတဲ့အတွက် အိမ်
 နှင်ဖက်မှာ ရုပ်ဆိုး၊ ဝန်တို ကုန်းအိမ်များနှင့်သာ အကြောင်းဆက် ပေါင်းဖက်
 နန်းမြင်တယ်။ ရတာတစ်ယောက်၊ ရောက်တာတစ်ရာ ဆိုရမလောက်
 ဘောင် အိမ်ထောင်ကျတာနဲ့ယောက်ဖ၊ ခယ်မ၊ မရိုး၊ ယောကွမအပြင်၊
 ဘေးပါသားသမီးများနဲ့ သူလင်ကြီးကိုပါ တင်ကျွေးဆင်ပေးရကိန်းရှိတယ်။

အိမ်မှာ ပေးသမျှမလောက်၊ ရသမျှကုန်ပြီးကြွေးရှင်များက ဓားကြိမ်း
 နှိပ်လို့ ငါးစိမ်းတန်းလို ရုတ်ရုတ်ရက်ရက်နဲ့ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေကိန်းရှိတယ်။
 အိမ်အတည်တကျ တည်ဆောက်နိုင်ကိန်းလည်း ကမ္ဘာနဲ့အင်္ဂါပြုလုပ်လို့ ဝေး
 ဘေး ဟေး နေဦးမယ်။

ခရီးသွားလိုသူများအနေနဲ့ သတိပြုဆင်ခြင်ရမှာကတော့၊ တောင်
 ရုပ်တိုသွားရင် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားမယ်၊ မြောက်အရပ်ကိုသွားရင် အမှုဖြစ်မယ်။

အရှေ့အရပ်ကိုသွားရင် ကျန်းမာရေးဆိုးရွားစွာ မောက်ပြန်မယ်။ အနောက်အရပ်ကိုသွားရင် အသက်သေမယ်။ ကျွန်ကြားအရပ်များကို သွားရင် စိတ်ပေါင်းလေငန်းနဲ့ ရူးသွပ်လမ်းမြင်တယ်။ ရထားနဲ့သွားရင် ရထားလမ်းရေတော်မယ်။ ကားနဲ့သွားရင် ကားမှောက်မယ်။ ဆိုင်ကယ်၊ စက်ဘီး အစီးကျင့်ရင် အက်ဆီးဒင့်အကြီးကြီးဖြစ်ကိန်းကြုံမယ်။ ရေလမ်းနဲ့ အကျိုးမပေးပုံများတော့ ဟင်းချိုသောက်ရင်း ဇွန်းအပင့်မှာ ရေနှစ်ကိန်းရှိတယ်။

ဒီနေ့ဒီရက်မှာမွေးဖွားတဲ့ ကျော်ကြားပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ တမ္ဘာတင်စရာ သူခိုးကြီး ဒိုင်ယာဘောလစ်။

မြန်မာပြည်မှာတော့ အင်းဝခေတ်တလျှောက် နေ့မအိပ်ညမနား ခိုးခြင်းနဲ့ တိုင်းပြည်ကို ချောက်ချားအောင်လုပ်ခဲ့တဲ့ 'သူခိုးကြီးငတက်ပြားနဲ့ ဆရာကိုယ်တိုင်တို့ ဖြစ်ပါတယ်။

သီချင်းတစ်ပုဒ်လောက်တော့ လွှင့်ဦးမှပါရှင်။ နားသောတဆင်ပြပါဦးရှင်။

- ဘီလပ်ရည်ချိုချိုလေး တောင်ကြီးသူမ အပျိုလေးဟေ့ အပျိုလေး
- ဘီလပ်ရည်ရှုတတ တောင်ကြီးသူမ လှမှလှဟေ့ လှမှလှ
- ဘီလပ်ရည်အမြုပ်ထ တောင်ကြီးသူမ ငါနဲ့ရဟေ့ ငါနဲ့ရ
- ဘီလပ်ရည်ခြောက်ကျပ်ခဲ့ တောင်ကြီးသူမ အာဟား အာဟား

ယိုယို ရေ ရေ အွန်းဟွန် အွန်းဟွန် ရဲ ရဲ . .

ဒီကနေ့ ညကြီးပိုင်းအစီအစဉ် ဒီတင်ပြီးဆုံးပါပြီရှင်။

ဆိုးတီး

ဆိုးတီးအထိမ်အပ်တက္ကအတွက် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ သီချင်းပြောင်များ၊ အခြားအထိမ်အပ်တက္ကများ၊ အခမဲ့ကြော်ငြာများ ပေးပို့နိုင်ပါသည်။ အလျဉ်းသင့်သည်လတွင်အသုံးပြုဖော်ပြသွားပါမည်။

ပူလဘုတ သီချင်းအမည်။
သီဆိုသူအမည်များ ဖော်ပြပေးပို့ပါ။

သွေးဆိုးတဲလု

လူတစ်ဦး အရက်ဘားသို့ ဝင်လာသည်။

“ဟေ့ ငါ့အတွက် ဝီစကီနှစ်ပက်၊ စားပွဲထိုး မင်းအတွက်လည်း နှစ်ပက်၊ ဟောဟိုက ကောင်တာမှာထိုင်နေတဲ့ လူအတွက်ပါ နှစ်ပက်နဲ့ကွာ”

စားပွဲထိုးက ဝမ်းသာစွာ ဆောင်ရွက်ပေးပြီး သူ့အတွက်ရသော ဘောက်ဆူးနှစ်ပက်ကို မော့လိုက်သည်။ ထိုလူမှပင် ၎င်းဝိတ်တာကို ထပ်ခေါ်ပြီး

“ဟေး ဘွိုင် ငါ့အတွက်ဝီစကီနှစ်ပက်၊ အေး မင်းအတွက်လည်း နှစ်ပက်၊ ဟိုကောင်တာဆရာအတွက်ပါ နှစ်ပက်လုပ်ဦးကွာ”

စားပွဲထိုးက ဆောင်ရွက်ပေးပြီး သူ့ကိုယ်တာကို သူပြုလိုက်ပြန်သည်။ ထိုသို့ပင် ထိုလူက သူ့အတွက်နှစ်ပက်မှာပြီးတိုင်း စားပွဲထိုးနှင့်

ကောင်တာထိုင်သူတို့အတွက် နှစ်ပက်စီပေးရင်း ရေချိန်ကိုက်လာသည်။ “အေး ငါလည်းရေချိန်ကိုက်ပြီ၊ သွားဦးမယ်ဟေ့”

စားပွဲထိုးက ပြေးလာပြီး . . “ဆရာ ဒီမှာ ဘီလ်ရှင်းပေးပါဦး”

“အာ တို့သုံးယောက်အတူသောက်တာကို ငါ့မှာပိုက်ဆံမပါဘူး၊ မင်းရှင်းလိုက်၊ မဟုတ်ရင် ကောင်တာကကောင်ကို ရှင်းခိုင်းလိုက်”

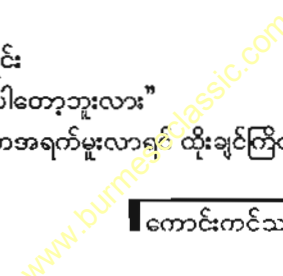
စားပွဲထိုးက ဒေါသကို မထိန်းနိုင်သဖြင့် ထိုးကြိတ်လွှတ်လိုက်သည်။ နောက်နေ့ ထိုသူပင် အရက်ဘားသို့ ရောက်လာပြန်သည်။

မနေ့က စားပွဲထိုးကိုပင် ထပ်မှာ၏။ “ဟေ့ ဘွိုင် ငါ့ဖိုဝီစကီနှစ်ပက်ပေး၊ ဟောဟိုကောင်တာကလူအတွက်

နှစ်ပက်ပေးပါ” စားပွဲထိုးက တစ်ချက်တွေသွားရင်း

“ဟင် ကျွန်တော့်အတွက်ရောမပါတော့ဘူးလား” “မင်းတို့ တိုက်လို့မဖြစ်ဘူး၊ မင်းကအရက်မူးလာရင် ထိုးချင်ကြိတ်

ချင်နဲ့ အရမ်းသွေးဆိုးတယ်”

Handwritten Burmese text on a piece of paper, including a circular symbol at the top right and a signature at the bottom.

Handwritten Burmese text on a piece of paper, featuring a circular symbol on the left side and a signature at the bottom right.

Handwritten Burmese text on a piece of paper, including a circular symbol on the left side.

Handwritten Burmese text on a piece of paper, featuring a circular symbol at the top and a signature at the bottom.

Handwritten Burmese text on a piece of paper, including a circular symbol on the left side.

Handwritten Burmese text on a piece of paper, featuring a circular symbol at the top right and a signature at the bottom.

Handwritten Burmese text on a piece of paper, including a circular symbol at the top.

အကယ်

နဖူးပေါ်မှစီးကျလာသည့် ချွေးများကို လက်ဖဝါးဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပွတ်သုတ်လိုက်သည်။ မနက် (၄)နာရီမှစ၍ ဆိုက္ကားနင်းပြီးပြန်လာသည့် ကိုထွန်းနိုင်တစ်ယောက် သားဖြစ်သူကိုမြင်မှ ပို၍ အမောဆိုသွား၏။

ခုပဲ မနက်(၁၀)နာရီရှိပြီ။ ကြည့်စမ်းပါဦး။ သားကြီးဖြစ်သူ အောင်ခိုင်မင်းမှာ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်တွင် လူးလိမ့်၍ အိပ်ကောင်းတုန်းပင်။

“ဟဲ့ အကြီးကောင် ထတော့လေကွာ၊ နေမြင့်ပေါ့”

“အင်း..”

အောင်ခိုင်မင်းတစ်ယောက် ခပ်ရှည်ရှည်ညည်းသံနှင့် ခွေခေါက်ပြီး အိပ်နေပြန်၏။

“ဟေ့ကောင် အောင်ခိုင်

မင်း ထစမ်း၊ ဟိုမယ် မင်းအမေမေ ရောင်းကပြန်လာရင် မင်းမြင်ပြီး အမောဆိုဦးမယ်”

ကိုထွန်းနိုင်၏ ခပ်ဆာဆတ်အသံကြောင့် အောင်ခိုင်မင်း အိပ်နေရာမှ ငုတ်တုတ်ထထိုင်လိုက်၏။

“ဟေ့ကောင် သွား၊ မျက်သစ်ချေ”

အောင်ခိုင်မင်း ခေါင်းတပြင်းပြင်းကုတ်၍ ထိုင်နေသည်။

“ထလေကွာ၊ မျက်သစ် ထမင်းစားချိန် ရောက်နေပြန်ပြန်၊ ထမင်းစားပြီးတော့မှ ဆက်ခံချင်အိပ်”

ကိုထွန်းနိုင်ကို လှမ်းကြည့်နေသည့် သားကြီးအောင်ခိုင်မင်း

မျက်လုံးများက မျှော်လင့်ချက်မဲ့တာ နှိုင်းနေသည်။

ကိုထွန်းနိုင် သက်ပြင်းကြီးကြီးတစ်ခုကို ချလိုက်မိ၏။ ဤသက်ပြင်းမှာ ဘယ်နှစ်ကြိမ် ခြောက်မှန်းပင်မသိတော့။

ကိုထွန်းနိုင်က ဆိုက္ကားသားစစ်စစ်ပါ။ ဆိုက္ကားနင်းသည့် လုပ်ကလွဲ၍ မည်သည့်အလုပ်ကိုမှ လုပ်ဘူးပါ။ လုပ်လည်းမလုပ်တတ်ပါ။

ရိုးသားသည့်ကိုထွန်းနိုင်ကို လူကြီးက ချစ်ခင်လေးစားကြသည်။ အထူးတို ရိုးသားကြီးစားစွာလုပ်ကိုင်သည်။ စည်းကမ်းရှိသည်။ မမြဲကျင်ကန်သည်။ မမြဲကျင်ကို ဈေးကြိုပို့သည်ရင်း ဆိုက္ကားသမားကိုထွန်းနိုင်နှင့် တွေ့ဆုံသည်မမြဲကျင်တို့ အကြောင်းကြားသည်။ ပန်းသည်နှင့် ဆိုက္ကားသားဆိုပေမယ့် ကိုထွန်းနိုင်တို့ လူကြီးစေ့နေနိုင်သည်။ စားဖို့ စုဖို့ လျှို့ဝှက် အချိုးချနိုင်ကြ၏။

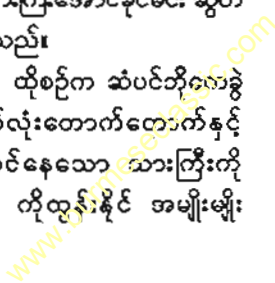
ကိုထွန်းနိုင်ရော မမြဲကျင်ကန်ကန် ဆတ်ပညာတို့ ကောင်းစွာမသင်ကြားခဲ့ရပါ။ သေစာရှင်စာဟု ခေါ်သော ရေးတတ်ဖတ်တတ်ရုံသာ သိကြသည်။ မမြဲကျင်နှင့်အကြောင်း

ပါပြီး သားသမီးများ ထွန်းကားလာတော့ ကိုထွန်းနိုင်၏ တစ်ခုတည်းသောရည်ရွယ်ချက်မှာ သားသမီးများ ပညာတတ်ရမည်။ သူတို့ထွန်းက မသင်ဘူးသည့်စာ မတက်ခဲ့ဘူးသည့်ကျောင်းများကို တက်ရောက်နိုင်ရမည် ဟူသည့်ဆန္ဒမှာ သူ့တွင် အစဉ်ကြီးစိုးခဲ့၏။

အလုပ်လုပ်လည်း ဒီစိတ်၊ စားလည်းဒီစိတ်၊ အိပ်လည်းဒီစိတ်နှင့် ရသမျှငွေကိုလည်း စိစစ်နိုင်သမျှ စိစစ်ပြီး သားသမီးများအတွက်သာ ရှိသမျှ အာရုံကို စုစည်းထားခဲ့သည်။

ကိုထွန်းနိုင်တို့တွင် သားနှစ်ယောက်နှင့် သမီးတစ်ယောက် ထွန်းကားခဲ့၏။ ကိုထွန်းနိုင် မျှော်လင့်ခဲ့သလိုပင် သားကြီးအောင်ခိုင်မင်းမှာ အလွန်လိမ္မာယဉ်ကျေးပြီး စာတော်သည့် ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း အတန်းတွင်းဆု၊ မြို့နယ်ဆု အစရှိသည်တို့ကို သားကြီးအောင်ခိုင်မင်း ဆွတ်ခူးနိုင်ခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က ဆံပင်ဘိုလေးခွဲ၍ မျက်လုံးတောက်တောက်နှင့် ကြည်လင်နေသော သားကြီးကို ကြည့်၍ ကိုထွန်းနိုင် အမျိုးမျိုး

စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးသည်။

“ငါ့သားကြီးက အရာရှိကြီးဖြစ်မှာ”

“ဒါမှမဟုတ် ကမ္ဘာပတ်ပြီး အလုပ်လုပ်မယ့် အင်ဂျင်နီယာကြီး”

“ဒါမှမဟုတ် ဘက်(စ်)မန်းတွေ တစ်ပြုံကြီးနဲ့ သူလိုက်ယံလိုတွေ မော့မကြည့်ရဲလောက်အောင် ရာထူးကြီးမယ့်သူ”

ထိုရည်မှန်းချက်များနှင့် သားကြီးကို လိုလေသေးမရှိ သူတာဝန်ကျေခဲ့သည်။ သားကြီးကလည်း တာဝန်ကျေခဲ့၏။ နှစ်စဉ် တစ်နှစ်တစ်တန်း အောင်ပြီး(၁၀) တန်းကိုလည်း နှစ်ချင်းပေါက်အောင် ခဲ့၏။ သားကြီး(၁၀)တန်းကို ဂုဏ်ထူး(၃)ခုနှင့် အောင်သည်ကိုကြား၍ ကိုထွန်းနိုင်တစ်ယောက် ဆိုကြားဂိတ်တွင် ရွမ်းဘယ်နပတ်ထိုးမိမှန်း မသိအောင် အပျော်ကြားခဲ့သည်။

“ငါ့သား အရာရှိကြီး”

“ငါ့သား ဝန်ကြီး”

“ငါ့သား သူဌေးကြီး”

သူ ဘာတွေအော်မိမှန်း ပင် မမှတ်မိတော့။ ခု သားကြီးက တာဝန်ကျေစွာပင် တက္ကသိုလ်မှ အဆင့်မြင့်ဘွဲ့ကို ရခဲ့ပြီ။ ထိုအချိန်မှ

စ၍ ကိုထွန်းနိုင်တို့အတွက် ဒုက္ခခေါ်ရမလား၊ ပြဿနာဟုခေါ်လား၊ ကိုထွန်းနိုင် မမျှော်မှန်းထားသည့်အရာများကို နဖူးတွေ့ခွေးတွေကြုံတော့၏။

“အလုပ်တွေက အထွေထွေအဖေရဲ့၊ သားတို့လိုလူနဲ့ ဘယ်လိုရနိုင်မှာလဲ”

ကိုထွန်းနိုင် မကြားသည့်စကားများကို စတင်ကြားတော့သည်။ ထိုစကားများကို လုံးဝ လက်မခံနိုင်ပါ။

“မင်းမှာ လိုအပ်ချက်တစ်ခုခုရှိသေးလို့နေမှာပေါ့ဗျာ ဒီအလုပ်မရလည်း နေထိုင်ဦးမပြောတဲ့ ဒီပလိုမာဆိုလား သင်ထွေ တက်လို့ရတယ်ဆိုတာ ခင်တွေကို တက်ချည်ဦး၊ ကိုယ့်မှာ ဖုတ်စုံတော့ ကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

သားကြီးက သူ့စကား သူ့ဆန္ဒများကို လက်ခံရှာသည့် တက်လိုက်သည့်သင်တန်း။ ကာလိုက်ရသည့် ဒီပလိုမာ၊ လျှောက်လွှာရသည့်အလုပ်။ ခုပင် သားကြီး နှစ်ဆယ်ကျော်အစိတ်ပိုင်း အစွဲတော်တစ်ဆိတ်ပိုင်းမကလို့ သုံးဆန်းပင်ကပ်ချင်ပြီ။

ကိုထွန်းနိုင်တို့ အိမ်နံရံပတ်လည်တွင် အောင်နိုင်မင်း၏ ဘွဲ့၊ ဒီပလိုမာ၊ သင်တန်းဆင်းလက်မှတ်များ ပြည့်နှက်နေပြီ။ တက်စရာ သင်တန်းပင် ရှိပေမကတော့ပါ။ နံရံတွင်လည်း ကပ်စရာနေရာမရှိတော့။ အိမ်ရှေ့တွင် ခေါင်းစုတ်ဖွားနှင့် ပျင်းရိပျင်းတွဲ မျက်နှာသစ်နေသည့် သားကြီးကိုကြည့်၍ သူ့ရင်တွင် ဆို့နှင့်၍ လာ၏။

“သားကြီး”

“အင်း.. .”

အောင်နိုင်မင်း၏ ပျင်းရိပျင်းတွဲအသံ။

“သားကြီးအတွက် အဖေအလုပ်တစ်ခုသွားပြောပေးမလားလို့ ကုမ္ပဏီပီပီလေ”

အောင်နိုင်မင်း ခေါင်းငုံ့၍ ခိုးပြုံးလိုက်၏။ ကိုထွန်းနိုင် မမြင်ဟန်ပြု၍

“ဒီတစ်ခါတော့ အဆင်ပြေမှာ သားကြီးရဲ့၊ အဖေတို့ဆိုကြားဂိတ်က ကိုမောင်ဦးနဲ့သွားမှာ”

အောင်နိုင်မင်း ကြားဟန်မပြုပါ။

“ကိုမောင်ဦးက ဒီရပ်ကွက် မရောက်ခင် ဆိုကြားမနင်းခင် ကုမ္ပဏီ

လူကြီးတစ်ယောက်အိမ်မှာ ဒေရိုင်ဘာ လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီကုမ္ပဏီလူကြီးက အတော်အရေးပါဆိုပါ သူက ထောက်ခံရင် သားကြီး ဘာအလုပ်မခံရနိုင်တယ်”

အောင်နိုင်မင်း ပြုံးပြန်၏။

သူ့အပြစ်က သူ့လိုပင် မျှော်လင့်ချက် မဲ့နေ၏။

“ကိုထွန်းနိုင် ဒီအိမ်ပဲ”

ကြီးမားကျယ်ဝန်းလှသည့် အိမ်ကြီးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုထွန်းနိုင်စိတ်တွင် ဘာမှ မဝင်ဘူးသည့် သိမ်ငယ်စိတ်က တိုးဝင်ရောက်လာ၏။ သူ့ကိုယ်သူ ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါ့ကို မကြိုက်က သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် ဆင်ပေးလိုက်တာပဲ”

ဘေးမှ ကိုမောင်ဦးက လှည့်ပြုံးပြု၍

“ကိုမောင်ဦးရော တစ်တည်း လိုက်ဝင်ခဲ့ပါလား”

ကိုမောင်ဦးက သူ့ကို မဝေဝေကြည့်ရင်း

“ကျွန်တော် နီကပ်စောမယ်လေ၊ ကိုထွန်းနိုင် လွတ်လွတ် လပ်လပ် ပြောလို့ရအောင်ပါ”

• ထိုသူမှ တစ်ခုတည်းသော ခုံတွင်ထိုင်ထိုင်၍ သူ့ကိုထိုင်ရန် အိမ်နီးဝေးဝေး၏။ သူ ဘေးဘီဝေကြည့်ပြီး ထိုင်ခုံလည်းမရှိသည်နှင့် ခင်းထားသည့်ကော်ဇောပေါ် ထိုင်ချလိုက်၏။

ကိုထွန်းနိုင် ကန်တော့မည့် မုန့်ထုပ်ကို ဆကြည့်ရင်း “အေးဗျာ ကျွန်တော်ပဲ သွားလိုက်မယ်၊ ခင်ဗျားကို ကျေးဇူး တင်ပါတယ်”

ကိုမောင်ဦး ပြောလိုက်ပြီး “ရပါတယ်ဗျာ၊ အချင်း ချင်းတွေပဲ၊ ဂိတ်ပေါက်ကို ကျွန်တော် ပြောထားပြီးပြီ၊ ခင်ဗျား ဝင်သွား လိုက်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့”
ခြံဝင်းအတွင်းသို့ သူ ဖြည်းလေးစွာ လျှောက်လှမ်းခဲ့၏။ သားအတွက်ဟု သူ့စိတ်တွင် အား တင်းထားရသည်။ အိမ်ပေါက်မှဝင် လိုက်သည်နှင့် ကျယ်ဝန်းလှသည့် ဧည့်ခန်းကြီးတစ်ခုကို သူ တွေ့လိုက် ရသည်။ တစ်ခန်းလုံး ဖွေးပွေ့ကော်ဇော ဟုခေါ်မလား။ အဖွေးနုလေးများနှင့် အစိမ်းရောင်တောက်နေသည့် အခင်း ကိုခင်းထား၏။

အခန်း၏ အလယ်တည့်

တည့်တွင် ကနုတ်များနှင့် လှပစွာ ထုဆစ်ထားသည့် ကျွန်းဆက်တီ ကုလားထိုင်ကြီး တစ်လုံးမှလွဲ၍ တစ် ခန်းလုံး ဘာတစ်ခုမှ ခင်းကျင်းထား ခြင်းမရှိပေ။

အခန်းနံရံပတ်ပတ်လည် တွင်တော့ တန်ဖိုးကြီးကျောက်စီ ပန်းချီကား များစွာကိုတွေ့ရ၏။ ခြေခံ တဖျတ်ဖျတ်ကြားမှ ကိုထွန်းနိုင် ပန်းချီကားများထံမှ အကြံဉာဏ် အခန်းတွင်း ဝင်လာသူကို ကြည့် လိုက်သည်။

အရပ်ခပ်ပြတ်ပြတ်၊ ထိပ် ပြောင်ပြောင်ကို အရင်သတိထား လိုက်မိသည်။ ခပ်မေ့စင်းစင်းမျက်လုံး များနှင့် ကိုထွန်းနိုင်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး “အင်း ထိုင်”

တွဲကျနေသည့် ပါးစုံကြီး များက လမ်းလျှောက်တိုင်း တုန်တုန် တုန်တုန်ဖြစ်နေပြီး ကြီးမားတုတ်ခိုင် သော လည်တိုင်ကြီးများတွင်း အဆီ ရစ်များကို တွေ့နေရ၏။

မဲပြောင်နေသည့်အသားမှ အားမနာ နုဖတ်သည့် ပန်းနုရောင် ဧည့်ခုံကို ဆင်မြန်းထားသေးသည်။ “ထိုင်လေ”

ထိုသူမှ တစ်ခုတည်းသော ခုံတွင်ဝင်ထိုင်၍ သူ့ကိုထိုင်ရန် အမိန့် သေးနေ၏။ သူ ဘေးဘီဝေကြည့်ပြီး ခိုင်ခံ့လည်းမရှိသည်နှင့် ခင်းထား သည့် ကော်ဇောပေါ် ထိုင်ချလိုက်၏။ သူ့တွင်ပါလာသည့် ကန်တော့မည့် မုန့်ထုပ်ကို ထိုလူရှေ့စားပွဲတွင် အသာ အသာတင်လိုက်ပြီး ထိုလူ့ကို မရဲ ခရဲ ကြည့်လိုက်၏။

“အင်း လိုရင်းပြော၊ ကျုပ် အချိန်မရဘူး”
ကိုထွန်းနိုင် တံတွေးမျိုးချ ချိတ်ပြီး ပြောရမည့်စကားကို စီ ချိတ်၏။

“ဟိုလေ ကျွန်တော်”
ထိုအချိန်တွင်ပင် အိမ် အတွင်းဘက်မှ ဖွေးဖွေးဖြူနေသည့် ခန္ဓာပွခွေးလေးတစ်ကောင် ဧည့်ခန်း ထဲပြေးဝင်လာ၍ ခုံပေါ်တွင်ထိုင်နေ သည့် ထိုလူ့ပေါင်ပေါ်သို့ စွေခနဲ ခုန် တက်လိုက်၏။

“ဪ သားက ဖေကြီးကို ခွမ်းလို့လား”

ခွေးဖြူလေးက ကိုထွန်းနိုင် ကို လှမ်းကြည့်ပြီး မတူမတန်သလို တုတ်တုတ်နဲ့ ထိုဟောင်နေသေးသည်။

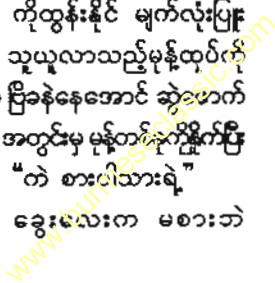
“ဪ သားက ဆာလို့ လား၊ ကလေးကို ကောင်းကောင်း မကျွေးကြ ပြန်ဘူးထင်တယ်”

ထိုလူမှ ခွေးဖြူလေး ခေါင်းကို ပွတ်ကာပွတ်ကာနှင့် “ငါ့သားကို စေတနာ မထားတဲ့ကောင်မတွေကို မောင်း ထုတ်ပစ်ရမယ်”

ကိုထွန်းနိုင် ပြောရမည့် စကားများက လည်ပင်းတွင်နစ်နေ သည်။

“အဟမ်း အဘ ဒီလိုလေ”
ထိုလူက ကိုထွန်းနိုင်စကား ကို လုံးဝအာရုံမရောက်တော့။ မုန့် ထုပ်ကိုအနှံ့ခံနေသည့် ခွေးလေးခေါင်း ကိုပွတ်၍

“သားလေးက ဒါစားချင် တာလား၊ ဖေကြီးကျွေးမှာပေါ့”
ကိုထွန်းနိုင် မျက်လုံးပြူး သွား၏။ သူ့ယူလာသည့်မုန့်ထုပ်ကို လူကြီးက ငြိခနဲနေအောင် ဆွဲယှက် လိုက်၏။ အတွင်းမှ မုန့်တက်နုကိုနှိပ်ပြီး “ကဲ စားပါသားရဲ့”
ခွေးလေးက မစားဘဲ

တအိအိလုပ်နေသည်။ ကိုထွန်းနိုင် ရင်ထဲ နှင့်သွား၏။ ထိုမှန်မျိုးကို အိမ်၌ ဇနီးနှင့်သားသမီးများပင် မစားဘူးကြ။ မြန်မာပြည်တွင် 'ဈေး အကြီးဆုံးမှန်ကို အမြတ်တနိုးယူလာ သည့်လူ့ရွေ့မှာပင် ဖောက်၍ ခွေး ကျွေးပစ်ရက်သည့် ထိုလူကိုလည်း အံ့ဩနေမိတော့သည်။

“ဟင် ဖေ့သားကြီး မစား ဘူးလား၊ ဘာလို့လဲသားရဲ့”

ခွေးဖြူလေး မစားသည့် မှန်ကို တဖဲ့ဖဲ့၍ ထိုသူ အနံ့ခံကြည့် လိုက်ပြီး

“ကောင်းသားပဲ သားရဲ့၊ သားပါးစပ်ပျက်နေလား မှန်းစမ်း”

ထိုသူ သူ့ခွေးနှင့်မျက်လုံး ဖြူ ပါးစပ်ဖြန့်၍ အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ အိမ်တွင်းဘက်လှမ်းကြည့်ပြီး

“ဟဲ့ မိနီ၊ မိသီ”
“ရူမ်”

“ရူမ်မနေနဲ့ လာစမ်း၊ ငါ့ သားပါးစပ်ပျက်ပြီး နေမကောင်းဘူး ထင်တယ်၊ ဆရာဝန်ဆီ ဖုန်းဆက် စမ်း၊ အထူးကုနော်၊ တစ်ယောက်က ဟိုတယ်ကို လှမ်းမှာ၊ တောကြက်စစ် စစ် ပေါင်းရည်တစ်ပွဲ ပို့ပေးပါလို့”
ပြီးတော့မှ ထိုလူက ကို

ထွန်းနိုင်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး

“လုပ်လေ ကန်တော့လေ၊ ကျုပ်က အားတာမဟုတ်ဘူး”

“ခင်ဗျာ ဟိုလေ၊ ကျွန်တော် မပြော”

“ခင်ဗျား ကန်တော့ဖို့လာ တာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်”

“လုပ် လုပ်”

ထိုလူက ပြောပြောဆိုဆို ကိုထွန်းနိုင်ကို လောဆော်လိုက်၏။ ကိုထွန်းနိုင် ဆက်မစဉ်းစားတော့ဘဲ ခုံပေါ်မှခွေးဖအေကိုရော ခွေးသား ကိုပါ ဦးချလိုက်တော့သည်။

ကိုထွန်းနိုင် အပြန်လမ်း တစ်လျှောက်လုံး ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ ၍ အိမ်ကိုပြန်ခဲ့တော့သည်။ သူ မျက်လုံးထဲတွင်လည်း ပြန့်ကျဲနေသည့် မှန်များ၊ ထိုလူ၏ မဲပွပွမျက်နှာ၊ ဖွေး ဖွေးဖြူနေသည့် ခွေးကလေး၊ သားကြီး လည်း ထိုလိုလူမျိုးတွေ့ရှေ့တွင် စိတ်ဓာတ်များ သိမ်ငယ်ပျက်ပြား အောင် အလုပ်ရရေးအတွက် ဘယ် လောက်နင်းခြေခံခဲ့ရပြီလဲ၊ သူ တစ်ခဲ မျှ မခံစားဘူးသည့် ဝေဒနာတစ်ခုကို ရင်တဆစ်ဆစ်နာအောင် ခံစားခဲ့ရ၏။

သူ အိမ်ပေါ်ရောက်သည် နှင့် အိမ်ထဲရံပတ်လည်တွင် ချိတ် ထားသည့် သားကြီး၏လက်မှတ်များ ကို သူ အသိစိတ်မဲ့စွာ ဆွဲဖြုတ်လိုက် တော့၏။

သားကြီးအောင်ခိုင်မင်း က သူ့ကို မျှော်လင့်ချက်မဲ့နေသည့် မျက်လုံးမှိန်မှိန်များနှင့် ငေးကြည့်နေ သည်။ သူ အောင်ခိုင်မင်းရှေ့ ပြန် လျှောက်လာပြီး လက်ထဲတွင် ကျစ် ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသည့် သော့ တစ်ချောင်းကို ပစ်ချလိုက်၏။

“သားကြီး ရော၊ အဲဒီမှာ ဆိုက္ကားသော့၊ မင်း ဆိုက္ကားနင်းလို့ ရ တယ်၊ တို့လူမျိုးတွေက ကြင်နာတတ်

ကြတယ်၊ သည်းခံတတ်ကြတယ်၊ သယံဇာတတွေကလည်း ပေါမူ ပေါ အလုပ်လုပ်ဖို့ပဲလိုတယ်၊ ဘာအလုပ် ကိုသလိုလုပ် အလုပ်လုပ်နေရင် ဘယ်သူ မှ ထမင်းမဝတ်ကြဘူး သိလား”

ကိုထွန်းနိုင် ရင်ထဲတွင် လည်း တကယ့်အစစ်အမှန်တစ်ခု မြင်တွေ့သွားသလို ပေါ့ပါးသွားတော့ သည်။

သားကြီးအောက် အငယ် လေး(၂)ယောက်ကိုလည်း မှန်မှ ကန်ကန် တွေးတောဆုံးဖြတ်တတ် သူ သင်ကြားပေးရဦးမည်။

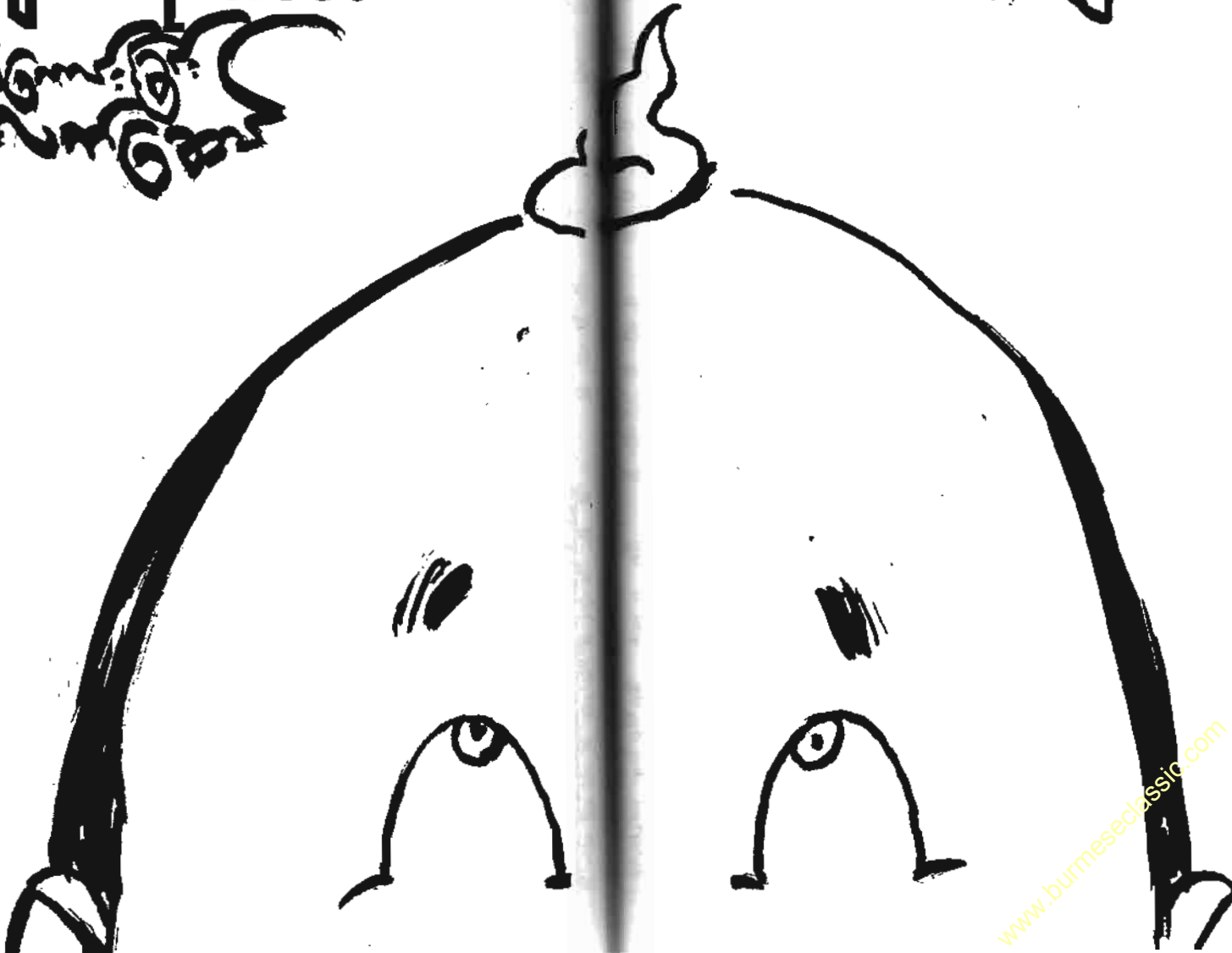
ထိပ်တင်လက်

ပ ဇ ဟ ဝိ အ ဇ ဖြ မှ န်

- (၁) စားပွဲ
- (၂) ကျောက်သင်ပုန်း
- (၃) မီးပျက်ရက်ပြစ်ပါစေ
- (၄) ကလေး
- (၅) ဘယ်ဟာနဲ့နှိပ်နှိပ် ပုန်ပါတယ်။

ဂျပန်ကိုးကင်း
ရဲရဲရဲရဲ

ကံကောင်းခြင်းလက်ဆောင်

ဒါကိုမြင်ရင် ကံကောင်းတယ်။ ဒါကိုတွေ့ရင် လာဘ်ရှိတယ်။ ဒီအသံကြားရင် မင်္ဂလာရှိတယ်ဆိုသည့် အယူအဆများ ကျွန်တော်တို့ထံ၌ များစွာရှိကြ၏။ လူအမျိုးမျိုး အယူအဆအဖုံဖုံ စုံတကာစေနေသည်ကို မိတ်ဆွေတို့ သိမြင်ကြပါလိမ့်မည်။

စကားပြောနေတုန်း အိမ်ခြောက်စုတ်ထိုးသံကြားလျှင် ဟောလာဘ်ရှိမယ့်နိမိတ်ပဲဟု ဆိုကြ၏။ ထိုအိမ်ခြောက်က ဘာသာဘာဝ ဖိုသံပေးနေတာဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ ဒါမှမဟုတ် အာယားနေသောကြောင့် လည်ချောင်းရှင်းနေတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ သို့တည်းမဟုတ် စကားပြောဆိုနေကြသည့် ထိုအမျိုးမျိုး သနားစရာကောင်းလိုက်တာဟု တကျွတ်ကျွတ်နှင့် စုတ်သပ်နေတာလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နေမည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့တော့ လိုရာဆွဲတွေးလို့

သည်သာ။
လူမမာအိမ်သို့ ဆရာဝန်ကြွလာခိုက် တော်ကံတဲ့အော်သံကြားလျှင် ကောင်းမယ် ကောင်းမယ်လို့ ရွှေတောက်တဲ့က ဆိုနေသမျှဟု အသံလိုရာဆွဲတွေးတတ်ကြပြန်၏။ အမှန်တော့ ထိုတော်ကံတဲ့၏အသံက ကုကုန်ဆိုလျှင် ပိုပြီးနီးစပ်မလားပဲ။ ဟုတ်ဘူးလား။ ယုတ်စွအဆုံးအနားများ တအာအာနှင့် ဆူညံနေကြလျှင်တောင်မှ ရွှေကိုလေးတွေ သာလှသာ။ ဧည့်ကောင်းဆောင်ကောင်းတွေ ကြွလာမယ့် နိမိတ်ပေပဲ ဟု ကောက်ကံဆွဲတတ်ကြပြန်၏။ လူများခက်ပုံပြောပါတယ်။

တချို့ဆိုလျှင် အနိဋ္ဌာရုံများနှင့် ပတ်သက်လျှင်တောင်မှ ကံကောင်းသည်ဟု ယူဆတတ်ကြပြန်၏။ ယောက္ခမသေလို့ ကံကောင်းလိုက်တာဟု ပြောပြီး ပီတိဖြစ်နေသူ အများအပြား တွေ့မြင်ဖူးကြပေလိမ့်မည်။ ဤကား အလှည့်သဘော။ မရောက်သင့်မရောက်အပ် မစည်ကားအပ်သည့်နေရာများ၌ ဦးတိကြိတ်တိုးစည်ကားနေသောကြောင့် ကံကောင်းလိုက်တာ ကံကောင်းလိုက်တာဟု ဝမ်းသာအယ်လဲဖြစ်နေသူများအကြောင်း ဆက်ရေးနေလျှင် ဤစာပုဒ်ဆုံးအံ့မည်မထင်။

တစ်ခါကလည်း သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် တွေ့လိုက်ဖြစ်၏။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြီးက ဝင်းပနေသည်။ ကျွန်တော့်ကို မြင်တာနှင့် . . .

“ငါတော့ ကံကောင်းပြီကွ”

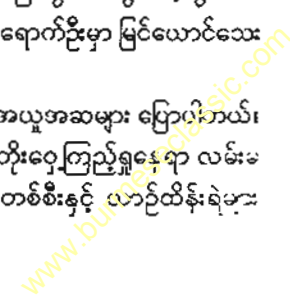
“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ သိန်းသုံးရာထိပေါက်လို့လား”

“ဟား ဟား ဟား အဲဒါထက်တောင် ပိုကံကောင်းသေး။ ငါ့မိန်းမ

တွေ သဘောက်မသားတစ်ကောင်နဲ့ လိုက်ပြေးသွားသကွ။ ပေါ့သွားတာပေါ့သွားတာပဲ။ အဲဒီကောင်ကြီး ဒုက္ခလှလှရောက်ဦးမှာ မြင်ယောင်သေးတာပဲ။ ဟား ဟား ဟား”

ကိုင်း . . . မခက်လား။ ကံကောင်းခြင်းအယူအဆများ ပြောပါကယ်။

တစ်ခါသားမှာလည်း လူအများ စုံပြုတိုးဝေ့ကြည့်ရှုနေရာ လမ်းမတစ်ခုသို့ ရောက်ဖြစ်၏။ လော်လီကားကြီးတစ်စီးနှင့် ယာဉ်ထိန်းရဲများ နည်း တွေ့မြင်နေရသည်။

နောက်နေသလားဟု
ကြည့်လိုက်တော့ ရုပ်ကအတည်ကြီး
ကားကြိတ်လို့ ခေါင်းပြားသွားတာများ
ကံကောင်းသတဲ့လား

“ဘာဖြစ်တာလဲဗျ”
အနီးရှိ လူကြီးတစ်ဦးကို စပ်စုလိုက်မိသည်။ ထိုလူက လှည့်ကြည့်
“လူတစ်ယောက်ကို ကားတိုက်သွားတယ်လေ”
“ဟင် ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”
“ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကတော့ ဘာမှမဖြစ်ဘူးကွ။ ဒီလူ ကံတော်
လိုက်တာ။ အင်း ခေါင်းလေးပဲ နည်းနည်းပြားသွားတယ်”
“အမ်”

နောက်နေသလားဟု ကြည့်လိုက်တော့ ရုပ်ကအတည်ကြီး
ကြိတ်လို့ ခေါင်းပြားသွားတာများ ကံကောင်းသတဲ့လား အရပ်ကတို့ဇေ
သို့ကလိုပင် အနိဋ္ဌာရုံများထဲမှ ကံကောင်းခြင်း အမျှင်အစလေးများ
ဆွဲထုတ်၍ ပြောဆိုနေကြသည်များကို မကြာခဏ ကြားဖူးကြပေလိမ့်
ဥပမာ . .

“တရုတ်သူဌေးကြီး ဦးဝပုကို ဓားပြတွေက သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်
ကြသတဲ့။ ဒါပေမယ့် ဒီလူကြီး ကံကောင်းသွားတာက ဓားပြတွေခမျာ သူ့
ဘာပစ္စည်းမှ မရသွားရှာဘူးတဲ့ဗျာ”

“ဟို ကိုဆန်းဆိုတဲ့လူကြီး ကံကောင်းလိုက်ပုံများ မယားကောင်မပေါ်
ကလေးတစ်ယောက် ရလိုက်သတဲ့ဗျာ။ ပိုပြီး ကံကောင်းထောက်မတော်
တော့ မယားကောင်သာ မပေါ်တာ။ ယောက်ျားကြီးကိုတော့ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်
ခွင့်ရနေသတဲ့။ ကျွေးမွေးပြုထိုက်သူကို ကျွေးမွေးပြုခွင့်ရနေတာ ကံကောင်း
ပေါ့ဗျာ”

“ပလွေဆရာအတည်လည်း မြွေပေါက်လို့သေပြီတဲ့။ ကံကောင်း

အဆိပ်ပြင်းတဲ့ မြွေပွေး မြွေဟောက်မဟုတ်တော့ နှစ်ရက်လောက်ခံသွား
တယ်ဆိုပဲ”

“အော်ပရေတာကိုလွင်တို့ ကံကောင်းလိုက်ပုံများ ဓာတ်လိုက်လို့
အင်း တစ်ပတ်အလိုလောက်မှာမှ အောင်ဘာလေထီဆုကြီးပေါက်သွားသေး
သတဲ့ကွ။ ကျန်ရစ်သူမိန်းမအတွက် စိတ်အေးသွားရတာပေါ့”

“ရဲမင်းထက်ဆိုတဲ့လူ သံစူးလို့ မေးခိုင်နေသတဲ့။ ကံကောင်းတာပေါ့
သူက လက်ဝှေ့သမားဆိုတော့ မေးခိုခိုင်အောင် အထူးလေ့ကျင့်နေစရာ
ဆိုတော့ဘူးပေါ့”

ဘာတွေမှန်းတော့မသိပါ။ ကြံဖန်ကံကောင်းနေကြပုံများကို ပြော
ပြန်ပါသည်။ ယခုနောက်ဆုံး ကျွန်တော်တွေမြင်ခဲ့ရသည့် လူတစ်ယောက်
ကံကောင်းခြင်းအယူအဆကို ပြောပါမည်။

တစ်နေ့ ကျွန်တော်ရှေ့တူရုံမှ လူတစ်ယောက် အူယားဖားယား ဝမ်း
အားရ ပြေးလွှားလာနေ၏။

“ကံကောင်းတယ်ကွ။ ကံကောင်းတယ် ဟား ဟား ဟား လာဘ်ပဲ။
လာရမိလိုက်တာကွာ”

ထိုလူက အူဖြူသံကြီးနှင့် ကျွန်တော်ကိုပြော၏။ သူ၏ပုံစံက သေး
သယ်သွယ် ညိုကျစ်ကျစ်နှင့် ငယ်ထိပ်ကြီးက ပြောင်နေသည်။

“ကျုပ် ငယ်ထိပ်ကို ကြည့်လိုက်စမ်းပါ”
ထိုလူက ပြောင်နေသည့် ငယ်ထိပ်ကြီးကို အတန်ငယ်ပုံပြ၏။ ငယ်ထိပ်

မှာ ဖြူနောက်နောက် ခွဲကိတ်ကိတ် အဖတ်ကြီးတစ်ခု။
“တွေ့လား”

“အဲဒါ ဘာလဲ”
“ငှက်ချေးလေကွာ။ ငှက်ချေး၊ ဒီပုံနေတဲ့ငှက်ဟာ ဘယ်လိုသင်္ချာနည်း

နည်းများ သူ့ရဲ့ဖင်ကို တွက်ချက်ပြီး လမ်းလျှောက်နေတဲ့ ငါ့ရဲ့ငယ်ထိပ် ဘာည့်
ည့်ကို မှန်အောင် ချေးပါချလိုက်သလဲ မသိပါဘူး”

“ရွံ့စရာကြီး”
“အာ . . ဘယ်နယ် ရွံ့စရာရမှာလဲ။ နိမိတ်မရှိ နာမရွံ့၊ ဒါ မင်္ဂလာ

၁၅၆ ကုန်းပုဇွန်

တွဲ၊ မင်္ဂလာ၊ ကံကောင်းခြင်းလက်ဆောင်၊ လာဘ်ကောင်းခြင်းအတိတ်နိမိတ်
ဟား ဟား ဟား။ ဆွေးမခြောက်ခင် တခြားသူတွေကို လိုက်ကြွားလိုက်ဦးမယ်
ဟား ဟား ဟား။”

အော်ဟစ်ရယ်မောပြီး ထိုလူ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာ ပြန်လည်ပြေးထွက်
သွား၏။

မိတ်ဆွေ။ ငယ်ထိပ်ပေါ် သို့ ငှက်ဆေးပါချခြင်းကို ဧရာမကံကောင်း
သည်ဟု သင်လည်းယူဆနေသည်ဆိုပါက စမ်းသပ်ကြည့်စေလိုပါသည်။
ပထမဦးဆုံးအနေနှင့် ငှက်များ ပျံသန်းသွားရာနောက်သို့ အပြေးအလွှားလိုက်ပါ
ကောင်းကျိုးအနေနှင့် အပြေးချန်ပီယံပါ ဖြစ်လာနိုင်ပါသည်။

ဒုတိယအနေနှင့် ငှက်၏ဖင်ပိုင်းနှင့် သင်၏ ငယ်ထိပ်မျဉ်းဖြောင့်
မျဉ်းကွေး အကွာအဝေး လေတိုက်ခိုက်မှု အရှိန်အဟုန်စသည်များကို တွေ့
ချက်လေ့လာပါ။ သိပ္ပံပညာရှင် ဖြစ်လာနိုင်ပါသည်။

အလွယ်နည်း အပျင်းနည်းအနေနှင့် ငှက်အများအပြား ပျော်ကြား
စားသောက်ရာ သစ်ပင်များအောက်၌ ငုတ်တုတ်ထိုင်၍ မစောင့်ပါနှင့်၊ တန်ဖိုး
မရှိပါ။

ထို့ကြောင့် တန်ဖိုးရှိရန်အလို့ငှာ အပင်ပန်းခံ၍ စမ်းသပ်ကြည့်
ရန် ကျွန်တော်က တိုက်တွန်းချခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အလျဉ်းသင့်ပါက ကံကောင်း
ခြင်းလက်ဆောင်ကို သင် ရရှိခံစားရပါလိမ့်မည်။ ထိတွေ့မှုအရသာကို မြေ
မြိန်ကြီးခံစားချင်ပါက မူလထိပ်ပြောင်နေသူများမဟုတ်လျှင် ငယ်ထိပ်
ပြောင်နေအောင် ရိတ်ထားလိုက်ပါ မိတ်ဆွေ။

သင်ကံကောင်းနိုင်ပါသည်။

လျက်တိုးတင်

ပြည်သူတို့ရဲ့ အကျိုးကိုလိုလားတယ်ဆိုတဲ့ သူတွေ တကယ်ပဲပေါများ
လာတော့ ပြည်သူ့နေရတဲ့နေရာက တဖြည်းဖြည်းကျဉ်းလာတယ်။

လူပိုမတင်ရဟူသော စာတမ်းကပ်ထား
သည့် အထူးဘတ်စ်ကားကြီးမော်၌ ဦးတိုးမတ်တတ် ငါးပိ
ငါးချဉ်သိပ်သလို တိုးတွေ့လိုက်ပါလာကြသည့် လူများ၏

ဒေါသဖြင့် ခက်ထန်နေသလို အယုတ္တအနတ္တ စကား လုံးများကလည်း သူ၏ ဝါးစပ်ပေါက်ကြီးမှ တင်းကြမ်းထွက်ပေါ်နေ၏။

မူးလျှင်မမောင်းနှင့် စာတမ်းရှေ့တည့်တည့် ထိုင်နေသည့် ဒရိုင်ဘာ ထံမှ အရက်နံ့က ထောင်းလမောင်းထွက်နေလေသည်။

တစ်နာရီခွဲခွဲသုံးဆယ်ထက် ပိုမမောင်းရဟု သတ်မှတ်ထားသည့် ထားကြီးက မိုင်ခန့်ဆယ်အထက်မောင်းနှင့်နေလေရာ ခရီးသွားများမှာ ရင်ထိတ် သည်းဖိုမှုရသလို အပြည့်အဝ ခံစားကြရတော့သည်။

“တောက် တော်တော်စည်းကမ်းမဲ့တဲ့ကောင်တွေ၊ ဒါကြောင့် မတိုး တက်တာ”

ကွမ်းမစားရဟူသော စာတမ်းအောက်ရှိလူက ကွမ်းတံတွေးကို ဖျစ် ခနဲထွေးလိုက်ရင်း မကျေမနပ်ပြော၏။ ဆေးလိပ်မသောက်ရ စာတမ်းအောက် မှ ဆေးပေါလိပ်ခဲထားသူက သဘောညီစွာ ခေါင်းညိတ်၏။

မှတ်တိုင်တွင်ရပ်ထားသော ကားများကို ကြောက်မက်ဖွယ်ကျော် တက်ရင်း အတော်ခပ်လှမ်းလှမ်း၍ အမှိုက်ပုံအနီးရောက်မှ ဘရိတ်ကို ဆောင့် နင်းလိုက်ရာ ကားတစ်စီးလုံး အလဲအပြုပြု ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

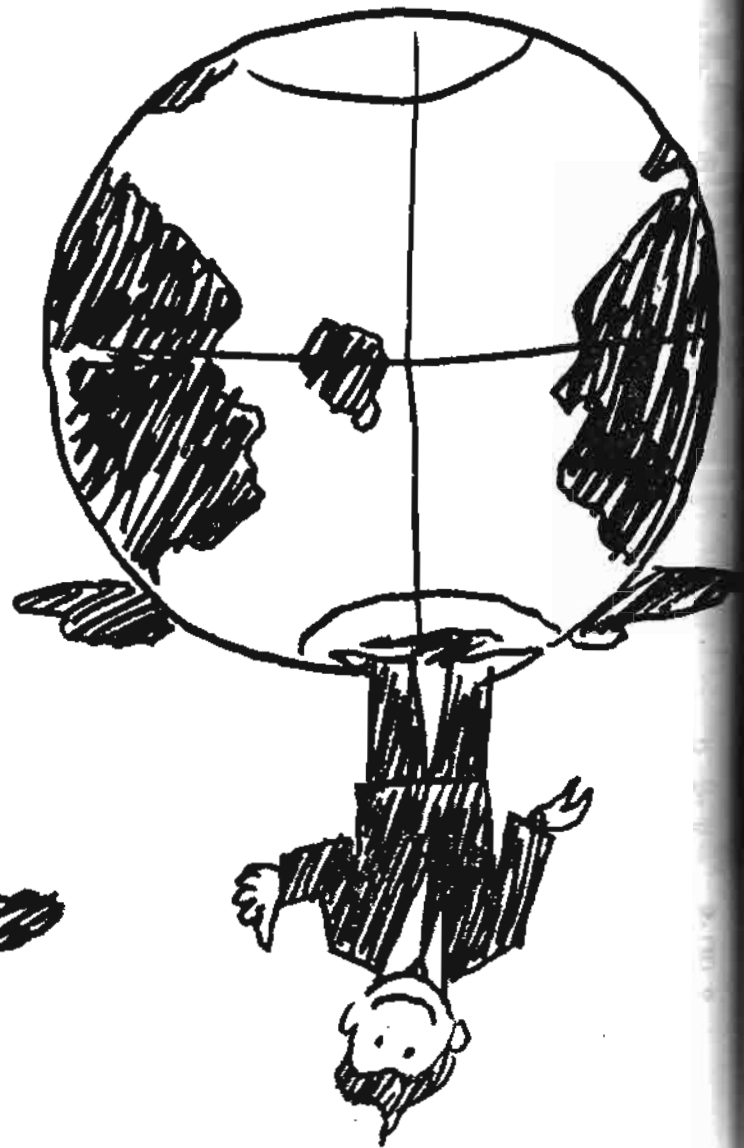
“ကိုယ်ပိုင်ကားလို လုပ်မနေနဲ့၊ ဆင်းစရာရှိတာ မြန်မြန်ဆင်း”

မှတ်တိုင်လည်း ကျော်ရပ်သေး၊ ခရီးသည်များကိုလည်း မချေမငံ ဆက်ဆံပြီး ဆောင့်တွန်းချနေသည့်စပယ်ယာ၏ သွင်ပြင်က အာဏာရှင်ဆန် လွန်းလှချေ၏။ အသက်ခပ်ကြီးကြီး လူကြီးတစ်ယောက်မှာ ဆွဲချလိုက်သည့် အချိန်ကြောင့် အမှိုက်ပုံနှင့်ပင် မျက်နှာအပ်သွားရလေသည်။

ထိုနေရာ၌ စိုက်ထူထားသည့် အမှိုက်မပစ်ရ ဆိုင်းဘုတ်မှာ အမှိုက် များအောက်တွင် တစ်စွန်းတစ်စသာ ပေါ်နေရှာ၏။ လူကြီး၏ ကိုးခိုးကားငှား ဖြစ်သွားပုံကိုကြည့်ပြီး ဈေးမရောင်းရ ကန့်သတ်ထားသည့် ပလက်မောင်း ပေါ်ရှိ ကွမ်းယာဆိုင်မှ လူများက ဝိုင်းရယ်ကြ၏။ ဒါ... ရယ်စရာတဲ့လား။

သရော်မော်ကား လုပ်နေလိုက်ကြတာ။

မျက်နှာမှာ မွန်းကျပ်မှုသရုပ်ကို ပေါ်လွင်စေ၏။
အပြုံးနှင့်မေတ္တာ ပေါင်းစပ်ဝန်ဆောင်ပါဟူ သော စာတမ်းအောက်မှ စပယ်ယာ၏ မျက်နှာကတော့

ကံ့ယံပိုင်အစွမ်းအာ
ထုတ်ပြုပါ
ဆူပရာနို

အထွေး

ကိုယ်ပိုင်အစွမ်းအစထုတ်ပြပါ။

ကျွန်တော်တို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မြင်နေရတဲ့ လူတော်တော်များဟာ လူပီသမှု ယုတ်လျော့နေတာတွေ့ရမှာပါ။ မိုးလင်းရင် ထမင်းဘူးထည့်။ ကိုယ်နဲ့ ဆိုင်လား မဆိုင်လား မစဉ်းစားနိုင်ဘဲ စားဝတ်နေရေးဆိုတဲ့ အရေးသုံးပါးကို ဦးထိပ်ပန်ဆင်လို့ လုပ်ငန်းခွင်ဝင်နေကြတာ တွေ့ရမှာဖြစ်ပါတယ်။ တကယ်ဖြစ်ချင်တာက

အဆိုတော်၊ လုပ်နေရတာကပန်းရန်၊ တကယ်လုပ်ချင်ခဲ့တာက စစ်ဗိုလ်ကြီး လုပ်နေရတာကစပယ်ယာ စသည်ဖြင့် နေရာဒေသအသီးသီးမှာ ကိုယ်စွမ်း ဉာဏ်စွမ်းပျောက်ပြီး ကိုယ်ခမ်း ဉာဏ်ခမ်းကြီးနဲ့ အလုပ်လုပ်နေရတဲ့ သူတွေကိုမြင်ရတော့ သူတို့ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်နေရတယ် ဆိုတာ စဉ်းစားမိလာပါတယ်။

အမှန်တော့ ကိုယ်ပိုင်အစွမ်းအစနဲ့ လုပ်ပြမှု လုပ်ခွင့်ရမှတို့ယုံရဲ့ အရည်အချင်း ပေါ်လွင်ပြီး ဘဝမှာ အောင်မြင်မှုပန်းတိုင်ကို လှမ်းကိုင်ခွင့်ရမှာဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ်ပိုင်အစွမ်းအစကို အမြဲတမ်း စဉ်းစား။ ငါ ဘာအားသာလဲ အမြဲတွေး။ အဲဒီအားသာချက်ကို ထုတ်ပြဖို့ အခွင့်အရေးကို အမြဲစောင့်။ အခွင့်အရေးပေါ်တာနဲ့ တစ်ခါတည်း အသုံးချ။ ဒါမှသာ အောင်မြင်တဲ့ ဘဝကို ရကြမှာပါ။

သာဓကပြပါမယ်။

ခြံတစ်ခြံမှာ နွားသိုး သုံးကောင်ရှိပါတယ်။ စီနီယာအကျဆုံး နွားသိုးကြီးက ပြောပြတယ်။

“အေး ဟေ့ ကိုခြံကို နွားသိုး

အသစ်တစ်ကောင်ရောက်လာမယ်တဲ့။ ဒီခြံရင်ဆိုတဲ့ ကောင်က သူတို့တက်ရေးအတွက် သူ့လုပ်တာမှန်ပေမယ့် ငါကတော့ ငါ့အခွင့်အရေးတို့တော့ ငါအထိခိုက်မခံနိုင်ဘူး။ ဒီခြံကို ငါ အစောဆုံးရောက်ခဲ့တယ်။ ငါက နွားမတစ်ရာရဲ့ ကာမပိုင်လင် သားဖြစ်တယ်။ ဒီနွားမတစ်ရာလုံး စာလည်း ကျကျကျနပ်နပ်နဲ့လက်ခံထားကြတယ်။ ဒီတော့ ငါနဲ့ပတ်သက်

တဲ့ နွားမတစ်ရာထဲက တစ်ကောင်လောက် ထိရဲထိကြည့်။ မီးပွင့်သွားမယ်။ ချီတုတ်တဲ့ကွ”

ဗုတိယနွားသိုးကလည်း

“အေး ကျုပ်လည်းကြိုပြော

ထားရဦးမယ်။ ကျုပ်ဟာ ဒီခြံ အတွက် ဂျူနီယာဆိုပေမဲ့ ဖတ်စ်ဂျူနီယာပဲ။ ကျုပ်မှာ မိန်းမငါးဆယ်ရှိတယ်။ ဒီနွားမ ငါးဆယ်လုံးကလည်း ကျုပ်အပေါ် ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပဲ။ ဒီတော့ ဘယ်တစ်ကောင် တစ်မြီးကိုမှ ကျုပ်ဆီက ဘာမှမပေးနိုင်ဘူး။ မကျေနပ်ရင် အဲဒီမှာ ဖင်ဆောင့်သေလိုက်။ နွားမဆို ချိုကြည့်ပြီးမှစမ်း”

တတိယနွားသိုးကလည်း

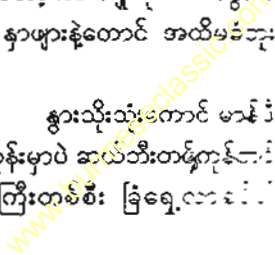
အားကျမခံ ပြန်ပြောတယ်။

“ခင်ဗျားတို့ပြောတာ ကျုပ်

ရောက်ခံတယ်။ ကျုပ်က နောက်ဆုံးမှရောက်ခဲ့တာ မှန်ပါတယ်။ နို့ပေမယ့် ကျုပ်ဟာလည်း ဒီခြံက လက်ကျန် နွားမဆယ်ကောင်ရဲ့ ကာမပိုင်လင်သားပဲ။ ဒီတော့ကာ ကျုပ်ပိုင် ဘယ်နွားမကိုမှ နှာဖျားနဲ့တောင် အထိမခံဘူး ဒါပဲ။

နွားသိုးသုံးကောင် မာန်

နေတုန်းမှာပဲ ဆယ်ဘီးတစ်ကောင် ကားကြီးတစ်စီး ခြံရှေ့လာ

တယ်။ နွားသိုးသုံးကောင်က အထူးအဆန်းဖြစ်ပြီး ကြောင်းငေးနေတုန်းမှာပဲ ကုန်တင်ကားကြီးပေါ်က အင်မတန်ကြီးမားတဲ့ နွားသိုးကြီးတစ်ကောင်ကို ခက်ခက်ခဲခဲပိုင်းချနေကြတာ တွေ့ရတယ်။ ဒီနွားသိုးကြီးက ဘယ်လောက်ကြီးသလဲဆို ဆယ်ဘီးကားကြီးပါ ဖင်ထောင်သွားတယ်။ ဒီမြင်ကွင်းကို ကြည့်ပြီး စိနီယာနွားသိုးကြီးက အသံတုန်တုန်နဲ့ ကပ်ပြောတယ်။

“အင်း တကယ်တမ်းတော့ ငါလည်း ဒီလောက်ကျန်းမာရေး ဧကောင်းတော့ပါဘူး။ လိုအပ်နေတဲ့ သူ့အတွက် ငါနွားမတစ်ဝက်လောက်တော့ ခွဲပေးနိုင်ပါတယ်။ ငါတပင်ကိုယ် စိတ်ကောင်းတယ်လေး ဟုတ်ဘူးလား ဟီး ဟီး”

ဒုတိယနွားသိုးကလည်း ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ ပြောပြန်တယ်။

“ဟုတ်တယ်နော် ကိုညိုချိုကုတ်၊ သူက အသစ်လေးပဲ၊ ကိုညိုက လက်တွဲခေါ်ရမှာပေါ့။ ကိုညိုလည်းပိုနေတာပဲဟာ တစ်ဝက်မပေါ့ဘူး။ ယူပါစေ၊ ကိုယ်တို့က ဒီလောကကို သတ်နိုင်သွားပါပြီ”

သူတို့နှစ်ယောက်ဆွေးနွေး

နေတုန်းမှာ အငယ်ဆုံးနွားသိုးက ခေါင်းကို မြေကြီးနားနိမ့်ချပြီး နှာတွေ့မှတ် ရွှေခွာတွေယက်ပြီး တိုက်ခိုက်ဖို့ ဟန်ရေးပြနေတယ်။ အကြီးနှစ်ကောင်က သူ့အပြုအမူကို အံ့သြသွားပြီး

“ဟေ့ကောင် ချိုထောင်ခင်းကယဉ်ဖိုက်မလို့လား၊ သွားလုပ်နဲ့၊ စုတ်ပြတ်သတ်သွားမယ်၊ ဘီကောင်က ဆင်လောက်မြို့တယ်၊ ဘီယံအသက်ထက်တော့ ဘာမှတန်ဖိုးမရှိဘူး ဟေ့ကောင်”

“ဖိုက်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူးဗျ၊ ဘီယံကို နွားအထီးမှန်းသိအောင် သုပ်ပြနေရတာ၊ အမမှတ်ပြီး လုပ်

ထည့်လိုက်လို့ ဘဝပျက်စာရင်းထဲ ပါသွားဦးမယ်”

အစွမ်းအစကို ထုတ်ပြခြင်းပါပေ။ ကိုယ်ခွမ်းကိုယ်စကို ထုတ်ပြခြင်းဖြင့် အကျိုးထူး တစ်စုံတစ်ရာ ရှိလိမ့်မယ်ဆိုတာ စာဖတ်သူ ရိပ်မိလောက်ပြီ ထင်ပါသည်။ ဒါ့ကြောင့် မှတ်ဦးလော့။

ဘဝတိုးတက်လိုသူသည် ကိုယ်ခွမ်းကိုယ်စကို ထုတ်ပြဖို့လိုပါသည်။ အစွမ်းအစကို ထုတ်ပြဖို့ အမြဲတမ်း အသင့်ဖြစ်နေရပါမည်။

အုပရာနီ

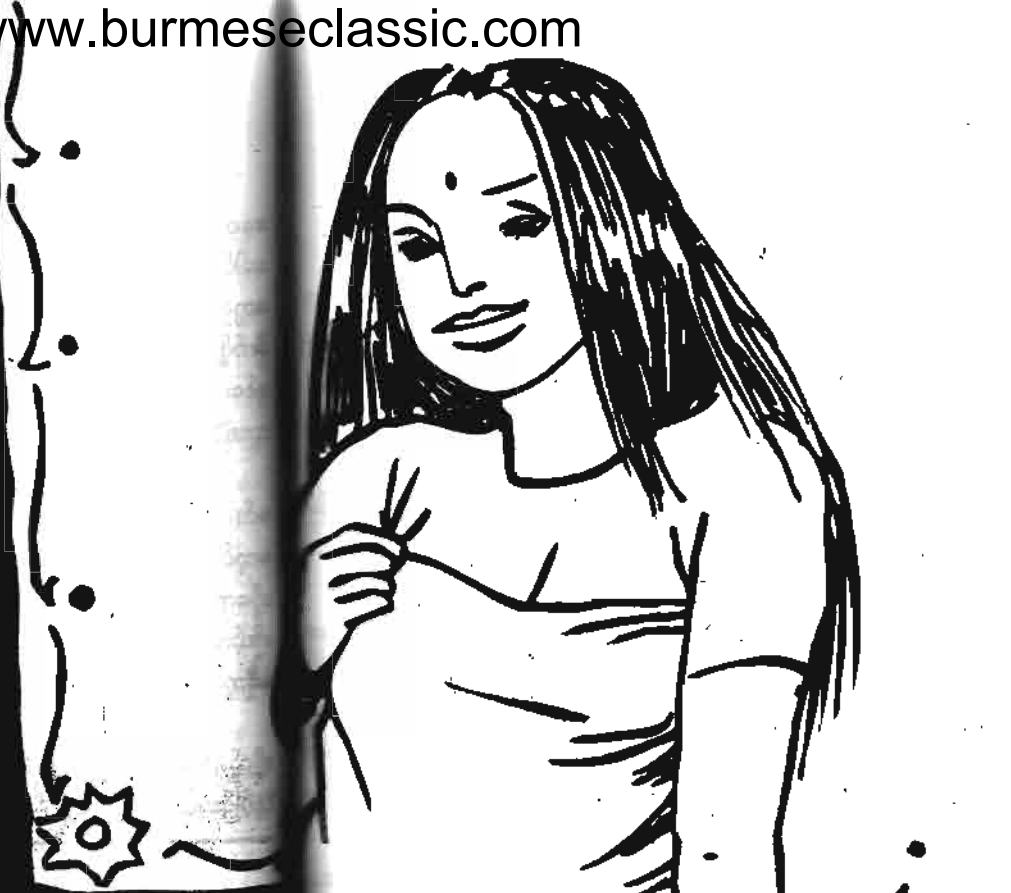
အတ္တုပဲကိုများ

ဗေဒင်ဆရာက အမြန်သမီးကြီးတစ်ဦးကို ဗေဒင်ဟောနေသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ ဇာတာအရ အသက်လေးဆယ့်ငါးနှစ်အထိ ဒုက္ခသုက္ခတွေ၊ ဆင်းရဲခြင်းတွေ၊ မတည်ငြိမ်မှုတွေနဲ့ အသားမကျ ဖြစ်စေ့ရလိမ့်မယ်”

“အဲဒီနောက်ရော ဆရာ”

“အဲဒီနောက်တော့ ဒုက္ခတွေနဲ့ အသားကျသွားလိမ့်မယ်”

လော်မာဟာ
ဖော်တာပြောတော့

မော်ဟာ မော်ကပြောတော့

စကားစကား ပြောပါများ စကားထဲကဇာတ်ပြ
တရားတရား ဟောပါများ တရားထဲကပါဠိရ
မယားမယား နှောပါများ မယားထဲက သာဂီရ
ဟုတ်ပေါင်ဗျာ၊ ဒါက သာဂီအဖေ ကိုတာတေရဲ့စကားကြီး၊ မဆို
မဆိုနိုင်နော်၊

မဆီလေးရယ်မှ မဆိုင်ပါဗျာ၊
မဖီထွေးကို အပိုင်ကိုင်ခိုးသော်လည်း
ကိုယ်သာမနိုင် မှိုင်ခိုင်လို့ ညှိုးရတယ်ကွယ် . .
မိုးပြည့်ပြည့်မောင် . .

ဟယ် ဒါလည်း ဘာမှမဆိုင်ပါလား၊ ကိုင်း ပရိသတ် မဆီမဆိုင်စတာ
တွေနဲ့ ဝစ်ထိုင်ပွားပြီးသကာလ ဒီလမှာ ပီသစွာနဲ့ မည်သို့သော စာအလှ ပ
ပြမလဲ တွေးလိုက်တော့ ရာစဆိုတဲ့ ကျေးကလေးကို သတိရလိုက်မိသဗျာ

ရှေးသရောအခါ ပြည်ဟရာတစ်ဦးက မုဆိုးတစ်ယောက်ဟာ တော
ဆောင်အနံ့ တုတ်ထိုးအိုးပေါက် လှည့်လည်ရင်း အမိမဲ့ကျေးသားငယ်လေး
နှစ်ကောင်ကို တွေ့ရှိယူဆောင်လာခဲ့သတဲ့၊

ကျေးညိုနောင်လေးတွေကို ဘေးမသိအောင်ထားနိုင်မယ့် မိတ်ဆွေ
အားကြီးကို လက်ဆောင်ပေးတော့ ပုဏ္ဏားကြီးလည်း အကြီးကောင်ကို ရာစ
အငယ်ကောင်ကို ပေါငှပ်ဒလို့အမည်ပေး ကောင်းစွာကျွေးမွေးထားလေသတဲ့၊
ဆိုနဲ့ပဲ ငှက်ကျေးလေးတွေဟာ အရွယ်ရောက်ကြီးပြင်းလာပြီး လူတို့ဘာသာ
အားကိုလည်း ပြောဆိုတတ်လာကြတော့တယ်၊

ပုဏ္ဏားစကားတင်မက ဇာတ်လမ်းတွေတွေထဲက အညာပစီရော်၊
ဆဒ်မီ၊ ရွဲရွဲ ဝအိုင်းနီ ဆိုတာတွေကိုပါ ဖျောက်သောက်ပြောတတ်လာသတဲ့
ဆိုသတ်၊ ဟယ် . . ဟုတ်ပေါင်၊

အဟမ်း ဇာတ်ကြောင်းကို ထပ်လောင်းပြောရရင်တော့ ပုဏ္ဏားကြီး
နှုန်း ပုဏ္ဏားမဟာ တောင့်တင်းပြောငဲ့စင်း အမြင်ထည်သလောက် လင်ကွယ်
ပရောက်တာနဲ့ ဖောက်ပြန်လော်မာ အပျော်ရွာတတ်သူတဲ့ဗျာ၊

တစ်နေ့တော့ ပုဏ္ဏားကြီးဟာ မသွားမပြစ်ခဏ်တစ်ခုသွားဖို့ ဖန်လာ
အား ကျေးညိုနောင်ကိုခေါ်ပြီး . .

“အမောင်တို့ သင်တို့သခင်မဟာ လင်က မျက်ခြည်မပြတ်အချက်
အနေ ကျပ်ထားသဟာတောင်မှ ဖာကျာအမှောင်ကြွလာရင် ဘာကောင်ရရ
အဆတ်ပြန်အကောက်ကြံဖို့ ဝန်မလေးဘူးကွယ်၊ လင့်နောက်များမှာဆိုလို့က
အား သယောက်ထားပြီး ဖောက်ပြားလိုက်မယ့်ဖြစ်ခြင်း . . ဟင်း”

သို့ကလို ရှက်စရာစကားကို မသက်မသာပြောကြားတော့ ကျေးသား
ညိုနောင်လည်း

“အဖေ ကျွန်ုပ်တို့ ပသိုပြုရမည်နည်း”
ဆိုပြီး ပြန်မေးတာပေါ့၊

“အမောင်တို့ ငါမနှိုင်းမှာ ဝင်တာထွက်တာ တက်တာဆင်းတာ စာရင်း
အမှတ်ထားကြလကွဲ့၊ မဟုတ်မဟပ် အယုတ်ဇာတ်ခင်းကားမြင်ရင် ငါသခင်
ပြန်လာတာနဲ့ အမှန်ကို တင်ကြပေတော့ကွယ်”

နံနက်၊ နေ့လည်၊ မွန်းလွဲ ညနေ လူ
ထပ်စေဘဲ ညချမ်းမှသန်းခေါင်
အထိ ခန်းဆောင်ထဲရှိတဲ့အပြင်
နောက်တစ်နေ့ခန့်ကူး အရက်ဦး
ရောက်တာတောင် ကာမဂုဏ်အထူး
မှောက်မှားဖောက်ပြားလို့မဝ

ပုဏ္ဏားလည်း ဒီလိုဆိုပြီး ခရီးစထွက်သွားလိုက်တာနဲ့ ပုဏ္ဏားမ
အချိန်တည်းက ကြာတစ်မန့် အထာပြထားသလဲ မသိပေါင်ဗျာ၊ လာလို
ကြတဲ့ ပုရိသတွေများ နံနက်၊ နေ့လည်၊ မွန်းလွဲ ညနေ လူထပ်စေဘဲ ညချမ်း
မှ သန်းခေါင်အထိ ခန်းဆောင်ထဲရှိတဲ့အပြင် နောက်တစ်နေ့ခန့်ကူး အရက်ဦး
ရောက်တာတောင် ကာမဂုဏ်အထူး မှောက်မှားဖောက်ပြားလို့မဝ ထကြွသော
ကျန်း ရမ်းကားလို့မဆုံး တရုန်းရုန်းနဲ့ကို ဖြစ်နေသတဲ့ဗျာ . .

“အစ်ကိုကြီးရေ ဒီလိုနည်းနဲ့ထိုင်ကြည့်နေတာထက် ရမှတ်တကျ
တာ ရှက်စရာပဲဆိုတဲ့အကြောင်း ဖျောင်းဖျပြောဆိုကြည့်ကြစို့”

“မလုပ်နဲ့ငါ့ညီ အယုတ်ဇာတ်ခင်းသူများကား မှန်သည့်စကားဆိုတာ
နားဝင်မချီ နာလိုခဲခက် အဖျက်ထွက်ကြကုန်၏။ စကားဟူသည်ကား ဆိုထို
လည်းမကောင်း”

အဲသီလို တားမြစ်သော်ငြား ညီငယ်ကျေးသားက နားမထောင်
အမှားတိုရွှင် အမှောင်ကိုခွင်းစေရင်း တရားရေအေးအမြိုက်ဆေး တို
ကျေးသမ္မုပြုဖြစ်အောင် ပြုလေသတဲ့။ ဒီတော့ ပုဏ္ဏားမက . .

“အမောင်ကျေးသား အတွေးများချောက်ချားပြီး မှောက်မှားအ
ကာမဂုဏ်နဲ့နှစ် ကိလေသာကျန်ဖြစ်နေသောငါ့အား မှန်သောစကား
အလင်းပြ ကယ်မနိုင်ပေတယ်၊ ကျေးဇူးကြီးလှပါဘိ။ အို . . ချစ်သား ငါ့အနား
သို့ လာလော့ သင့်ကို ရင်ခွင်၌ ပိုက်ထွေးရွက်မွှေးချင်လွန်းလှပါတယ်”

ပေါ်ပေါ်ကျေးသားလည်း သူ့ကို တလေးတစားခိုးကုန်နေတဲ့ ပုဏ္ဏားမ
ညီငယ်တမျှကို နားမလည်ဘဲ ပျံ့ဝဲသွားလိုက်တာ ဘာပြောကောင်းမလဲ
သတိ ဖျတ်ဆို လည်လိမ်ခိုး မီးအိုးထဲပစ်ထည့်ခြင်း ခဲလိုက်ရတော့တာပေါ့။

နောင်တော်ရာခေမာလည်း ဘာမှမကယ်နိုင်၊ သည်းအူနလုံး ယူကြီး
အပူလုံးကြွလို့ ဆွေး တိတ်တိတ်လေး ငိုကြွေးရလေသတဲ့။

သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ပုဏ္ဏားကြီးလည်း ဗျတ် ဗျတ် ဗျတ်နဲ့ပြန်ရောက်
ရာခေကျေးကိုခေါ်၊ ဟယ် . . ပျောက်နေတဲ့ နောက်တစ်ကောင်ကိုတောင်
သိမရ။ သူ့မိန်းမအကြောင်း ကောင်းဆိုးနှစ်လီကိုသာ အငမ်းမရ မေးပါရော
ပရိသတ်။ ဒီအခါ ရာခေကျေးက . .

“အိုသခင် ကျွန်ုပ်တစ်ကောင်တည်းရှိတာကိုမြင်ပါလျက် သင်၏ညီ
ငယ်သွား ဘယ်နားမှာလည်းဆိုတာကိုမမေး၊ သင့်ပုဏ္ဏားမအကြောင်း
ကောင်းမကောင်းကို သိချင်စွာသတဲ့လား၊ အို သခင် ပညာရှိတို့သည်ကား
သော စကားဖြစ်သော်ငြား တစ်ဖက်သား နားမချမ်းသာလျှင် ဆိတ်ဆိတ်
နေတတ်ကုန်၏။ ထိုသဘောကို နားမလည်သည့် ကျွန်ုပ်ညီပေါ်ပေါ်ကျေး
ညီငယ်မိရှိကိစ္စ၊ အသေဆိုးနဲ့သေခဲရပေပြီ၊ ထို့ကြောင့် သင် ဘယ်နည်းနှင့်မှ
ချမ်းသာနိုင်သည့်စကား ကျွန်ုပ်အား မေးမနေပါနှင့်တော့၊ ဤနေရာသည်
ကျွန်ုပ်နှင့်မသင့်တော် မွေ့လျော်ဖွယ်မရှိသောကြောင့် တောအရပ်သို့သာ
နွဲ့ငိုပြုပါတော့ သခင်”

ကိုင်း ပရိသတ် . . အတိတ်ဇာတ်ကတော့ ဒီမျှပါပဲဗျာ၊ ပီယချစ်ဖွယ်
ရာခေကျေးငယ်လေး ပမာပေးသွားသလို မှန်သည်ဆိုငြားလည်း နားမချမ်း
သလျှင် ဆင်ခြင်သမ္မုပြုလို့ အကုန်သိပါသလေချည့် လုပ်မနေကြဘဲ တချို့
သာ တချို့သော နေရာများမှာ တုံ့ကိုဘာဝေနေကြစေလိုရော လက်စင်ပေး
ဆိတ်ရကြောင်းပါဗျာ။ နို့မဟုတ်ရင် လော်မာတာ ဖော်ကာပြောမိလို့ ကိစ္စဒေ
ရွာတဲ့ ပေါ်ပေါ်ကျေးလို့ သေးသင့်တတ်တဲ့အကြောင်း ထပ်လောင်း
ထိပေးရင်း ဘုရားဟော ရာခေဇာတ်ကို စာအစသတ်လိုက်ပါဦးဗျာ။

မော်ဒယ်မလေးနဲ့ညနေခင်း

ပိုးဆက်လင်းထက်

မော်ဒယ်မလေးရဲ့ညနေခင်း

သူမကို တစ်နေ့တစ်နေ့ ဘာလုပ်လုပ်နေသလဲလို့ မေးကြသည်။ ဒီလိုပါပဲဟုသာ အလွယ်တကူပြန်ဖြေမိ၏။ အမှန်လည်း ဘာအလုပ်မှသိပ် မရှိ။ မနက်အိပ်ရာထတာနဲ့ သွားတိုက်သည်။ မျက်နှာသစ်သည်။ ပြီးတော့ မေမေအဆင်သင့်လုပ်ထားသည့် မနက်ခင်းစာကိုစား၏။ မနက်ခင်းစာဆိုတဲ့ အထဲမှာ တစ်ခါတလေ ထမင်းကြော်၊ တစ်ခါတလေ မုန့်ဟင်းခါး၊ မုန့်ဟင်းခါးကို ငရုတ်သီးသိပ်စပ်ရင်မစား။ ငါးဖယ်နှစ်ခုနဲ့ အိုးဘဲဥလေးနဲ့မှ။ အဲ ပေါင်မုန့် ထောပတ်သုတ်ကိုတော့ တစ်ရက်ခြားလိုလိုစား၏။ ထောပတ်ထဲမှာ မခင်း ထောပတ်ကို အကြိုက်ဆုံး။ ဒါပေမယ့် ကြိုက်တိုင်းလည်းအရမ်းစားလို့မဖြစ်။ ခန္ဓာကိုယ် ဝိတ်တက်လာမှာစိုးရ၏။ ဒီခန္ဓာကိုယ်ဆိုဒ်ကလေးကို ထိန်းထားရ တာမလွယ်။ အစားလည်းလျှော့ချ အိပ်လည်းပုံမှန်လောက်ပဲအိပ်ရနဲ့ တော် တော်ဒုက္ခခံရတာ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလိုလုပ်နေရတာကို ပျော်မိ၏။ ဒါမှ ဟိ ဟိ တစ်လောက မော်ဒယ်ရုံးတစ်ခုမှာ သူ့ အလှဆုံးလို့ ပြောကြတာပဲ။ ဒါလေး

သေပျော်ပါပြီ။
အဲဒါတွေပြီးတော့ ကျောင်းသွားသည်။ ဇာတင်းဆိုတာ တက္ကသိုလ် ပြောတာနော်။ အဲဒီမှာပဲ သူမရဲ့ တစ်နေ့တာအလုပ်အများဆုံးအချိန်ကို ပြုတော့သည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူမကမေ့ကုရဲ့ကွင်းကိုး။ ကွင်းဆို လူတွေကွင်းကွင်းသွားတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ အလှဘုရင်မကိုပြောတာ။ ခစ် ခစ် အလှဘုရင်မဆိုတော့လည်း သိတဲ့အတိုင်းပဲ ဟိုလူကချောင်း သူ့တချောင်းနဲ့ အခုလည်းကြည့်။ သူ ကားပေါ်ကဆင်းတာနဲ့ ကျောင်းသား တစ်ယောက်က ကော်ရေတာအကွယ်က ထွက်လာပြီ။ သူမ ဘာရယ်မဟုတ်။ ဘာထဲကိုင်လာတဲ့ဟမ်းဖုန်းကို လျှောက်ကလီနေလိုက်၏။ ပြီးတော့ နားမှာ ပြီးစကားပြောသလိုလို လုပ်နေလိုက်သည်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ငနဲက အနား ခံလာသည်။

“ဟို ဟိုဟာလေ”

သူမ ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ငတိ ခပ်ကုပ်ကုပ်လေးဖြစ်သွား

“အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားလားဟင်”

သူမ ခေါင်းခါပြကာ တစ်ဖက်ပြန်လှည့်ပြီး

“ကိုလားဟင်”

အမှန်တော့ တစ်ဖက်က ဘယ်သူမှမဟုတ်။ ဟန်ဆောင်လိုက်ခြင်း

“ကျွန်တော် ကျွန်တော့်ကိုခေါ်တာလားဟင်”

“ဟင် ဘာလဲ”

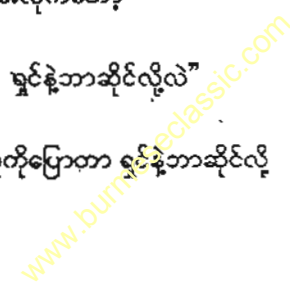
ငတိကို ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ကာ မေးလိုက်တော့

“ကျွန်တော့်ကိုခေါ်တာလားလို့”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဒီဘက်ကိုပြောနေတာ၊ ရွှင်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“မသိဘူးလေ ကိုလားဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျွန်မဖုန်းထဲကလူကိုပြောတာ ရွှင်နဲ့ဘာဆိုင်လို့

“ကျွန်တော့် ကျွန်တော့်နာမည် လားကြီးပါ။ ဟဲဟဲ နာမည်အရင်းထိပ်တင်မောင်မောင်တဲ့။ သူငယ်ချင်းတွေကတော့ လားကြီးလို့ခေါ်တယ်”

“ခွင့်ဟာခွင့် လားကြီးမကလို့ မြင်းကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာဆိုလဲ၊ ကျွန်ခွပ်တယ်”

ဒီနေ့ သိပ်လွယ်မယ့်ပုံမပေါ်၊ မျက်နှာကပြောင်သည်။ ပြီးတော့ စပ်ပြီးပြီးနဲ့။

“တိ တိ တိ တိ”

“တိ တိ တိ တိ”

သူမလည်း ရင်မှာ ဒီနဲ့ခနဲဖြစ်သွားရင်၊ ဟန်ဆောင်ပြီး နားရွက်ကပ်ထားတဲ့ ဖုန်းက ထပြည်သည်။ ဘေးက ထိ ပထမတော့အံ့ဩသွားပြီ

“ဟင် ဖုန်း ဖုန်းကြီးလာနေတယ်”

သူမလည်း ရင်မှာ ဒီနဲ့ခနဲဖြစ်သွားရင်၊ ဟန်ဆောင်ပြီး နားရွက်ကပ်ထားတဲ့ဖုန်းက ထပြည်သည်။ ဘေးက ငတိ ပထမတော့အံ့ဩသွားပြီး ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားရာမှ သဘောပေါက်သွားကာ...

“ဟား ဟား ဟား ဟား တကယ်လည်းမဟုတ်ဘူး၊ လိမ်တယ်၊ လိမ်တယ်”

ဆိုပြီး အော်ပြေးသွားလေတော့သည်။ သူမ စိတ်တိုတိုနဲ့ ဆင်လျှောက်မလိုလုပ်တော့ ကျောင်းသားလေးယောက်လောက် ပုံစံအမျိုးမျိုး တန်းစီလို့။

သူမ ဆက်မသွားတော့ဘဲ စိတ်လည်းပျက်နေ၍ အိမ်ပြန်လာလိုက်သည်။ အိမ်ရောက်တော့ မေမေ့ကို နေမကောင်းဘူးဆိုလိမ်ပြောပြီး အိမ်ခန်းဆဲတန်းဝင်ခဲ့လိုက်တော့၏။

အိပ်ရာထဲရောက်တော့ ပျင်းနေသည်။ တစ်ခုခုလုပ်ချင်နေမိသည်။ အိမ်ဖော်ကောင်မလေးလာပို့တဲ့ သံပုရာရည်ကိုသောက်ပြီး အိမ်ကပြန်ထွက်ဖို့ စဉ်းစားမိ၏။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ခေါင်းထဲအကြံတစ်ခု လက်ခနဲပေါ်လာကာ ဖျော်သွားမိ၏။

ဒီနေ့မြရိပ်ညိုမှာ လိုက်မိခွီးတစ်ခုရှိသည်။ ဘယ်အဆိုတော်တွေထဲတော့ အသိအကျမသိ၊ ဒါတွေက အရေးမကြီးပေ။ အရေးကြီးတာ စတိတ်နို့ရိုဖို့။ ပြီးတော့ လှတပတလေးတွေဝတ်ပြီး လူလုံးပြရဖို့။

မိနဲ့ နောက်ဆုံးတော့ သူငယ်ချင်းတွေဆီ ဖုန်းဆက်ကာချိန်းလိုက်မိတော့သည်။ ဟိုကောင်မတွေကလည်း သိပ်လိုက်ချင်ပုံမပေါ်၊ သူ့စကားတောင်မဆုံးသေး အဆင်သင့်တောင် ဖြစ်နေကြပြီ။

ဒီညဆိုတဲ့အဆိုတော်တွေထဲက ရုပ်အချောဆုံးကို သွားမိတ်ဆက်ပြီး ဖုန်းဆက်မယ်လို့ စိတ်မှာထားထားလိုက်၏။

ဒီနေ့ညနေတော့ ဆီဖိုးနားမှာ ကိုယ်ကာယလေ့ကျင့်ခန်းသွားမလုပ်ဖြစ်တော့ပေ။

မိုးဆက်လင်းထက်

သတင်း

အကာလညအခါတွင် လူနှစ်ဦးသည် အိမ်တစ်အိမ်သို့ အမေ့ဝင်ရောက်လျက် အိမ်ရှင်မအမျိုးသမီးအား ခြိမ်းခြောက်ကြိုးတုတ်ကာ ရေချိုးခန်းထဲ ပိတ်လှောင်လျက် အိမ်ရှင်ယောက်ျားနှင့် ဝိုင်းဖွဲ့ကာ တပျော်တပီး သောက်စားကြပြီး ပြန်ထွက်သွားကြသည်ဟူ၏။

မြန်မာ့လက်သီးနှင့်
ပိုက်တိုင်စနစ်များအား
သောကဒဂင်ဂျာနာ
ဒိုက်ဒီယာဘဏ္ဍာ

မြန်မာ့ပုဂံသီးနှင့်
ပျက်တိုင်ဝန်၏မျက်နှာမယ်ပျ
သောကအင်္ဂါရုများ

အိမ်ရှေ့ကပက်လက်ကုလားထိုင်မှာထိုင်၍ အိုက်ဒီယာဘကျောင့်
ခွေးသားအုပ်မကြီးနှင့် ရန်ဖြစ်နေသည်။

အကြောင်းမှာ ခွေးသားအုပ်မကြီးအနားလာ၍ သူ့စားနေသော (၅၀
တန်ပုစွန်မုန့်အထုပ်လေးကို လာမျှော်နေသောကြောင့်သာ။ မကျွေးပြန်လျှင်
ပြောင်စားသလိုကြီးဖြစ်၍ ငရဲကြီးဦးမည်။ ကျွေးပြန်လျှင်လည်း သူမဝမှာ
၏။ ထို့ကြောင့် ကိုဘကျောက်ထိုင်ရာမထဘဲ ခွေးသားအုပ်မကြီးကို ကြိတ်မု
လုပ်နေသည်။

“အောင်မလေး ကိုဘကျောက်ရဲ့”

“ဟဲ့ သောက်ပလုတ်တုတ်”

အသံပြကြီးနှင့်အော်ငို၍ သူ့ခြေသလုံးပြေးဝင်ဖက်လိုက်သော
တစ်ယောက်ကြောင့် ကိုဘကျောက်လန့်ဖျပ်၍ အယောင်ယောင်အမှားမှား
ဖြစ်တုန်သည်။ သူ့ထံပုစွန်မုန့်ကပ်တောင်းနေသော ခွေးသားအုပ်မကြီးမှာလည်း

အနားမှ ဝရုန်းသုန်းကား ထွက်ပြေးသွားသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုလူကို ကိုဘကျောက် အသေချာပြန်ကြည့်လိုက်သော
အခါ သူ့ဒေါသများ ထောင်းခနဲဖြစ်သွားရလေသည်။ မင်္ဂလာပါမောင်မှေးကြီး။
သူ့ကိုအမြဲ ဒုက္ခပေးနေသည့်အကောင်။

“ဟေ့ကောင် မင်းကို ဒီမလာပါနဲ့လို့ ငါ ဘယ်နှစ်ခါပြောရမလဲ”

ကိုဘကျောက်၏ အထက်စီးဆန်သော စကားမှာတော်ရိလျော်ရိ
နှုတ်တတ်လျှင်တောင် ခုန ခွေးသားအုပ်မကြီးလို အငြိုးကုတ်၍ ထွက်ပြေးလို့
ရသည်။ မှေးကြီးမှာတော့ ဘာကြောင့်ရယ်မသိ။ အိုလာသောမျက်နှာလေးကို
အိုအိုချလိုက်ပြီး

“ပြောပါအစ်ကို ပြောပါ။ ကျွန်တော်ဟာ လူကမွေးပြီးခွေးစိတ်ပေါက်
နေတဲ့ကောင်မို့ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်ဆိုလည်းဟုတ်၊ ကိုယ့်ဆရာသမားဆိုလည်း
ဆုတ်တဲ့ အစ်ကိုအပေါ်မှာ မလုပ်သင့်မလုပ်ထိုက်တဲ့ အပြစ်တွေ ကျူးလွန်ခဲ့
မိပါတယ်။ ဒါဟာလည်း စိတ်ပါလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ လမ်းကြိုလို့”

“ဘာကွ၊ မင်းက လမ်းကြိုတိုင်း ငါ့ကို ဒုက္ခပေးမယ်ဆိုတဲ့သဘော
သား”

ကိုဘကျောက်၏ ဒေါသသံမှာ တော်တော်ကျယ်သည်။ မှေးကြီး
ဥပျာကယာနှင့်

“အား အဲလိုလဲ မဟုတ်ပါဘူးအစ်ကိုရာ၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမပါဘဲ
အပြစ်တွေ သူ့အလိုလို ကျူးလွန်မိသွားတာကိုပြောတာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ၊
နောက် ကျွန်တော် အစ်ကိုကို ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ မလိမ်တော့ဘူး။ အစ်ကို
ဆုံးဆုံးမမှုအောက်ကပဲ မိလုံနာဖြစ်အောင် ချောင်ချောင်ကလေးကြိုးစားတော့
မယ်။ လောလောဆယ်တော့ စားရမဲ့သောက်ရမဲ့ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပစ်
ထားပါနဲ့အစ်ကိုရာ နော် နော်”

မှေးကြီးစကားဆုံးသည်နှင့် ဒေါသတွေ မပြေပျောက်သေးသော ကို
ဘကျောက်ခေါင်းထဲ အလင်းတန်းတစ်ခု ဖြတ်ပြေးသွားလေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့ကို အမြဲဒုက္ခပေးနေတဲ့ ဒီမအေးလေးကို ခုတုလုပ်ပြီး
ခွဲပြန်ချာရမယ်”

အထဲမှာ
မိုက်တိုင်စန့် တစ်ဖြစ်လဲ
မင်္ဂလာပင်ပေါင်သွေးကြီးကို
မိုက်တိုင်စန့်နှင့်တွေးအောင်
တစ်ကိုင်လုံး ဒီအဲဒါများ သွက်ထားသည်။

ထိုအတွေးကြောင့် ကိုဘကျောက် ခုန ခွေးသားအုပ်မကြီးတောင့်
မကျွေးခဲ့သော ပုစွန်မုန့်ကို မှေးကြီးဆီ လှမ်းထိုးပေးလိုက်သည်။ မှေးကြီး မျက်နှာ
ရှေ့ရောက်လာသော နှစ်ခုသာကျန်တော့သော ပုစွန်မုန့်ထုပ်ကို အပျော်ချေ
နှင့်လှမ်းယူကာ တစ်ခုခွက်၍ သေးသေးချင်းဖဲစားနေရာမှ

“အစ်ကို ကျွန်တော်တို့ ဒီအတိုင်းထိုင်နေလို့တော့မဖြစ်ဘူးနော်
ကမ္ဘာပတ်စီးပွားရှာလို့ရအောင် အရင်းအနှီးလေး ဘာလေးတော့”

သူ့စကားမခဲဘဲ ကိုဘကျောက် ဟန်ပါပါလက်ကာပြု၍ သူ့ထံ
အတိုင်း ဆေးပေါ့လိပ်တစ်တိုခဲကာ မေးကြီး တောင်ထိုးမြောက်ထိုးနှင့် နှိပ်
ဒီယာထုတ်လေတော့သည်။ ပြီးနောက် ပုစွန်မုန့်အမှုန်များကပ်နေသော ပထမ
စတစ်ကို အရသာခံဝါးနေသည့် မှေးကြီးကို မသိမသာပြန်အကဲခတ်လိုက်
သည်။

“ဒီကောင်ရုပ်က မြန်မာနိုင်ငံလာပြီး တဲနဲ့နေချင်တယ်ဆိုတဲ့ ကမ္ဘာ
ကျော်လက်ဝှေ့သမားကြီး မိုက်တိုင်စန့်ရုပ်ပဲ၊ ဟုတ်တယ်၊ တော်တော်လေး
တူတယ်၊ ဖြူနေတဲ့ သူ့အသားကိုသာ မိုက်တိုင်စန့်လို မဲသွားအောင်လုပ်
လိုက်ရင် ဘာဖြစ်သွားမလဲ”

“ဟား ဟုတ်ပြီ”
ဝမ်းသာအားရထအော်လိုက်သော ကိုဘကျောက်အသံကြောင့်
အနားမှာ ဖိလ်လေးနှင့် ပလပ်စတစ်ထိုင်ဝါးနေသော မှေးကြီး တုန်တက်သွား
သည်။

“ဟား လန်လိုက်တာဗျာ၊ ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ”

သူ့စကားကို ကိုဘကျောက် ဂရုမစိုက်။ ပြောချင်တာများကိုသာ
ဆက်ပြောသည်။

“ဒီမှာမောင်မှေးကြီး တို့ကမ္ဘာပတ်စီးပွားရှာစရာမလိုဘဲနဲ့ ဒီမှာတင်
ထိုင်ဆောက်၊ ကားစီးနိုင်မယ်ဆိုရင် မင်းယောင်တစ်ထုံး အဆုံးခံနိုင်ပါ့မလား”

“ဟား ဟေ့လူ၊ ကျုပ် အလှူခံတော့ မလုပ်စားဘူးနော်”
မှေးကြီး သူ့စိတ်ကူးထဲရိ၍လားမသိ။ ထင်ရာကို စွတ်ပြောသည်။

ကိုဘကျောက် စိတ်ပျက်သွားသလို တစ်ချက်ပြန်ကြည့်ကာ သူ့အစီအစဉ်များ
ကို အသေအချာ ပြန်ရှင်းပြလိုက်တော့မှ

“ဖြစ် ဖြစ်ပါ့မလား ကိုဘကျောက်ရ”
ဟု မယုံသကာနှင့်ပြန်မေးသည်။ ကိုဘကျောက် အားတက်သရော

နှင့်

“အာ ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲကွ၊ တို့နှစ်ယောက်ပဲ သိတဲ့ဥစ္စာ”
သူ့စကားကို မှေးကြီး ကျုံ့နေသော သူ့မျက်ပေါက်များထက်ကျုံ့၍

တစ်ချက်စဉ်းစားဟန်ပြုသည်။ ပြီးမှ
“အိုကေလေ၊ ကိုဘကျောက်ပိုင်ရင်ချလိုက်၊ ကျွန်တော်ကတော့
အဆင်သင့်ပဲ”

ထိုစကားကြောင့် မြောင်းသာသာရှိသော ကိုဘကျောက်၏အပျော်
များ ရုတ်ခြည်း ရေတံခွန်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလွဲသွားရလေသည်။ သူ့ကို အမြဲ
ဒုက္ခပေးနေသော မှေးကြီးကို ခုတုံးလုပ်၍ စီးပွားပြန်ရှာရတော့မည်ကို
သို့ကလိုနှင့် . .

သို့ကလိုနှင့် နောက်နှစ်ရက်မြောက်သောနေ့မှာ ရန်ကုန်မြို့၏အစွန်
အဖျားနေရာတစ်နေရာတွင်ရှိသော တဲလေးတစ်လုံး၏ရှေ့တွင် လူအယောက်
(၅၀)လောက် အလှူအယက် တန်းစီနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကမ္ဘာကျော်
လက်ဝှေ့သမားကြီး မိုက်တိုင်စန့်ကို တွေ့မည့်သူများသာ။

တဲရှေ့တွင်တော့ မိုက်တိုင်စန့်ကို ရိုသွင်းပြုဖို့ စီမံခဲ့သည်။ အိုက်ဒီ
ယာဘကျောက်၏ မျက်နှာကြီးမှာ ပြုံးလို့ရွှင်လို့၊ အထဲမှာ မိုက်တိုင်စန့်-

ဖြစ်လဲ မင်္ဂလာပါမောင်မေးကြီးကို မိုက်တိုင်စန်နှင့်တူအောင် တစ်ကိုယ်လုံး အိမ်များ သုတ်ထားသည်။ နောက် အမှားအယွင်းမရှိအောင်လည်း ဘာစကားမှ မပြောဖို့ သူ အသေအချာ မှာထားသေးသည်။

“ကဲ ကဲ မတိုးကြပါနဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ တွေ့ချင်လှပါပြီဆိုတဲ့ ကမ္ဘာကျော် လက်ဝှေ့သမားကြီး မိုက်တိုင်စန်ဟာ ဒီတစ်ရက်၊ နှစ်ရက်နဲ့ ပြန်သွားမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုမှာရှိတဲ့ သူ့အိမ်နဲ့ ဖဲကြွေးနဲ့ အသိမ်းခံလိုက်ရတဲ့အတွက် မြန်မာနိုင်ငံမှာ အခြေချဖို့အထိ အစီအစဉ်ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဝင်ကြွေးလေး တစ်ယောက် ၂၀၀၀ နှုန်းပေးပြီး တစ်သုတ်ချင်းစီ အေးအေးလူလူ ဝင်တွေ့ကြပါ”

ထိုစကားဆုံးသည်နှင့် အိုင်ဒီယာဘာကျောက်လက်ထဲ တစ်ထောင့်တန်များ ပလူပြန်သွားသည်။ ငါးယောက်တစ်သုတ်၊ ဆယ်ယောက်တစ်သုတ် တဲလေးအတွင်း ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် လုပ်နေသည်မှာလည်း ဖိုးချစ်တို့ဇာတ်နဲ့ ထက်ပင်သာသေးသည်။ အထဲမှ ပြန်ထွက်လာသော အသုတ်တိုင်းထဲမှ

“ကမ္ဘာကျော်လက်ဝှေ့သမားသာဆိုတယ် မျက်နှာက ထိုးမလွဲကြနော်”

“အေးကွ၊ ခံနိုင်ရည်လည်း အတော်ရှိမယ့်ပုံပဲ”

“ဪ ကမ္ဘာကျော်ပါဆိုမှ ခံနိုင်ရည်တင် ဘယ်ကမလဲ၊ အတွင်းအားလည်း အတော်ကောင်းမှာပဲ”

“သူပြောတာဟုတ်တယ်ကွ၊ ငါ့လက်ကြည့်ပါလား၊ အိမ်ရောက်ရင် ဆေးထည့်ပြီး ပတ်တီးစည်းရဦးမယ်”

ထိုသို့သော စကားသံများကို ကြားလိုက်ရ၍ ကိုဘကျောက် ပြုံးလိုက်မိသည်။ ဟိုအကောင်မေးကြီး မိုက်တိုင်စန်နှင့်တူအောင် ထိုလူများ သူ့ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည့်အခါ လက်ကို အတင်းဖျစ်ညှစ်လိုက်ပုံရသည်။ တဲရှေ့မှ လူတန်းကြီးမှာလည်း နည်းနည်းနော့နော့မဟုတ်။

သို့ဖြင့် . .

သို့ဖြင့် ညနေစောင်းခဲ့ပြီ။

မိုက်တယ်စန်နှင့်တွေ့မည့်လူများလည်း တစ်ယောက်မှမရှိတော့။ ကိုဘကျောက် လက်ထဲရောက်လာသော ပိုက်ဆံများကို ရေတွက်ကြည့်လိုက်တော့ (၁၃၂၀၀၀) ကွက်တီး။

“အင်း ဒီအတိုင်းသာဆိုရင် ကိုဘကျောက်တို့ အမှန်အကန် တိုက်ဆောက်ကားဖီးလို့ရပြီပဲ၊ ဟား ဟား ဟိုကောင့်ကိုတော့ နေ့တွက် ၂၀၀၀ လောက် ပေးပြီး နှစ်သိမ့်ရမယ်”

ထိုအတွေးနှင့် ကိုဘကျောက် လေကလေးချွန်၍ တဲအတွင်းဝင်သွားသည်။

“ဟား . .”

အထဲရောက်ရောက်ချင်း သူ့အတော်လေး အံ့အားသင့်သွားရလေသည်။ တစ်လုံးတည်းသော တန်းလျားအစုတ်ကလေးပေါ်တွင် မိုက်တိုင်စန် (ခေါ်) မင်္ဂလာပါမောင်မေးကြီး၊ တစ်ကိုယ်လုံး ဒဏ်ရာပရုနှင့် စုတ်ပြတ်သတ်နေသည်မှာ မြင်လို့ပင်မကောင်း။

ကိုဘကျောက် ချက်ချင်းအနားရောက်သွားသည်။ ငြီးငွေ့က် အတော်ကြီးအဖြစ်ဆိုနေသော မေးကြီးကို သူ့လက်နှင့်ထိရမှာ ရွံ့၍ အနားတွေ့သော ဝါးလုံးတို့နှင့် ခေါင်းကို အတင်းထိုးကလော် မပေးကာ

၁၈၆ ကျွန်ုပ်တို့

“ဘယ် ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ငါ့ကောင်ရာ”

ကရုဏာအသံနှင့်မေးလိုက်သော ကိုဘကျောက်စကားကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး စုတ်ပြတ်သတ်ရုံတင်မက မျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံး ဖူးယောင်၍ မျက်လုံးတစ်ဖက်ပါ ကျွတ်လှကျွတ်ချင်ဖြစ်နေသောမေးကြီး အတော်လေး အားယူပြီးပြန်ဖြေသည်။

“ဘယ် ဘယ်လိုဖြစ်ရမှာလဲဗျာ၊ ခင်ဗျားကောင်တွေအားလုံး လတ်တွေသမားချည်းပဲ”

“ဟေ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဝင်လာလာချင်း ကျုပ်ကိုထိုင်ကန်တော့ ပြီး ဆရာမြန်မာပြည်ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ကျွန်တော် ဂုဏ်ရှိသွားအောင် တစ် တစ်ပွဲလောက်နှံ့ပေးပါဆိုပြီး အတင်းဝင်ဆွဲတော့တာပဲ”

“ဟောဗျာ”

“နောက် နောက်ရှိသေးတယ်၊ ကျုပ်ဘာသာကျုပ် ထိုင်နေတဲ့ဥစ္စာကို ဆရာခေါင်းပေါ်မှာ ဆင်ကြီးဆိုပြီး ကျုပ်ကယောင်ပြီးမော့အကြည့်မှာ အောက်ကနေ ဟိုက်ယားဆိုပြီး မေးရိုးကိုဝင်ကျွေးတာက ခြောက်ယောက်တောင်”

“ဟား အဲလိုကြီးလည်း ပါတယ်”

“က ကမ္ဘာကျော်လက်တွေ့သမားကြီး ဘယ်လောက်လျင်လဲလို့ စမ်းတာပါတဲ့၊ အ အဆိုးဆုံးကတော့ နောက်ဆုံးလူပဲ၊ သူ သူ့အလှည့်ကျ ထိုးစရာ နေရာမရှိတော့ဘူးဆိုပြီး မျက်လုံးဖြူ တံတွေးနဲ့ ပက်သွားတယ်”

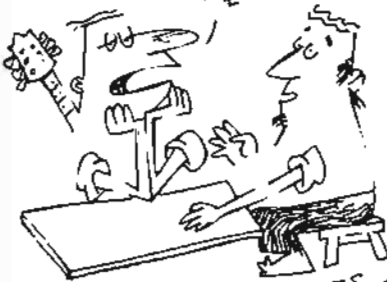
မင်္ဂလာပါမောင်မေးကြီး သေကာနီးလူမမာတစ်ယောက်လို ပြောဆိုတာတွေပြောပြီးသွား၍ ကိုဘကျောက်လက်ထဲရှိ ဝါးလုံးတိုလေးပေါ်မှာ သင်္ဘောလစ်သွားလေတော့သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဒီကောင်သေသွားလျှင် အမှုပိုကြီးမည်စိုး၍ ငါ့ဘကျောက်ဆေးပြန်ကုပေးလိုက်ရသည်မှာ ရထားသော (၁၃၂၀၀)တင်ဆေးမသောင်းဟန်ဖြုတ်သိမ်းထားသည့် နားကပ်ကလေးပါ အပေါင်ဆိုင်ရောင်းသွားရလေသည်။

အိတ်ဒီယာဘကျောက်

ကျွန်ုပ်တို့

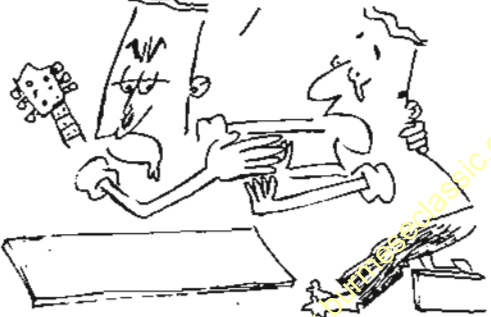
မသောက်ရသေးဘဲ အလှုပ်အခြား မပြောရဲ စိတ်မဝါဘူး

ခြောက်... သောက်ရသောက်ရ တိုက်ရတယ်

ဒေါ့... သောက်ဖြူရင်လဲ ငွေ့ဆိုးတယ် အလှုပ်အခြား ပြောရဲပြောကြည့် ပါး ချည်း ခြတ်ရိုက် ပစ်ဖယ်...

လူနှင့် ဝါသနာ
ပြုနိုင်အောင်

လူနှင့်ဝါသနာ

ကျွန်တော်တို့ ဘော်ဒါတွေထဲမှာ မဲကြီးဆိုတဲ့ကောင်တစ်ကောင်ရှိပါတယ်။ နာမည်ကြားရုံနဲ့ လူက အသားဘယ်လောက်မည်းမယ်ဆိုတာ တွေးသာကြည့်တော့။ နာမည်နဲ့လိုက်အောင်မည်းတဲ့မဲကြီးခမျာ ရည်းစားသနာလည်း မထားဘူးရှာပါဘူး။

ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ဘော်ဒါတစ်စုက သူ့ကို ရည်းစားထားဖူးသည် ရှိအောင် ဝိုင်းဝန်းကြံစည်ပေးကြရင်းနဲ့ မဲကြီးမှာ ဂုဏ်ရည်တူကောင်မလေး တစ်ယောက်နဲ့ ရည်းစားဖြစ်ခွင့်ရပါတယ်။ ဂုဏ်ရည်တူလို့ဆိုရတာက ဒီကောင်ကောင်မလေးကလည်း ဒီကောင်လို အသားကမည်းသည်ပြီး ပြာတူးနေတာ မို့ပါ။ အဲ သူ့မရဲ့ငယ်နာမည်ကတော့ 'အာလူး'ပါတဲ့။ ကျောင်းနာမည်ကတော့ မဲပြာနေတဲ့ အသားအရေနဲ့အလိုက် 'ကြည်ပြာ'လို့ ဆိုပါတယ်။ သူမက မဲကြီးလို့ပဲ အသက်က သုံးဆယ်မရှိတော့။ အဲ မဲကြီးလိုပါပဲ။ ရည်းစားကလည်း ဒီအရွယ်ကြီးကျမှ အမြီးပေါက်တာ။

ဒီတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်လိုက်ကြတာများ တုန်လှီးခဏခဏချိန်းကြတိုင်း လိမ်းလာလိုက်ကြတာကလည်း ဖုန်လို့၊ ထားတော့။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့မဲကြီးက ခေတ်မီတဲ့ကောင် တအားဖြစ်ချင်တာ။ အမြဲတမ်း အသက်နှစ်ဆယ်မကျော်တဲ့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ပေါင်းဖြစ်နေတာပဲကြည့်။ ကျွန်တော်

တို့အဖွဲ့က ဘယ်သူမေးမေး 'အသက်နှစ်ဆယ်'ပဲ။ အားလုံးက အသက်နှစ်ဆယ် ဒီဘက်ကို ထည့်မတွက်ခဲ့တာ ခုနှစ်နှစ် ရှစ်နှစ်လောက်စီ ရှိကြပြီဆိုပေမယ့် မဲကြီးတစ်ယောက်ကတော့ အသက်အမှန်ဖြစ်တဲ့ နှစ်ဆယ်ကိုးကျော်ကျော်တို့ အမှန်အတိုင်း ပြောတတ်ပါတယ်။ နောက်ဆက်တွဲကတော့

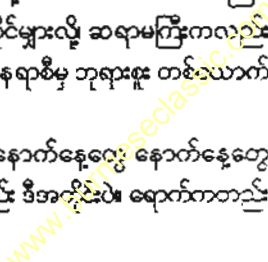
"ငါ့အသက်က ငယ်သေးတယ်ကွ နိုင်ငံခြားမှာဆို အသက်လေးဆယ် မှာမှ ဘဝစကြတာ၊ ဒီတော့ ပြာလေးနဲ့လည်း လေးဆယ်မှပဲ အိမ်ထောင်ပြုကြမို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်"

ကြည့်။ ခေါ်တာကိုက 'ပြာလေး'တဲ့။ ဟိုကလည်း သူ့ကိုပြန်ခေါ်ရှာပါတယ်။ 'ကိုလင်း'တဲ့။ မည်းသည်းနေတဲ့ကောင်ကိုများ 'ကိုလင်း'တဲ့။ ခေါ်ပုံတ အေးလေ ဒီကောင်နာမည်ကိုက 'လင်းနိုင်'ကိုး။ သူ့ဘာသာသူ လင်းတာလင်းတာတော့ မသိဘူး။ ကောင်မလေးကတော့ 'ကိုလင်း'ပဲ။

ဒီလို ဂုဏ်ရည်တူ ချစ်သူနှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်တို့အုပ်စုက ချစ်သူဘဝကနေ တစ်ဆင့်တက် အိမ်ထောင်လေးဘာလေးပြုဖို့ ဝိုင်းဝန်းဆော်ကြတာပေါ့။ (ဒုက္ခရောက်ရင်လည်း သူ့အရင်ရောက်အောင်ဆိုပြီးတော့) ဆက်တာက နှစ်ယောက်စလုံးက 'အသက်လေးဆယ်'မှ ဘဝစကြမှာလို့ချည်းပဲ ဆိုနေကြတော့ နိုးတာကလည်း အင်မတန်နိုးတာ။ နိုးပင်နိုးသော်ငြားလည်း ရည်းစားချိန်းတဲ့နေရာမှာတော့ စံချိန်တင်တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ ချိန်းလိုက်ရင် အကြာကြီး။ စိုးရိမ်ရလောက်အောင်ကိုကြာတာ အဟုတ်။

ဒီတော့ ဘော်ဒါတစ်သိုက်ကလည်း စိုးရိမ်စိတ်အပြည့်နဲ့ လိုက်ချောင်း အဲလေ လိုက်လေ့လာကြတာပဲ။ ဘာသိဘာသာ လေ့လာကြည့်တော့ လားလားလား ဆရာသမားတို့အတွက် သမီးရည်းစားချိန်းနေကြတာတဲ့ဗျာ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်က၊ အဲ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်က အဝေးကြီး။ ဆရာသမားကလည်း စမ်းချောင်းဘေးမှာ ငါးထိုင်များလို့ ဆရာမကြီးကလည်း အထူးပန်းထိုးလုပ်နေလေရဲ့။ တစ်ယောက်တစ်နေရာစီမှ ဘုရားစူး တစ်ယောက်တစ်နေရာစီ။

မကျေနပ်ကြလို့ ဘော်ဒါတစ်သိုက် နောက်နေ့တွေ နောက်နေ့တွေ လိုက်ချောင်း(အဲလေ) လိုက်လေ့လာကြတော့လည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ ရောက်ကတည်း

“ငါက ‘ညှစ်ဖို့ ညှစ်ဖို့ အားမရှိတော့’လို့ ဆိုကြည့်သေးတယ်
သူက သူကလည်း မျက်လုံး ကလည်ကလည်နဲ့ ‘ဒီအသီးတိုင်းကြီးပဲ ထား
လိုက်ရမှာလား ဟိုက်’လို့ ဆိုတော့”

က တစ်ယောက်တစ်နေရာစီ ထိုင်လိုက်ကြတာ ပြန်တဲ့အထိ။ သကောင့်သား
ကလည်း ငါးဟင်းစားနှစ်ကောင်သုံးကောင်ရ၊ ကြည့်ပြာကလည်း ဇာထိုးပန်းထိုး
အတော်လေးပြီး၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဝေးဝေးတစ်ခါ စကားလေးဘာ
လေး လှမ်းအော်ပြော။ သကောင့်သားကလည်း ငါးမျှားတာပျက်မှာစိုးလို့ထင်
ရဲ့။ စကားသိပ်မပြောဘူး။ ပြောရင်လည်း အော်ပြောမှကြားမယ့်ကိန်းကိန်း။ အော်
ပြောပြန်ရင်လည်း ငါးက ရမှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီပုံစံနဲ့ ရက်တွေကြာလာတော့
ဘော်ဒါတွေ ခေါင်းချင်းဆိုင် တိုင်ပင်ရတော့တယ်။ ဒီအတိုင်းသာဆို သူတို့
ပြောပြောနေတဲ့ အသက်လေးဆယ်မှာတောင်မှ ငါးကလေးများလိုက်၊ ဝေခန့်
နှစ်ယောက်သား ချက်စားလိုက်နဲ့ အကုသိုလ်တွေများကုန်ရင် နောင်သံသရာ
အတွက်လည်း မကောင်းဘူးမဟုတ်လား။

ဒီလိုနဲ့။

ဒီလိုနဲ့ မဲကြီးတစ်ယောက် အသက်တစ်နှစ် ကြီးလာပြန်တယ်။
တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော်တို့ထိုင်နေတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို မဲကြီးတစ်ယောက်
ငိုက်စိုက်ငိုက်စိုက်နဲ့ ရောက်လာတယ်။ မျက်နှာလည်း မကောင်းဘူး။ ဘော်ဒါ
တွေ ဝိုင်းမေးကြတော့မှ ခေါင်းကြီးငုံပြီး ဆရာသမားက
“ငါ့ ငါ့ကို ပြာလေး စိတ်ဆိုးသွားတယ်”
“ဘယ်တုန်းကလဲ”
“မနေ့က”
“ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဆိုးသွားတာလဲ”
ဘော်ဒါတစ်ယောက်ရဲ့ ခပ်သွက်သွက်အမေးကြောင့် မဲလေး
ကြီးငုံသွားရှာတယ်။ အကြာကြီးနေပြီးတော့မှ

“ငါ ငါညှစ်တာ လက်လွန်သွားလို့”
“ဟေ”
“တကယ်တော့ ငါကမညှစ်ချင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မညှစ်ဘဲလည်း
ငါမနေနိုင်ဘူး။ သူကလည်း ညှစ်ခိုင်းတာကိုး”
“ပြဿနာပဲ ဆက်ပြော ဆက်ပြော”
ဘော်ဒါတစ်ယောက်က ပြောင်ချော်ချော်နဲ့ ဝင်ထောက်ပေးတယ်။
ဘုန်တဲ့ဘော်ဒါတွေကလည်း ရည်းစားနှစ်စိတ်မဆိုးစဘူး စိတ်ဆိုးလာတဲ့ မဲကြီး
ဘာများဆက်ပြောမလဲလို့ နားစွင့်နေကြတယ်။
“ငါက သီချင်းနဲ့တီဗီကြော်ငြာထဲကလို ‘ညှစ်ဖို့ ညှစ်ဖို့ လုံးဝမလို’လို့
အရိပ်ပြပြီး ဆိုပါသေးတယ်”
“အဲဒီတော့”
“သူက ‘ဒီအသီးအတိုင်းကြီးပဲ ထားလိုက်ရမှာလား ဟိုက်’လို့ ပြန်
ဆိုတယ်”
“တီဗီကြော်ငြာထဲက အက်ရှင်တွေပါ ပါလာပြီ၊ ဆက်ပြော”
“ငါက ‘ညှစ်ဖို့ ညှစ်ဖို့ အားမရှိတော့’လို့ ဆိုကြည့်သေးတယ်။ သူက
သူကလည်း မျက်လုံး ကလည် ကလည်နဲ့ ‘ဒီအသီးတိုင်းကြီးပဲ ထားလိုက်ရမှာ
လား ဟိုက်’လို့ ဆိုတော့”
“မင်းက တအားညှစ်လိုက်ရောလား၊ လည်ပင်းကို၊ လည်ပင်းကို”
ဘော်ဒါတစ်ယောက်က သူ ထင်ရာမြင်ရာ ဆွဲတွေးရင်း လည်ပင်းကို
ညှစ်လို့အမေးမှာ မဲကြီးက ‘ဟင့်အင်း’လို့ခေါင်းခါတယ်။ ပြီးတော့
“မျက်ရည်တောင်စို့ပြီး ဟီးခဲနဲ့ ငိုချတာဆိုတော့ ငါလက်လွန်သွား
ပြန်တာ သိလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဟင့်ဟင့် ဒါပေမယ့် သူက တမင်တအား
ညှစ်တာထင်ပြီး စိတ် စိတ်ဆိုးသွားတယ်။ တောက် ဝက်ခြံမြင်ရင် အင်မတန်
ညှစ်ပေးချင်တဲ့ ဝါသနာကို ငါကလည်း မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး။ မင်းတို့လည်း သိ
အတိုင်းပဲလေ။ ငါက မညှစ်ရင် မနေနိုင်တာကလွဲလို့ အခုတော့ ပြာလေး
ဒီအရမ်း ဟမ်းဟမ်း ဆိုးနေပြီ ဟင့် ဟင့် တော်တော်ကို နာလွှားဟန်တူတယ်။
အဲဒါလည်းငါ အညှစ်ကြမ်းတာကိုး”

အိမ်ထောင်ရေး

မှန်၏။ လူတစ်ကိုယ် ဝါသနာတစ်မျိုးတည်း။ အချို့ကား သန့်ရှင်း
အင်မတန် ဝါသနာပါ။ အချို့ကလည်း သွားကြားထိုးဝါသနာပါ။ အချို့ကလည်း
အစအနောက်ဝါသနာပါ။ အတင်းပြောဝါသနာပါ။ အားကစား လောင်းကစား
စသဖြင့် ဝါသနာစုံ။

ကျွန်တော်တို့၏ မိကြီးခမျာသည်လည်း ဝက်ခြံမှည့်မြင်လျှင် မညွှန်
ဘဲ မနေနိုင်သူတည်း။ ကျွန်တော်တို့ ဘော်ဒါများထဲတွင် တစ်ယောက်ယောက်
ဝက်ခြံပေါက်လို့ကတော့ သူ အင်မတန်ဝမ်းသာသည်။

“ဟကောင် မင်းဝက်ခြံမှည့်လာရင် ငါ့မမေ့နဲ့နော်”

ထိုသို့ စရန်သတ်ကာ ဝါသနာကို ရှေ့ထား အားပေးတရ ညွှန်သူ
တည်း။

ညင်ညင်သာသာ ညွှန်သည်မဟုတ်။ အားရပါးရညွှန်ရမှ ရှုံးမဲ့သွား
အောင် ညွှန်လိုက်ရမှ ကျေနပ်သူတည်း။

(သင်ရော ထိုသို့သောဝါသနာရှင်ကို တွေ့ဖူးပါသလား။ မယုံချေ
လေနှင့် မိတ်ဆွေ ဖို့၏။)

မိကြီးခမျာ စိတ်ညစ်ရရှာလေပြီ။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း အညွှန်
ကြမ်းသည်ကိုး။ ထိုအချိန်တွင် လမ်းပေါ်၌ နေညှိချိန်မို့ ရေချိန်ကိုက်လာဟန်
တူသော နှာခေါင်းတို့နှင့် ကိုဟရာတစ်ယောက်၏ သီချင်းသံကား ကျွန်တော်တို့
လက်ဖက်ရည်ပိုင်းသို့ လွင့်ဖို့ကာလာ၏။ သီချင်းသံမှာကား

“ညွှန်နိုင်တဲ့တော့၊ ညွှန်ကြပါ ညွှန်ကြပါ ညွှန်ပိုင်ခွင့်မညှိတော့”

ပြည့်ပိုင်မှုအိမ်

မှတ်ချက်- ကျွန်တော်တို့ဆီမှ နေလူမျိုးများကတော့ ဝက်ခြံကို ဝက်
ခြံသီးဟု ခေါ်ကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဒီအသီးတိုင်းကြီးပဲဟု သုံးလိုက်ခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာ့
စုံစုံလင်လင်

၆

ဟောဒီကျဲကျဲတောက် ပူပြင်းနေတဲ့ နေပူကြီးထဲမှာ ငုတ်စိကလေး ရှိနေတဲ့ ကွမ်းယာတ်ကလေးရဲ့ မဖြစ်စလောက် အရိပ်ကလေးအောက်မှာ ဆိုင်ကယ်ဒေါက်ထောက်ပြီး ခရီးသည်စောင့်နေတာ တစ်နာရီနီးပါးရှိသွားပြီ။ အချိန်တွေကြာလာလေ။ အိမ်ကဟာကြီးရဲ့ဖျက်နာ မြင်လာလေး ဝင်းရဲ့အသံကြီးတိုကြားလာလေပဲ။ ညနေအိမ်ပြန်လို့မှ ဈေးတိုးလေးပြည့်အောင် မပေးနိုင်ခဲ့ရင်ဆိုတဲ့စိတ်ကြီးက အပြင်မှာပူနေတဲ့နေထက်ကိုပိုပြီး ပူလောင် စေတယ်။

အဲလိုပူပြင်းလွန်းလှတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်၊ ပူလောင်လွန်းလှတဲ့စိတ်ထို့ ပြေရာပြေကြောင်း 'ထို့'ခနဲ ကွမ်းတံတွေးအထွေးမှာ တွေ့လိုက်တဲ့ ပုရွက်ဆိတ် ကလေးတစ်ကောင်ဆီ ပို့လိုက်တယ်။

ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့မှန်းမသိ။ ခြေထောက်နား ဟိုဟိုဒီဒီလျှောက် သွားနေတဲ့ ပုရွက်ဆိတ်ကလေးကို လျှောက်ကြည့်ပြီး

ဪ မင်းလည်းငါလိုပဲ အယူမှားလို့ လမ်းလွဲရောက်သွားတဲ့ကောင် ပဲဖြစ်ရမယ်။ နောင်ကို လမ်းလွဲမရောက်ရအောင် ဘယ်တော့မှ အယူမှား စေခဲ့။ 'မိန်းမ'ဆိုတာမျိုးကြီးတွေကို မယူမိစေခဲ့တဲ့ သိလား။ အေး အဲဒါဆို နေပူ ကျဲကြီးထဲ ဘာမှ သေချာရေရာမရှိတဲ့ လောကကြီးထဲ အခုလို မျှော်လင့် ချက်ကြီးနဲ့ ဟိုဟိုဒီဒီလျှောက်သွားနေရမှာ မဟုတ်ဘူး။

အေးပေါ့လေကွာ၊ ငါ့လို ဦးနှောက်ရို၊ အရိုးရို၊ အကျောသန်တဲ့ 'လူ' ဆိုတဲ့ကောင်ကြီးကတောင် 'အမှားလုပ်' မိသေးတာပဲ၊ မဟုတ်တာလုပ်မိသေး တာပဲ၊ ခုမှတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ လုပ်တုန်းကလုပ်ခဲ့ပြီးပြီကိုး၊ ပြီးတော့ မင်း လို ဦးနှောက်မရှိ၊ အရိုးမရှိ၊ အကျောမရှိတဲ့ကောင်တောင် ဟောဒီနေပူ ကြီးထဲ အသက်ရှင်ရပ်တည်နိုင်သေးရင် ငါလည်း ရပ်တည်နိုင်ရမှာပေါ့။

ဆိုပြီး ပုရွက်ဆိတ်နဲ့ကိုယ်နဲ့ကို ထပ်တူပြုပြီး အပူဒဏ်ကို ကာကွယ် အချိန်ဖြုန်းနေမိတယ်။ တခြား ကိုယ်နဲ့ လည်ပယ်ဖြစ်မယ့် ထပ်တူပြုရမယ့် ကောင် တာ တွေ့မှမတွေ့တာ၊ ကွမ်းယာတ်ကလေးရဲ့အောက်က ခွေးဝဲစားကတောင် အေးရာအေးကြောင်း ခြေပစ်လက်ပစ် အိပ်နေနိုင်သေးတာလေ၊ ကောင်းရော။

ကွန်တော်လည်း ခုလို နေပူကျဲကြီးအောက် taxiသမားဘဝ ရောက်ရပုံကို သိချင်နေတာလား။

အယူမှားခဲ့တဲ့ အိမ်ကဟာကြီးကြောင့်ပေါ့ဗျာ၊ ကြည့်လေ ဝင်းပြောပုံကို

“တော့ ကိုဟိုဝင်းကြီး ဟီ အိ”
ကိုဟိုဝင်းကြီးဆိုတာရဲ့နောက်က 'ဟီ အိ'ဆိုတာက 'ဆွဲပြီးခေါ်တဲ့ အသံလေ။

“ဘေးအိမ်က 'ပြာတာ ငအောင်' တွေ့လား။ ဆိုင်ကယ်စုတ်တစ်စီး နေ့တွက်နဲ့ငှားပြီး တက္ကစီမောင်းနေတာ ထမင်းတွေဘာတွေတောင် စားနိုင်နေ ပြီသိလားတော့၊ အရင်က ကုန်းကုန်းကုန်းကုန်းနဲ့ ကုတ်ချိနေတဲ့ သူ့မိန်းမက သည်း ခုတော့ ကော့ကော့ကော့ကော့နဲ့ ပျံထွက် လန်ထွက်နေရော။

တော့မှာသာ ပွဲစားကြီး ပွဲစားကြီးဆိုပြီး နာမည် ခံနေ၊ ဇိမ်ခံနေတာ မိသားစုမှာတော့ 'ဆန်ပျက်ဖြစ်လိုက်၊ ဆန်ပြုတ်ဖြစ်လိုက်နဲ့ ထမင်းတောင် တ ခြည်းဖြည်း ဝေးလာလိုက်တာ သိပ်တောင် မမှတ်မိချင်တော့ဘူး။ ဘယ်နှယ်ဟော် အိုယ့်မှာလည်း ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ကယ်နဲ့ပဲ၊ ဟိုမှာကြည့်စမ်း၊ ဆိုင်ကယ်အပိုင်မရှိတဲ့ 'ပြာတာငအောင်' လို ရှာပေါပေါကောင်ကတောင် ဆိုင်ကယ်လေး အံ့နာငှားငါး သုပ်ကျော့နိုင်သေးတာ၊ တော်က ဘာမို့ မလုပ်ကျွေးနိုင်၊ မရွာစားနိုင်ရတာလဲ။ မိသားစုအပေါ် စေတနာမရှိလို့လား၊ ကိုယ့်မိသားစု ထမင်းမှာ ငါ့ဪ”

လို့လား။ ဘယ်တော့ကြည့်ကြည့် ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနဲ့ ဟိုနားယောင်ယောင် ဒီ နားယောင်ယောင်နဲ့ လန်းလန်းလန်းလန်းလန်း လျှောက်လုပ်နေတာလေ၊ တကတည်း ကြည့်တောင်မကောင်းဘူး”

အဲလိုပေါ့ဗျာ၊ ‘ပွတ်စလီ’ ‘ပွတ်စလီ’နဲ့ ပြောနေလိုက်တာ၊ ကျွန်တော်ကပဲ မလုပ်တတ် မကိုင်တတ် စိုတဲ့ပစ္စည်းကို အသုံးမချတတ်၊ တန်ဖိုးမသိတတ်တဲ့ ငတ်ကြီးတစ်ကောင် ကျနေရောပါဆို၊ နောက်တော့လည်း ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ဗျာ၊ နားအေးပြီးရောဆိုပြီး ကိုးကြောင်းကိုးကျင်း ကုတ်ချီကုတ်ချီနဲ့ ‘မာလတီပွဲစားကြီး’ဘဝက အရှင်လတ်လတ်ကြီး taxiသမားဘဝကို ရောက်ပြီး ခုလို နေပူကွဲတဲ့အောက်မှာ ‘ငုတ်စိ ငုတ်စိ’နဲ့ ဖြစ်သွားတာပေါ့။

ဇာတ်ထဲက လူရှင်တော်တွေရဲ့အလုံး ယူသုံးရရင်တော့ ‘သူ့ဘော သူ့ဘော’ပေါ့ဗျာ။ တကယ်ကတော့ သူ့သဘောမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ဘာကိုယ် ဒင်းနဲ့ဝေးရင် နားအေးမယ်၊ ပါးအေးမယ်၊ မျက်စိအေးမယ်၊ နှလုံးအေးမယ်၊ ဘာအေးမယ်၊ ညာအေးမယ်ပေါ့ဗျာ။ ဟုတ်တယ်ဗျာ။ နေပူတာထက်ကို အဆပေါင်းများစွာ ပိုပူတဲ့ဟာကြီးပါဆို။

တကယ်ကျ taxiသမားဘဝက အတော်မလွယ်ဘူးပဲ။

ဘယ်လောက်များလည်း မများလည်းတော့မသိပါဘူး။ ခြင်တောင် ဖတ်ခနဲမြည်အောင် မရိုက်ရဲဘူး။ ‘အစ်ကို taxiလား’ဆိုပြီး ‘ဦးခနဲ’ဆို နှစ်စီးလောက် ရောက်ပြီးသားပဲ။ ‘ပကျွတ် ပကျွတ်’နဲ့ သွားခွေး(ခွဲ)

ပိသားစုအပေါ် စေတနာမရှိလို့လား ကိုယ့်ပိသားစု ထမ်းပုဂ္ဂိုလ်ကြောက်လို့လား

တောင် အသံမြည်အောင် မစုပ်ရဲဘူး၊ taxiသမားက ရောက်လာရော။ အဟမ်း အဟမ်းဆိုပြီးတော့လည်း ချောင်းမဟန့်ရဲဘူး။ ‘လာပြီ အစ်ကို’ဆို taxiက ရောက်ပြီပဲ။ အို ကုန်ကုန်ပြောမယ်။ ‘ဝါး’ဆိုပြီး အားရပါးရလေး ‘သမ်း’လိုက်မယ် စိတ်မကူးနဲ့။ ပါးစပ်ကလေးပဲ ‘ဟ’လိုက် (မသမ်းရသေးဘူးနော်) ‘လာပြီ အစ်ကို’ ‘လာပြီ အစ်ကို’ဆိုပြီး taxiက အနားမှာအသင့်။

အဲလိုပါဆို ပေါပုံများပြောပါတယ်။

taxiကလေးငှားချင်လို့ကတော့ (၂၀၀)တန်ကလေးတစ်ရွက်လောက် ကိုင်ပြီး လက်ကလေးမြှောက်ထားလိုက်၊ အောင်မလေး taxiသမားတွေများ သူခေါ်တာ ငါခေါ်တာနဲ့ သူ့အရင်မြင်တာ ငါအရင်မြင်တာဆိုပြီး အလှအယက်ကို ‘ဦးခနဲ’ ‘ပြောခနဲ’ ရှုပ်ယှက်ခတ်အောင် ရောက်ချလာပြီး ရန်လာဖြစ်နေကြရော၊ လှနေကြရော။

ပြီးတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အပြိုင်အဆိုင် အလှအယက် Discountတွေချပြီး ဆွယ်နေခေါ်နေကြရော။ မျက်နှာကိုလည်း အပြေဆုံး ဖြစ်အောင် မြေချပြီး အစွမ်းကုန်ပြုစုထားရသေးတယ်။ ဥပမာ ခမီးတစ်ခုကို တစ်ယောက် ၅၀၀ တောင်းတယ်ဆိုရင် နောက်တစ်ယောက်က

“ကျွန်တော် (၃၀၀)နဲ့ပဲ သွားပေးမယ် အစ်ကို”

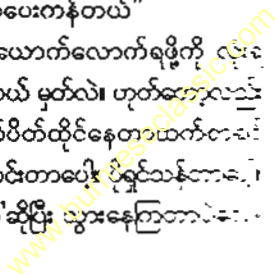
“ကျွန်တော့်ကိုတော့ (၂၀၀)ပဲပေး ဘကြီး”

“ကျွန်တော်လည်း (၂၀၀)ပဲ ဦးလေး၊ ဇက်ကျောနိုင်ပေးမယ်၊ အပူထုတ်ပေးမယ်”

“(၂၀၀)ပဲ (၂၀၀)ပဲ ဇက်ကျောနိုင်ပေးတယ်၊ အပူထုတ်ပေးတယ်၊ ပြီးရင် အပျင်းပြေ ‘နားပန်’ပါ နှစ်ချက်ကျင်းသွားလို့ရတယ်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ‘ဖင်’ပါ အဆစ်ပေးကန်တယ်”

အဲလို အဲလိုဆို ခရီးသည်လေးတစ်ယောက်လောက်ရဖို့ကို လုံးဝ ပန်းရ ဆွယ်ရ ပြောရတာ ဘယ်လောက်ပင်ပန်းတယ် မှတ်လဲ။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်တယ်လေ။ ဒီအတိုင်းကြီး ငုတ်တုတ်နှုတ်ပိတ်ထိုင်နေတာထက်တောင် တော့ ခေါ်နေပြောနေ လှုပ်ရှားနေတာက ပိုကောင်းတာပေါ့။ ပိုရှင်သန်တာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။ ပြီးတော့ ‘ဆီဖိုးလေးရ ပြီးရော’ဆိုပြီး သွားနေကြတာပဲ။

အဲ သွားရင်းလာရင်းနဲ့ အပြန်မှာ တခြားခရီးသည်ဆို တာမျိုးနဲ့ ခလုတ်တိုက်ပြီး မရဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်မလဲ အဲလို မျှော်လင့်ချက်လေးနဲ့ပေါ့။

ဆိုတော့ကာ လုပ်ငန်းသဘောက အဲလိုဆို တော့ ကျွန်တော်တို့လို အသက်အရွယ်ကလည်း မဖြစ်စလောက် ကြီးသလိုဖြစ်နေတဲ့သူတွေ၊ နည်းနည်းလည်း ရှက်တတ်တယ်ဆိုတဲ့သူတွေ၊ နည်းနည်းလည်း ကြောက်တတ်တယ်ဆိုသူတွေ ပြာတာဝအောင်တို့လောက်လည်း မဆင်းရဲ၊ မရှုံးမပေါတဲ့ 'လူစက' တွေအတွက် ကျတော့ ဥက္ကံ(ဈေးဦးပေါက်)ဖို့တောင် အနိုင်နိုင်ပဲလေ။ အဲလိုလူတွေနဲ့ကတော့ သေချာတယ်။ ဘယ်တော့မှ ယှဉ်လို့မရနိုင်ဘူး။ ကိုယ့်အနေနဲ့ကလည်း ယှဉ်ဖို့မတင့်တယ်ဘူး ထင်တယ်လေ။

အဲဒီတော့ သူတို့နဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်း ခုလိုနေရာ မျိုးလေးမှာ သူတို့ဆီက ကွဲလာတဲ့(ကွဲဘော)ပဲ စောင့်နေတော့တယ်။

ပြောရင်းဆိုရင်း မျက်စိလည်ရောက်လာတဲ့ မိတ်ကပ်ရောင်လား၊ ပန်းရောင်လား အဲ အဲလို ဝမ်းဆက်ကလေးဝတ်ထားတဲ့ သီလရှင်ဆရာလေး တစ်ပါးကို ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ငေးကြည့်နေမိတယ်။

ဆရာလေးက သူ့ဘာသူ့ စက္ခုအိန္ဒြေလေးကို ချပြီး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ လျှောက်လာတာကိုယ်ကလည်း အစောကပြောသလို ပုရွက်ဆိတ်နဲ့တောင် စိတ်ပြေနေရတဲ့ကောင်ဆိုတော့ အဲဒီဆရာလေးကိုပဲ စလောင်းမှာ လာလာနေတဲ့ ဖက်ရှင်မယ်လေးလို သဘောထားပြီး လေထဲတလွင့်လွင့် ဖြစ်နေတဲ့ သင်္ကန်းလေးပန်းမှာလွယ်ထားတဲ့ (ဖြစ်နေကျ ပါနေကျလိုဖြစ်နေတဲ့)

ပုရွက်ဆိတ်နဲ့တောင် စိတ်ပြေနေတဲ့ ကောင်ဆိုတော့ အဲဒီဆရာလေးကိုပဲ စလောင်းမှာ လာလာနေတဲ့ ဖက်ရှင်မယ်လေးလို သဘောထားပြီး

သင်္ကန်းလွယ်အိတ်၊ ခေါင်းပေါ်က သင်္ကန်းနဲ့အရောင်တူ အဝတ်ကလေးနဲ့ချုပ်ထားတဲ့ ဆန်တစ်ပြည်လောက်ရှိမယ်ထင်တဲ့ ဆန်အိတ်ကလေးကို ဝါး (နှီးဖြင့်ရက်ထားသော) ဘန်းလေးအား ခေါင်းဘု(ခေါင်းတွင် သင်္ကန်းကလေးဖြင့် ကရွတ်ခွေဖတ်ထားသော)ပေါ်တင်၍ တည်ငြိမ်အေးချမ်းစွာ လျှောက်လာပုံလေးအား အသေးစိတ်လျှောက်ကြည့်နေမိ၏။

အနားရောက်လာမှ 'အလှူလာခံနေရင် ဒုက္ခ'ဟူသော အသိဖြင့် အကြည့်ကို ဖတ်ခနဲလွဲ၍ စောစောကကြည့်နေမိသော မိမိ၏အဖော် ပုရွက်ဆိတ်ထံ ပြန်ပို့ထားလိုက်ပြီး ပူပြင်းလွန်းလှသော ပတ်ဝန်းကျင်၏ဒဏ်ကို မေ့ပျောက်လိုမေ့ပျောက်ငြား ပေါက်ကရအတွေးတို့ဖြင့် ခုခံကာကွယ်နေမိသည်။

“ဒကာကြီး”
အနားတွင်ကပ်၍ ခေါ်လိုက်သော အသံကြောင့် ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ 'ဥ'က ကွဲသေးဘူး၊ အလှူခံကရောက်နေပြီ ဟူသော ညစ်တွေးဖြင့်

“ကန်တော့ ဆရာလေး”
“မဟုတ်ဘူး ဒကာကြီးရဲ့၊ ဆရာလေးက ဟိုးဖားပုရွက်က (. .)ကျောင်းတို သွားချင်လို့၊ အဲဒီမှာ ဆရာလေးရဲ့ ဆရာကြီး အတော့်ကိုဖျားနေတယ်ပြောလို့ ပြီးတော့ ဆရာလေးကို 'အမြန်လာပါ' ဆိုပြီး မှာလာလို့”

အဲဒါပြောတာဗျ၊ ဒီလောက်ပေါ့ ဒီလောက်များပါတယ်ဆိုတဲ့ တက္ကစိသမားပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်လောက်ကို ကျော်ပြီး ဟိုးအဝေးကြီးမှာ ပုရွက်ဆိတ်နဲ့စိတ်ဖြေနေရတဲ့ ကျုပ်လို့ 'တက္ကစိသမားလက်သစ်ခေတ်အိုကြီး' တို့မှ လာမြင်ရတယ်၊ လာပြီးမျက်စိကျရတယ်လို့ဗျာ၊ မပြောချင်တော့ပါဘူး။ တခြားကောင်တွေကလည်း ဖြစ်နိုင်ခြေမရှိဘူးထင်တဲ့သူမို့လို့လား မသိပါဘူး။ တစ်ယောက်မှကို မစပ်တာ။ အဲဒီတော့ သူတို့တွေကိုကျော်ပြီး ကျန်တော့ဆီ တည့်တည့်ကြီး ရောက်လာတာပေါ့။

ပြီးတော့ သူ့သွားချင်တဲ့ခရီးက ဒီကနေဆို ဆယ်မိုင်ပျော့ပျော့လောက်တို ရှိမယ့်ခရီး။ အနည်းဆုံး ဓာတ်ဆီနှစ်ပုလင်းနဲ့ အချိန်တစ်နာရီလောက်သွားရမယ့်ခရီး။ ဒီကနေ ဆယ်ငါးမိနစ်လောက်မောင်း ဟိုင်းလေးလမ်းမကြီးပေါ် ကောက် အဲဒီကနေမှ နာရီဝက်ကျော်ကျော်လောက်မောင်း၊ ပြီးမဟုတ်မှ လမ်းသွယ်၊ ခြေ

နီလမ်း)ကလေးထဲ မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်မောင်းမှ ရောက်မယ့်ခရီး၊ အနည်းဆုံး နှစ်ထောင်ကနေ ငါးထောင်လောက်အတွင်းမှ အဆင်ပြေသလို လူကြည့်ပြီး ရမယ့်ခရီးကိုသာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အလကားပို့ပေးနိုင်မလဲ ဟုတ်တယ်လေ။ သာသနာ့ဝန်ထမ်းတွေဆိုတော့ ပိုက်ဆံကတောင်းလို့လည်းမကောင်းကိုယ်ကလည်း အလကားမလုပ်နိုင်ဆိုတော့ တကယ့်ကိုစိတ်ညစ်စရာပေါ့။

“ဟုတ်တဲ့ ဆရာလေး၊ ဒီ ဒီမှာကလေး ဟို ဟို”

ကျွန်တော်လည်းဗျာ ဘာကိုအကြောင်းပြပြီး ဘယ်လိုငြင်းရမှန်းဆို မသိတာနဲ့ ယောင်တောင်တောင် ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ဟိုတွေဒီတွေ ဖြစ်နေချိန်မှာပဲ ဆရာလေးက သူ့ရဲ့ ဆန်ပန်းကလေးရဲ့အောက် လက်နှိုက်ပြီး

“ဆရာလေးမှာ ငွေ သုံးထောင့်ငါးရာလောက်တော့ ပါတယ်ထေ အဲဒါ ဒကာကြီးယူလိုက်ပေါ့၊ အဲလောက်ဆို အဆင်ပြေလောက်ပါတယ်နော်၊ ပြောလည်းပြော ကျွန်တော်လက်ကိုလည်းဆွဲပြီး ဗျာဗျာဆို လီလျက်သားလေးပါလာတဲ့ ငွေစက္ကူတချို့ကို အတင်းထိုးထည့်ပေးတော့တာ ကျွန်တော်လည်းဗျာ တိမ်ညိုတိမ်မဲတွေကြားထဲက ရုတ်တရက်ထွက်လာတဲ့ ပိုးလမင်းကြီးလို မျက်နှာကြီးက ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ပြုံးဖြူဖြူဖြစ်သွားတော့”

“မဟုတ် မဟုတ်တာ ဆရာလေးရယ်၊ ဟို ဟို ကျွန်တော်က တပည့်တော်က ဟို”
အဲလို ဝမ်းသာလွန်းလို့ ယောင်အဖြစ်ပြီး အားနာပန်းနာနဲ့ ဘာကြောင့် ရမှန်းမသိဖြစ်နေတာကို ဆရာလေးက ဘယ်လိုသဘောပေါက်တယ် မသိပါဘူး။
“အဆင်မပြေရင်လည်း ကျောင်းရောက်ရင် ဆရာလေးထပ်လှူပေးမယ်လေနော်၊ ဆရာလေးကို ပို့ပေးပါ ဒကာကြီးရယ် အရေးကြီးလို့ပါ”
ကြည့် နားပန်လည်းအကျင်းမခံရ၊ ဖင်လည်းပိတ်ကန်မခံရ၊ နေကျောလည်းမဆွဲ၊ အပူလည်းထုတ်ပေးစရာမလိုဘဲ အဆင်ပြေနေပြီတာ ကျောင်းရောက်ရင် ထပ်ရဦးမယ်ဆိုတော့ ‘အဟေးဟေး ဟေး’ပေါ့။

ဆိုင်ကယ်ထိုင်ခဲ့ပေါ့ ကျွန်တို့ရဲ့ရဲ့လေးထိုင်၊ အပေါ်သင်္ကန်းလေး စုစည်းသိမ်းကိုင်၊ ဆန်ပန်းကလေးကို ပေါင်ပေါ်တင်၊ ခေါင်းဘု(ကရွတ်ခွေ) လေး

ဆန်ထုပ်ကလေးပေါ်တင် လွယ်အိတ်ကလေးကိုကိုင်ပြီး တည်ငြိမ်စွာ လိုက်ပါလာတဲ့ သီလရှင်ဆရာလေးကို မြို့ပြင်အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ်လည်း ရောက်ရော

“ဆရာလေး : နည်းနည်းသတိထားကိုင်ထားနော်”

လို့ လှမ်းပြောပြီး အဝေးပြေးလမ်းမကြီးမှာ မောင်းနေကျထုံးစံအတိုင်း ဆိုင်ကယ်အရှိန်ကို ငါးဆယ်ကျော်ခြောက်ဆယ်လောက်တင်ပြီးမောင်းလာလိုက်တာ လူနည်းနည်းပြတ်တဲ့ ထန်းပင်နားလည်းရောက်ရော

“ဘုတ် ရဲ့ဆိုတဲ့အသံနဲ့အတူ နောက်ကြည့်မှန်မှာ ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်ရတဲ့ ပန်းရောင်အရိပ်ကလေးကြောင့်

“ဆရာလေး ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဆိုပြီးမေးသံနဲ့အပြိုင် ဆရာလေးဆီမှလည်း

“ဆန်ဘန်း ဆန်ဘန်းကျသွားပြီ ဒကာကြီး”

တစ်ပြိုင်တည်းထွက်လာသော အသံများနှင့်အတူ အလေ့အကျင့်အတိုင်း ဂီယာချိန်း ဘရိတ်တော့ပြီး ရပ်လိုက်ချိန်တွင် ခုနက ဆရာလေး၏ ဆင်ပေါ်မှ ဆန်ပန်းကလေးနှင့် ဆန်၊ ကရွတ်ခွေ၊ စသည်တို့မှာ ဓာတ်တိုင်ဆေးတိုင်စာလောက် အကွာအဝေး နေပူကျတဲ့ထဲတွင် ဟိုတစ်ခု ဒီတစ်ခုနှင့် အစီအစဉ်မဲ့စွာ ကစဉ့်ကလျား တွေ့လိုက်ရ၏။

ဆိုင်ကယ်ရပ်ပြီး ဒေါက်ထောက်၍ ဆင်းလိုက်ချိန်တွင် အားနာ၊ ရုတ်တရက် ကြောက်လန့်၊ တောငှက်ပန် စသောအကြည့်ပေါင်းစုံကို ပေါင်းစပ်ထားသည့် ဦးပြင်းပြောင်ပြောင်အောက်မှ မျက်နှာငယ်လေးနှင့်ကြည့်နေသော မျက်ဝန်းမသိတလေးတစ်စုံကြောင့် ဆိုင်ကယ်အား စက်ပင်မသတ်၊ ဘာမှလည်းပြောနေတော့ဘဲ နေပူကျတဲ့ထဲတွင် အပြေးအလွှားသွား၍ ဓာတ်တိုင်လေးတိုင် အကွာခန့်တွင် ပြန်ကျနေသော ဆရာလေး၏ခေါင်းဘု(ကရွတ်ခွေ)ဆန်မရှိဘူးပြီဖြစ်သော ဆန်ထည့်သည့်အိတ်ငယ်၊ နှီးလင်ပန်းစသည်တို့အား အလျင်အမြန်လိုက်လံကောက်ယူပြီး ပြန်အလှည့်တွင် မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းကြောင့် အသေကောင်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ မှင်တက်ဆိတ်ငြိမ်စွာ တအံ့တဩသြနှင့်နားမထည်နိုင်စွာ တဒင်္ဂရပ်ကြည့်မိနေ၏။

အစောက ဆိုင်ကယ်နောက်တွင် အိမ်ကြီးတစ်ခွဲသားနှင့် ပါလာ

အဖတ်သင်

သောဆရာလေးမှာ မျက်စိတစ်မှိတ်နှစ်မှိတ်အတွင်းမှာပင် လွယ်ခဲ့သောအိမ်ထဲ
ငယ်အတွင်းမှ မျက်မှန်အနက်အားထုတ်တပ်၊ ဆံပင်တုဆွဲစွပ်ပြီး အပေါ်ထဲ
သင်္ကန်းအား ဆွဲလုံးပစ်ထုတ်လိုက်ကာ ကျောက်အပါး(အနက်ရောင်)လေးထပ်
ထည်အား ထပ်ဝတ်လျက်သားနှင့်တွေ့ရပြီး ထာဘီအား ဖင်ခါ၍ ကွင်းလုံးခွာ
၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ဆတ်ခနဲ ကန်ထုတ်လိုက်ပြီး အောက်ခံအသားရောင်
stocking(အသားကပ်ဘောင်းဘီ)ကလေးနှင့် ဆိုင်ကယ်ကိုခွ၍ ပြုပြန်နှင့် နှစ်
ချက်သုံးချက်ခန့် လီဟာကိုဆွဲပြီး ကျွန်တော့်အား ပြုစုစေနှင့်လှည့်ကြည့်ပြီးလျှင်
'ပုဂ္ဂိုလ်'ဟု ဖလှိုင်းကပ် မြန်မြန်ကြီးတစ်ချက်ပေးကာ ပူးခနဲနေအောင် မောင်း
၍ ထွက်သွားတော့သည်။

မျက်စိအောက်မှ လှလှကြီးပျောက်သွားချိန်တွင်မှ ဒီတစ်လီလည်း
ထိသွားပြန်ပြီဆိုတာကို တရောရောနှင့် သိလိုက်ရ၏။

ကြည့်စမ်း ငွေလေး ၃၇၀၀၊ နှိပ်စားလေးတစ်ခု ဆန်တစ်ပြည်လောက်
နှင့် ဆိုင်ကယ်တစ်စီးလုံးကို လုပ်စားသွားသည့် 'သီလရှင်အတုမ'

အတုတကု အတုတို့ထဲတွင် ဒီအတုနှင့်ထိတာ ထိချက်အပြင်းဆုံး
အနာဆုံး ဟူသောအတွေးတို့သည် မတွေးဘဲ စိတ်တွင်းအလိုလိုရောက်လာ
ပြီးလျှင် နေပူကဲ့တဲ ဆွေးသံခွဲနှင့် နေခင်းကြောင်တောင် ကွင်းခေါင်ခေါင်တွင်
အတုနှင့်ထိ၍ ကွဲပြားသွားသော သွေးသံရဲနှင့်ရှိနေမည့် အသည်းနှလုံးတို့
ပွေ့ပိုက်ကာ အိမ်ပြန်ရောက်လျှင်ရောက်ခြင်း တွေ့ရကြုံရ ရင်ဆိုင်ရမည့်
ကျွန်တော့်အား ထာဝစဉ် ထာဝရ လေနှင့်သတ်နေသော ကျွန်တော့်မိန်းမ
မျက်နှာကြီးကို မြင်ယောင်မိရင်း တဏှာကြောထ၍ ယခုကဲ့သို့လူလုံးမလှပြီ
ကာ ငွေလေး ၃၇၀၀နှင့် ဆယ့်ငါးသိန်းခန့်တန်သော ဆိုင်ကယ်တစ်စီးလုံးအား
လဲလှယ်ပေးလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားခြင်းအား ပြောလို့လည်းမရ မပြောလို့လည်း
မရနှင့် နေမသိ ညမသိ ဦးတည်ချက်မရှိ၊ ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ လျှောက်သွား
ရင်း ပျောက်သွားပြီဖြစ်သော ဆိုင်ကယ်ကိုပဲ တစ်နေရာရာတွင် ပြန်တွေ့
တွေ့ငြား မိန်းမအားရှင်ပြမည့်နည်းလမ်းပဲ တွေ့လိုတွေ့ငြားနှင့် အဏ္ဏတစ်ယောင်
ပမာ လျှောက်သွားနေမိတော့သည်။

အဖတ်သင်

စာဖတ်သင်စာမျက်နှာမှ ကြိုဆိုပါသည်။
စာဖတ်ချင်စိတ်ဖြစ်ပါစေ
လူငယ်လှူရွယ်များ၏ စာဖတ်ချင်စိတ်ကို
ပျိုးထောင်ပေးရန် ရည်ရွယ်ပါသည်။
တို့ကြောင့် တိုတိုထိထိထိမိမိစာနုများကို
ဖော်ပြအပ်ပါသည်။
အဖတ်သင်များ နှစ်သက်လိမ့်မည် ဟု ယူဆပါသည်။

၂၀၁၆ ဘုရားလှော်

အ ဗ တိ သ င် စာ မျ က် နှာ

ထာဝရအတ္ထုကံ ဟာသတစ်ခွက်

အေနှိန်

အကောင်းစားသမတ်

လက်ထပ်ကြမည့်လူငယ်စုံတွဲက ကောင်မလေး၏မိဘရွှေ ထို
နေကြသည်။ အဘိုးကြီးကမေးသည်။

“လက်ထပ်ပွဲကို ဘယ်မှာလုပ်မှာလဲ”

“ဦးလေးရဲ့သဘောပါ။ ဦးလေးစီစဉ်တဲ့နေရာမှာပဲ ကျွန်တော်

ဘုရားလှော်

အ ဗ တိ သ င် စာ မျ က် နှာ

ထက်ထပ်ပါ့မယ်”

“မင်္ဂလာဆောင်ကို ငွေကြေးဘယ်လောက် အကုန်အကျခံကြမလဲ”

“ဦးလေးတတ်နိုင်သလောက်ပါပဲ၊ ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့က ခေး

ရေးပါဘူး”

“လက်ထပ်ပြီးရင် ဘယ်မှာနေကြမလဲ”

“ကျွန်တော်က နေရာမရွေးပါဘူး၊ ဦးလေးစီစဉ်ပေးတဲ့ နေရာမှာပဲ
နေမှာပါ”

“မင့်အလုပ်အတွက်ရော ဘယ်လိုစီစဉ်ထားလဲ”

“ဦးလေးခန့်တဲ့ရာထူးမှာပဲ လုပ်မှာပါ၊ ကျွန်တော်က ဒီဇာမကြောင်

မိဘူး”

အဘိုးကြီးက ဖနောင့်နဲ့ထပေါက်ရင်း ပြောသည်။

“မင်း ငါ့ကို အရာရာဖန်ဆင်းပေးနိုင်တဲ့ဘုရားသခင်မှတ်နေလားကွ”

ဘုန်းကြီးကြက်တူရွေး

ဟစ်တလာ

ထက်ကဖြစ်သည်။

တောရွာ

၀ျားအဘွားအို

သည် အာဏာရှင်

ထစ်တလာ၏ လုပ်

မှုများကို အလွန်

သိသည်။ ထို့ကြောင့်

တစ်ခုခုအဆင်

ပြောပြစဉ်က ဟစ်တလာသေပါစေဟု ရေရွတ်တတ်သည်။ ထိုရေရွတ်သံကြားပြီး သူမွေးထားသော ကြက်တူရွေးက သံယောင်လိုက်ကာ ဟစ်တလာသေပါစေ ဟစ်တလာသေပါစေဟု အားတိုင်းရေရွတ်နေတတ်သည်။

တစ်ရက်မှာတော့ ဟစ်တလာ၏ နာဇီတပ်ကြီး ၎င်းရွာသို့ချီတလာ၏။ စစ်တပ်ကြီးကိုမြင်သည်နှင့် ကြက်တူရွေးက ဟစ်တလာသေပါစေ ဟစ်တလာသေပါ စေဟု ထအော်သည်။

စစ်တပ်ကြီးရပ်သွားပြီး ဗိုလ်တစ်ဦးက အိမ်ထဲဝင်လာကာ
“အဘွားကြီး ဒါခင်ဗျား ကြက်တူရွေးလား”
“ဟုတ်ပါတယ် ဗိုလ်ကြီးရယ်၊ နောင်မဖြစ်စေရပါဘူး အမေ တောင်းပန်ပါတယ်”

“အေး မနက်ဖြန်လာစစ်မယ်၊ မနက်ဖြန်မှာ အဲဒီသောက်ကြက်တူရွေး အဲဒီစကားပြောရင် ခင်ဗျားကြီးရော အဲဒီကြက်တူရွေးပါ နုတ်နုတ်စင်းပစ်မယ်”

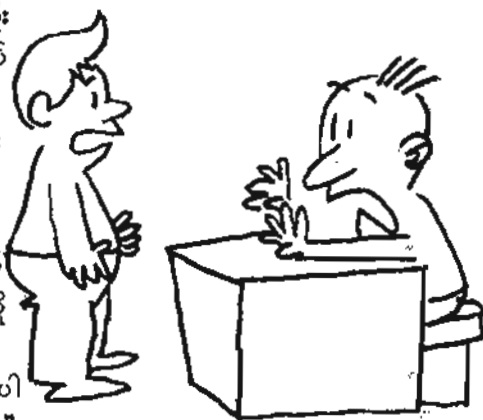
စစ်တပ်ကပြောပြီး ဆက်လက်ချီတက်သွားသည်။ ကြံရာမရသည့် သနားစရာအမယ်အိုက ရွာဘုန်းကြီးထံပြေးပြီး အကူအညီတောင်းသည်။ ရွာဘုန်းကြီးက သူမွေးထားသော ကြက်တူရွေးနှင့် ခဏလဲထားရန် အကြံပေးသည်။ အဘွားအိုက ကြက်တူရွေးချင်း လဲထားမှ စိတ်ချလက်ချ နေနိုင်တော့သည်။

နာဇီတပ်ကြီး နောက်တစ်နေ့တွင်ရောက်လာပြန်သည်။ စစ်သားများက အဘွားအို၏ အိမ်သို့ဝင်၍ ကြက်တူရွေးအခြေအနေကို ကြည့်သည်။
ယနေ့ ကြက်တူရွေးက တဆိတ် အိမ်ရှေ့ရလွန်းသည်။ စစ်သားများထဆွပေးကြသည်။

“ဟေ့ကောင်ကြီး ပြောဦးလေကွာ၊ ဟစ်တလာ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုလား”
ကြက်တူရွေးက ဝဲစောင်းတောင်မကြည့်။
“ဟေ့ ကြက်တူရွေး ပြောဦးလေ၊ ဟစ်တလာသေပါစေ”
ထိုတော့မှ ကြက်တူရွေးက အိမ်ရှေ့နှင့်ထပြောသည်။
“တောင်းတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေ ချစ်သား”

မမြင်ဝံ့သော ဆင်နွှာမောင်း

လူတစ်ဦး
မိမိနှင့်ကုမ္ပဏီသို့ အလုပ်
ထားလျှောက်သည်။
“ကျွန်တော် မင်း
ဘားလုပ်ချင်လို့ပါဗျာ”
ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်
က ၎င်းလူ၏စုတ်ပြတ်
နေသော ရုပ်ရည်ကို
ကြည့်ပြီး

“မဖြစ်နိုင်ပါ
ဘူးကွာ၊ မကြိုးစားပါနဲ့”

“ရုပ်နဲ့မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့ဆရာရယ်၊ တစ်ခုခု သရုပ်ဆောင်ခိုင်းကြည့်ပါ။ အချစ်လား၊ အကြမ်းအရမ်းလား၊ အလွမ်းလား၊ ကျွန်တော်လုပ်နိုင်ပါတယ် ခိုင်းကြည့်ပါ”

“မင်းရုပ်မင်းရည်နဲ့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်လို့ပါကွာ၊ မလုပ်ချင်ပါနဲ့”
“မဟုတ်ဘူးဆရာ၊ တစ်ခုခုလုပ်ခိုင်းပါ။ ဆရာသဘောမကျရင် ကျွန်တော်ဆက်မလုပ်ဘူး၊ ဆရာသဘောကျသွားအောင် သရုပ်ဆောင်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ယုံကြည်တယ် ဆရာ ခိုင်းပါ ခိုင်းကြည့်ပါ”

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်က စိတ်ပျက်သွားပြီး ဒီအတိုင်းနားချ၍ ရမည်မဟုတ်ကြောင်း သဘောပေါက်သွားသည်။ မဖြစ်နိုင်တာ တစ်ခုခုခိုင်းပြီး စိတ်ပျက်အောင်လုပ်မဖြစ်တော့မည်။

“ကဲ ဒါလောက်ရှိလှ ငါ့ကို ဆင်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ပြကွာ”
ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်က မိန့်မိန့်ကြားပြီးပြီး ကြည့်နေသည်။
အလုပ်လာလျှောက်သူက ထိုင်ရာမှထပြီး ဘောင်းဘီအိပ်တွင်း
မှ အိပ်နဖားစနစ်လုံးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

အမေ့လွန်သူ

အ - ၂၈ ၏ သ င် စာ မျ ကိ နှာ

“ဒါကတော့ ဆင်နားရွက်နှစ်ဖက်ပေါ့ ဆရာ”

ပြီးမှ ခါးပတ်ဖြုတ်ရင်း

“ဆရာ အခု နှာမောင်း မြင်ရတော့မယ်”

အမေ့လွန်သူ

ဒိုင်ယာလော့ခ် အလွန်
မေ့တတ်သော ပြဇာတ်သရုပ်
ဆောင်တစ်ဦးသည် အလုပ်မရှိ
တာကြာခဲ့ပြီ။ ၁၅နှစ်ခန့်ကြာမှ
ပြဇာတ် ဒါရိုက်တာတစ်ဦးထံ
ဒိုင်ယာလော့ခ်တစ်ခွန်းသာဖြော
ရမည့် ဇာတ်ဝင်ခန်းတစ်ခု
အတွက် ကမ်းလှမ်းခံရသည်။
ပြဇာတ်ဒါရိုက်တာက ဖြော
သည်။

“ဘာမှခက်ခဲတာ မရှိဘူး။ ဇာတ်ခုံအလယ်ကို ထွက်လာခဲ့။ အဲဒီမှာ ပေါက်
ကွဲသံတစ်ခု ငါကြားလိုက်တယ်လို့ဖြော၊ ပြီးတာနဲ့ ပြေးဝင်သွားလိုက် ပြီးပြီ”
ပြဇာတ်ခုံပေါ်တွင် ပြန်လည်အစွမ်းပြခွင့်ရတော့မည်မို့ ဘာမှအဖား
အယွင်းမရှိအောင် အထပ်ထပ်လေ့ကျင့်သည်။

“ပေါက်ကွဲသံတစ်ခု ငါကြားလိုက်တယ်၊ ပေါက်ကွဲသံတစ်ခု ငါကြား
လိုက်တယ်”

ဒီလိုနဲ့ သူ ထွက်ရမည့်အခန်းသို့ရောက်လာသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ
အကြိမ်ကြိမ်ရေရွတ်ရင်း ဇာတ်ခုံအလယ်သို့ ထွက်လာသည်။ ထိုအချိန်တွင်
ဝုန်းဆိုသော ပေါက်ကွဲသံတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ သူ နောက်သို့လှည့်၍ ရေရွတ်
လိုက်သည်။

“ဘာသံကြီးလဲဟ”

ကျောက်ခဲဆန်ပြုတ်
မပြန်မာ (ဟုကျေတူသလို)

အ ဖ တိ သ င် စာ မျ ကိ နှာ

ကျောက်ခဲသန့်ပြတ်

အလွန်ကပ်စေးနေတဲ့ အမယ်အိုတစ်ယောက်ဟာ ရွာအစွန်အဖျားမှာ တစ်ယောက်တည်းနေသတဲ့။ တစ်နေ့ကျတော့ သူ့ဆီကို ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေတဲ့ ခရီးသည်တစ်ယောက် ရောက်ရှိလို့လာတယ်။ သူဟာ လမ်းခရီးမှာ ဘာမှမစားမသောက်ဘဲလာခဲ့လို့ လွန်စွာ ဆာလောင်မွတ်သိပ်လို့လည်း နေလေတယ်။ သူက

“အမေကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်အရမ်းဆာလာလို့ အစားအစာလေးများ ရှိရင် နည်းနည်းလောက်ကျွေးပါ”

လို့ပြောတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မသမ္မာတဲ့အမယ်အိုက . . .
“အို . . . မင့်ကျွေးဖို့နေနေသာသာ ငါတောင် ဘာမှမစားရတာ မှာ ရက်လောက်ရှိသွားပြီ”

ဆိုပြီး ပြန်ပြောသတဲ့။
အမယ်အိုရဲ့သဘောထားကို ရိပ်မိသွားတဲ့ခရီးသည်က

“ဒါဆိုရင်လည်း အမေရယ် အမေကြီးရော ကျွန်တော်ရော စားလို့အောင် လွယ်လွယ်ကူကူအခုသာရှိတဲ့ ကျောက်စရစ်ခဲပဲ ပြုတ်ပြီးသောက်ကြတာပေါ့ လို့ပြောလိုက်တော့ အမယ်အိုက တော်တော်စိတ်ဝင်စားသွားတယ်။ ဘယ်နှယ် ကျောက်ခဲပြုတ်လဲ ဆိုပြီးတော့ပေါ့။ ခရီးသည်ဟာ အမယ်အိုဆီက အိုးတစ်လုံးတောင်းယူလိုက်ပြီး ကျောက်စရစ်ခဲကြီးကြီးတစ်လုံးကို ရေခဲအောင်ဆေးလို့ ပြုတ်ပါတော့တယ်။ အမယ်အိုက စိတ်ဝင်တစားနဲ့ ကြည့်နေတာပေါ့။ ရေခွေးဆူလာတော့ ခရီးသည်ဟာ ငွန်းကလေးနဲ့ခပ်လို့ မြည်းကြည့်တယ်။

“အင်း အခုသာကတော့မဆိုးဘူး။ ဆားလေးနည်းနည်းပေါ့နေတယ်။ ဒီလိုပြောတော့ အမယ်အိုက ဆားနည်းနည်းထုတ်ပေးတယ်။

“ဆားကတော့ အနေတော်ဖြစ်သွားပြီ။ ဆန်ကလေးနည်းနည်းထည့်လိုက်ရင် ပိုအဆင်ပြေသွားမယ်”

အ ဖ တိ သ င် စာ မျ ကိ နှာ

ဆိုပြီး ထပ်ပြောတော့ အမယ်အိုက ‘ဆန်နည်းနည်းထုတ်ပေးပြန်တယ်။ ဆန်နူးလာတဲ့အချိန်မှာ ခရီးသည်က မြည်းကြည့်ပြီး

“ကောင်းလိုက်တာအမေရယ်၊ အသားခြောက်လေးများ နည်းနည်းလောက်ထည့်လိုက်လို့ကတော့ နတ်သုခွါလို့ ဖြစ်သွားတော့မှာပဲ”

ဒါနဲ့ အဘွားကြီးကလည်း တွပ်တင်ထားတဲ့ ဆိတ်သားခြောက်လေးနည်းနည်းကို ယူပေးပြန်တယ်။ အားလုံးကျက်တဲ့အခါမှာတော့

“ကဲ အမေ မြည်းကြည့်စမ်းပါ။ ဘယ်လောက်ကောင်းလည်းဆိုတာ ဆိုပြီး ပေးမြည်းတော့” ဟယ် ဟုတ်လိုက်တာ ကျောက်ခဲပြုတ်တာ အရသာရှိလိုက်တာတော်” ဒီလို အံ့ဩတကြီးပြောပြီး နှစ်ယောက်သား စားကြတော့တာပေါ့။

ကပ်စေးနေလွန်းတဲ့အမယ်အိုကိုကြည့်ပြီး ခရီးသည်ကတော့ ကြိတ်ပြီ ပြီးနေလေရဲ့။

မေမြန်မာ(ယဉ်ကျေးမှုတက္ကသိုလ်)

အမတ်သင်များ အတွက် အိမ်တင်ပြပါသည်။

ယခုလ အဖတ်သင်စာ မျက်နှာကို ဆရာအုပ်လှကြီး၏ အမြင့်မြတ်ဆုံးစွန့်လွှတ်သူ ဘယ်သူလဲ ပုံပြင်နှင့် နှုတ်ဆတ်ပါတော့မည်။ ဤပုံပြင်ကို ရေငုသေချာစွာ ဖတ်ရှုပြီးပါက ဟားခလုတ်အယ်ဒီတာအဖွဲ့မှ စာဖတ်သူ၏အမြင်ကို သိလိုလှပါသည်။

(၁)-အမြင့်မြတ်ဆုံးစွန့်လွှတ်သူ ဘယ်သူလဲ။

(၂)-ဘာကြောင့်လဲ။

-စာဖတ်သူများ၏ အမည်နှင့် နေရပ်လိပ်စာကို ဖော်ပြပေးဖို့ စေလိုသည်။

-ဟားခလုတ် အယ်ဒီတာ အဖွဲ့လိပ်စာကို စာမျက်နှာ(၅)တွင် ဖော်ပြထားပါသည်။

-အဖြေမှန်သူများ၏ အမည်ဖြေများကို ဟားခလုတ်(၉)တွင် ဖော်ပြပေးပါမည်။

အုပ်ကူကြီး

အမြင်မြတ်ဆုံးစွန့်လွှတ်သူ ဂယ်သူလဲ

BURMESE CLASSIC

အမြင်မြတ်ဆုံးစွန့်လွှတ်သူ ဂယ်သူလဲ

တစ်ခါတ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်မှာ တိုင်းသူပြည်သားတို့ရဲ့အကျိုးကို လိုလားပြီး လွန်စွာ သမာမတ်ကျစွာ အုပ်ချုပ်တဲ့ဘုရင်တစ်ပါးရှိခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့လက်ထက်မှာ တိုင်းနိုင်ငံတစ်ခုလုံး သာယာဝပြောပြီး နိုင်ငံအတွင်း မှီတင်းနေထိုင်ကြသူများဟာ

အုပ်ကူကြီး

အ ဖ ဖ် သ င် စာ မျ က် နှာ

ထည်း စိတ်လက်ချမ်းသာပျော်ရွှင်စွာနေထိုင်နိုင်ကြလေသတဲ့။ အုပ်ချုပ်သူက ထောင်းတော့ အောက်လက်ငယ်သားများဟာလည်း ကောင်းမွန်တဲ့ဘဝကို ခိုင်ဆိုင်ကြရတာပေါ့။ ဒါကြောင့် ပြည်သူ့ပြည်သားများဟာ သူ့ကို လွန်စွာ ချစ်ခင်တန်ဖိုးထားကြလေသတဲ့။

ဒီအထဲမှာ ဖိုးပညာဆိုတဲ့ သက်တော်စောင့်အမတ်ကြီးလည်း ထိပ်ဆုံး ထပါတာပေါ့။ သူဟာ ဘုရင့်အတွက်ဆိုရင် အသက်ကိုစွန့်ဖို့ ဝန်မလေးဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားသူပါ။

တစ်နေ့ကျတော့ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးဖြစ်ဖို့ ဖန်လာတော့တယ်။ အဲဒီနေ့က ဖိုးပညာဟာ နန်းတော်ကနေအိမ်ပြန်လာခဲ့တော့ လမ်းမှာ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါတောက်ပနေတဲ့ နတ်သမီးတစ်ပါးနဲ့ ဆုံတွေ့ပါတော့ အယ်။ နတ်သမီးက

“ကျွန်ုပ်ဟာ ကံကြမ္မာကို သိမြင်တဲ့နတ်သမီးပါ။ သင်တို့ရဲ့အရှင်သခင် ဘုရင်ကြီးဟာ မကြာခင်မှာ သေဆုံးရတော့မယ်”

လိုလိုလိုက်တော့ ဖိုးပညာရင်ထဲ မှန်တိုင်းမွှေးသလိုဖြစ်သွားတော့တာပေါ့။

“ဒီလိုမဖြစ်အောင် ပြုလုပ်နိုင်မယ့် နည်းလမ်းများမရှိဘူးလား”

“ရှိတယ်။ သင့်သားငယ်ရဲ့အသက်ကို နတ်ဘုရားထံပူဇော်မယ်ဆို ရင်တော့ ဘုရင်ကြီးအသက်ရှင်လိမ့်မယ်”

“ကျွန်ုပ်အသက်ကို ပူဇော်မယ်ဆိုရင်ရော မဖြစ်ဘူးလား”

“မဖြစ်ဘူး။ နုနယ်ဖျိမြစ်တဲ့သားငယ်ရဲ့အသက်ကို စွန့်လွှတ်မှသာ ဘုရင်ကြီးကို ကယ်တင်နိုင်မယ်”

ဒီမှာ အကျပ်ရိုက်တော့တာပါပဲ။ ဖိုးပညာဟာ သူ့သားငယ် မောင် သီလကို မျှီထားမတတ်ချစ်တဲ့သူပါ။ သူ့ကိုချစ်သလို သမီးကြီးမသိတာကိုလည်း ချစ်တာပါပဲ။ သူ့ချစ်သလို ဇနီးဖြစ်တဲ့ ဒေါ်သစ္စာကလည်း မလျော့သာချစ် ငြင်းနဲ့ချစ်တယ်ဆိုတာ သူသိထားတယ်။ ကဲ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။

အိမ်ရောက်တဲ့အခါ မရွှင်မပူဖြစ်နေတဲ့ သူ့ကိုကြည့်ပြီး မိသားစု များက မေးကြတော့တာပေါ့။ အကြောင်းစုံသိတော့ သားငယ်မောင်သီလက

ဒီလိုဆိုတယ်။

“ကျွန်တော့်အသက်ထက် ဘုရင်ကြီးရဲ့အသက်က များစွာပိုပြီး တန်ဖိုးရှိပါတယ်။ သူဟာ တစ်တိုင်းတစ်ပြည်လုံးအတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့သူပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်အသက်ကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပူဇော်ပါမယ်”

သားငယ်ဟာ ဆိုခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ သူ့အသက်ကိုပူဇော်လိုက်ပါသတဲ့။ ဒါပေမယ့် ဇာတ်က ဒီမှာမဆုံးသွားပါဘူး။

မျက်စိရှေ့မှာတင် မောင်သီလသေဆုံးသွားတာကိုမြင်တော့ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်သစ္စာနဲ့အစ်မဖြစ်သူ မသီတာတို့ နှစ်ဦးဟာလည်း သားအပေါ်မောင်အပေါ် ချစ်ခင်စိတ်နဲ့ ယူကျွေးမရအပူလုံးကြွပြီး နှလုံးကွဲ သေပွဲဝင်ကြပါရောလား။ ဖိုးပညာရဲ့ ချစ်ခင်သူအားလုံး အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရပါပြီ။

အဲဒီတော့ ဖိုးပညာအနေနဲ့လည်း ကမ္ဘာမြေဟာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မှာလဲ။ မျက်ရည်လည်ရွှဲနဲ့ပဲ သူ့ကိုယ်သူ့ကိုလည်း အဆုံးမိရင်လိုက်ပါတော့တယ်။

ဒီသတင်းကိုကြားရတော့ ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ များစွာစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတော့တယ်။ သူ့ရဲ့အသက်တစ်ချောင်းအတွက် အသက်လေးချောင်းကို စွန့်လွှတ်သွားတဲ့ ဖိုးပညာရဲ့မိသားစုအပေါ် သူ့အနေနဲ့ တာဝန်မကင်းသလိုခံစားလာရတယ်။

ဒါဟာ သူ့အပေါ်တင်သွားတဲ့အကြွေးတွေပဲ။ ဒီအကြွေးတွေကို ပြန်ဆပ်ဖို့ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့အသက်ကို စွန့်လွှတ်မှ တန်ကာကျမယ်ဆိုပြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့တယ်။

ကဲ ဒီပုံပြင်မှာ အသက်ကိုစွန့်လွှတ်သွားကြတဲ့ လူငါးဦးထဲမှာ ဘယ်သူ့ရဲ့စွန့်လွှတ်မှုက အမြင့်မြတ်ဆုံးလို့ ယူဆကြပါသလဲ။ မြေကြည့်ကြစေလိုပါတယ်။

အုပ်လှကြီး

ဟားခလုတ်အမှတ်စဉ်(၇)ဘယ်သူ့ကိုရွေးချယ်သင့်လဲ အဖြေမှန်ကို ဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည်။

စာဖတ်သူတို့၏ အမြင်များကို ပေးပို့ကြသည့်အတွက် များစွာအားရကျေနပ်မိပါသည်။ ယခုလတွင်လည်း စိတ်ပါဝင်စားစွာ ပေးပို့ကြပါ။
• လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်နေပါသည်။

အမှတ်စဉ်(၇)အတွက် ရင်ခုန်ပေးပို့ကြသူများ အနက်မှ အယ်ဒီတာအဖွဲ့၏ သဘောနှင့် တိုက်ဆိုင်သောအဖြေပေးပို့နိုင်သူကို အောက်တွင် ဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည်။

မောင်သန်းနိုင်ဦး

အမှတ်-(၂၇၄/၂၇၆)၊ ဦးအောင်ဇေယျလမ်း၊ ရပ်ကွက်ကြီး(၂)၊
ဥဿမြို့သစ်၊ ပဲခူးမြို့။

အဖြေ။ ။ အမျိုးသမီးသုံးဦးစလုံးဟာ ဒီလောက်ကြီး သူမတူအောင် နုနယ်နေမှတော့ ဘာသွားသုံးစားလို့ရမှာလဲ။ ရှင်ဘုရင်သာ ဣမနေဘူးဆိုရင်တော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ရွေးမှာမဟုတ်ဘူးလို့ထင်ပါတယ်။

မောင်သန်းနိုင်ဦးအတွက် ဟားခလုတ်(၇)အုပ်လက်ဆောင် စာတိုက်မှတစ်ဆင့် ပေးပို့လိုက်ပြီဖြစ်သည်။

အဖတ်သင် အိမ်စာများ ပေးပို့လိုလျှင်ဖြင့်

အဖတ်သင်ကဏ္ဍ

ဟားခလုတ်အယ်ဒီတာအဖွဲ့

အမှတ်(၁၁၃)၊ ကန်သာယာလမ်း၊
၂၆ ရပ်ကွက်၊
တောင်ဒဂုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
သို့ လိပ်မုခ်ပေးပို့နိုင်ပါသည်။

၂၀၀၅ ကာရိုလ်

အ ဗ တိ သ င် စာ မျ ကိ နှာ
စံမီအောင်အားထုတ်ခဲ့ ဟားခလုတ်တဲ့ လာချေပြီ၊
ဇယားရှုပ်တဲ့ ကမ္ဘာမြေမဟိဝယ် အသေရယ်(ရီ)ရအောင်လို့လေး။

နာမည်ကျော်ဟာသစာရေးဆရာများရွာ
အားဖြည့်ရေးသား တင်ဆက်သော

ကာရိုလ်
ဟာသစာရေးဆရာများ

လစဉ်ပုံနှိပ်ထွက်နေပါပြီ။

ဖြန့်ချိရေး

စိုးမိုးစာပေ

အမှတ်(၁၃)၊ ၁၀၇-လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။
ဖုန်း- ၂၉၀၉၉၅